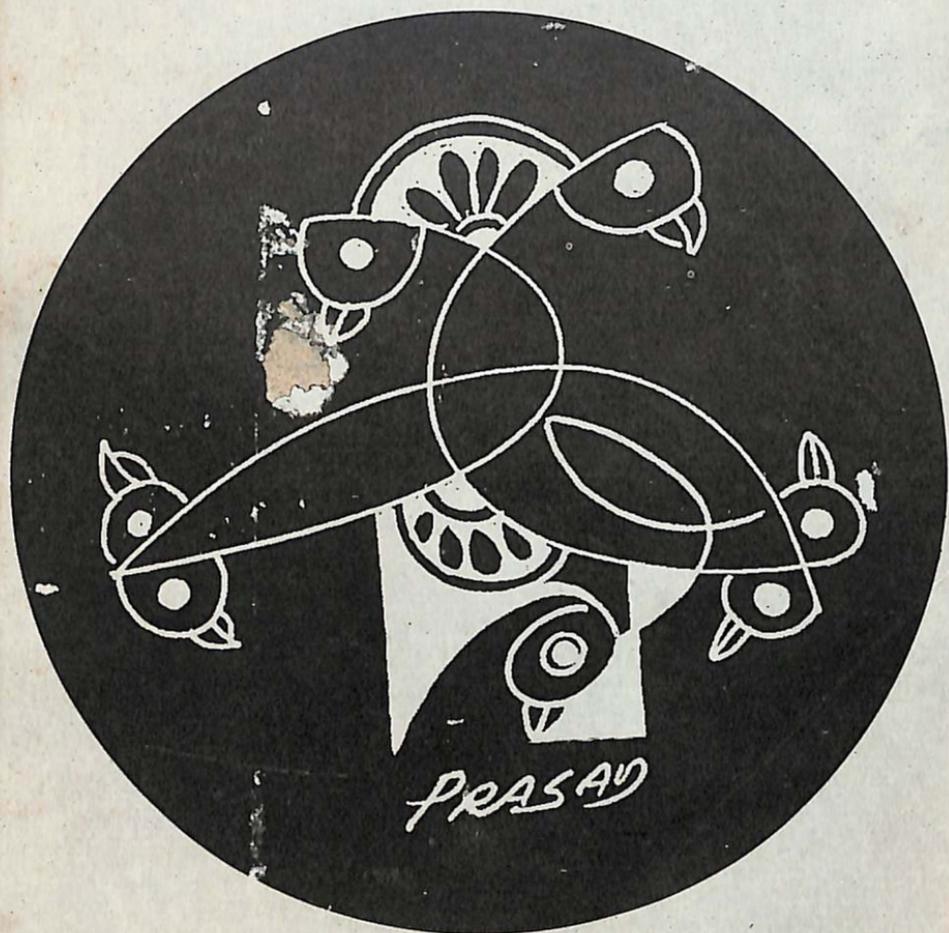

കവന കൗമുദി

13

2001 ആഗസ്റ്റ് - ഒക്ടോബർ

കവന കൗമുദി

(എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖപത്രം)

പുസ്തകം 4

ലക്കം 1

വില 15 രൂപ

ചീഫ് എഡിറ്റർ :

ഡോ. എം. ആർ. രാഘവവാരിയർ

മാനേജിങ് എഡിറ്റർ :

പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

എക്സിക്യൂട്ടീവ് എഡിറ്റർ :

എം.എം. സചിന്ദ്രൻ

എഡിറ്റോഴ്സ് :

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

കെ. പി. ശങ്കരൻ

കെ. പി. മോഹനൻ

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്

(റജി. 440 / 92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503.

ഉള്ളടക്കം

കവിത

- പകൽപ്പാടം 83 മലയത്ത് അപ്പുണ്ണി
 ഞാനൊറ്റയ്ക്കാണ് 84 ലിയോപോൾഡ് സെഡർ സെൻഘർ
 വ്യോമയാനം 85 കെ. രാമകൃഷ്ണൻവാരിയർ

ലേഖനം

- "നേശേ ബലസ്യേതി " 5 വി..വി.ഗോവിന്ദൻ നായർ
 പാരമ്പര്യവും ആധുനികതയും 10 എം. ആർ. രാഘവൻവാരിയർ
 മുഖത്തോടു മുഖം 23 ഡോ. വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി
 കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ 27 അംബികാസുതൻ മാങ്ങാട്
 ക്ലാസ്സിസിസം 36 കെ.പി. മോഹനൻ
 പി. പ്രതിബോധവും 41 കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ
 പ്രതിരോധവും 53 ഡോ. ദിലീപ് കുമാർ കെ. വി.
 പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ 62 ഉണ്ണി നാമപ്പാറയ്ക്കൽ
 അരാജക ജീവിതവും കവിതയും 69 എൻ. പി. വിജയകൃഷ്ണൻ
 സാമ്പ്യം കെടുത്തുന്ന കവിത 71 സി. എ. വാരിയർ
 സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധത 73 പി.എൻ. വിജയൻ
 പി.യുടെ കവിതയിൽ 76 എ.എം. ശ്രീധരൻ
 കളിയച്ഛൻ 88 കലേശ്വർ
 ദൈവനിഷേധത്തിന്റെ വഴികൾ 92 പ്രൊഫ.കെ.ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
 പി. ക്ക് പുതിയ മേൽവിലാസം 95 കെ.സി.എൻ. വാഴുന്നവർ
 സാഹിത്യകാരനായ
 വി.ടി. ഭട്ടതിരിപ്പാട്
 പരവതാനി (ചെറുകഥ)
 ശമനതാളത്തിന്റെ സ്വരഭേദങ്ങൾ
 കൗമുദീകവനങ്ങളിലൂടെ
 കവി, വിമർശകൻ, സിദ്ധാന്തം
 മുജ്ജന്മസ്സമുതി
 ആകാശസംബോധന

കവർ ഡിസൈൻ : പ്രസാദ്

മുൻകുറി

ട്രസ്റ്റ്, കാഞ്ഞങ്ങാട്ട്, മഹാകവി പി. സ്മാരകത്തിൽ വെച്ചു നടത്തിയ കവിതാ ക്യാമ്പിനെക്കുറിച്ച്, കഴിഞ്ഞലക്കത്തിൽ, സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നു. കവിതാക്യാമ്പുകൾക്ക് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ക്ഷാമമൊന്നുമില്ല. സംഘാടനത്തിലെ രൂപഭേദമനുസരിച്ച്, നിർവഹണത്തിലെ ഊന്നലിൽ വ്യതിയാനങ്ങളുണ്ടാവാം. യുവകവികളുടെ ഒത്തുചേരലും സഹവാസവും പുതിയ സൗഹൃദങ്ങളുടെ ഇലവിരിയലും പൊതുവെ ഏതു ക്യാമ്പിലും സംഭവിക്കുന്നു. കവിതാസംബന്ധികളായ കുറെ പ്രസംഗങ്ങൾ തുടർച്ചയായി കേട്ടതിന്റെ അങ്കലാപ്പായിരിക്കും ചിലപ്പോൾ ആകെയിട്ടുകിട്ടുക. മുതിർന്ന കവികളും കാവ്യചിന്തകരും ഒരുമിച്ച് രണ്ടോ മൂന്നോ ദിവസം കഴിഞ്ഞു കൂടുകയും ആദാന പ്രദാനങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു ലഭിക്കുന്ന പുതിയ വെളിപാടുകളുമായി തിരിച്ചുപോകാൻ സാധിച്ചു ചിലപ്പോൾ, ചിലർക്കെങ്കിലും എന്നുവരാം. കവിത എന്ന മാധ്യമം തനിക്ക് വഴങ്ങുന്നതല്ല എന്ന് അപൂർവ്വം ചിലർക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞേയ്ക്കാം. സ്വന്തം പരിമിതികളെക്കുറിച്ച് ധാരണയുണ്ടാവുകയും, ഗൗരവപൂർണ്ണമായ വായനയും നിരന്തരമായ പരിശീലനവും കൊണ്ടുമാത്രമേ തനിക്കിരംഗത്ത് എന്തെങ്കിലും നേടാൻ കഴിയൂ എന്ന് ബോധ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന സന്ദർഭങ്ങളുമുണ്ടാവാം. ഇവയെല്ലാം പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ തന്നെ.

“മേയ് മാസം കാഞ്ഞങ്ങാട്ടു വെച്ചു നടത്തിയ കവിതാ ക്യാമ്പ് എന്നിക്ക് എപ്രകാരമാണ് ഉപകാരപ്പെട്ടത് എന്ന് കുറിക്കാൻ എനിക്കാവില്ല. അതിന്നുശേഷം കവിതകളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലും വായനയിലും ഏറെ ഗൗരവസ്വഭാവം വന്നു. എഴുതിയവയിലും എഴുതുന്നവയിലും ഒരുപാട് വെട്ടലും തിരുത്തലുകളും വരുത്തുന്നു. അങ്ങനെ നിരവധിമാറ്റങ്ങൾ എന്നിൽ വരുത്തിയ ഒരു വഴിത്തിരിവു തന്നെ യായിരുന്നു പ്രസ്തുത ക്യാമ്പ്”.

ക്യാമ്പിൽ പങ്കെടുത്ത ത്യാഗരാജൻ, ചാരുക്കടവ് എന്ന സുഹൃത്ത് (കാസറഗോഡ്) എഴുതിയ കത്തിൽ നിന്ന് ചില വാക്യങ്ങൾ. മേയ് ആദ്യമാണ് ക്യാമ്പ് നടന്നത്. ത്യാഗരാജന്റെ കത്തുകിട്ടുന്നത് ആഗസ്റ്റ് മധ്യത്തിൽ. ക്യാമ്പിൽ നിന്ന് മടങ്ങിയെത്തിയ ആവേശം തണുക്കുന്നതിനു മുൻപ് എഴുതിയതല്ലെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുകയാണ്. താൻ ക്യാമ്പിൽ നിന്ന് എന്തു നേടി എന്ന് മൂന്നുമാസത്തോളം കാലം ഉള്ളിൽ ചേറിക്കൊഴിച്ചെടുത്താണ് ത്യാഗരാജൻ കത്തെഴുതിയത്. കവിതയുടെ വഴിയിൽ, ഇങ്ങനെയൊരു ദിശാബോധം, ക്യാമ്പിൽ പങ്കെടുത്ത ഒരാൾക്കെങ്കിലും ഉണ്ടാവുന്നു എങ്കിൽ, സംഘാടനത്തിലെ എല്ലാ ക്ലേശങ്ങൾക്കും പ്രതിഫലമായി. ട്രസ്റ്റ്, എൻ.വി. ചുണ്ടിക്കാണിച്ച വഴിയിൽ നിന്ന് ഏറെയൊന്നും വ്യതിചലിച്ചിട്ടില്ല എന്നൊരാശ്വാസവും.

കുഞ്ഞിരാമൻ നായർക്കവിതകളിലേയ്ക്ക് യുവകവികളുടെ മനസ്സ് തിരിച്ചുനിർത്തുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെയാണ് ക്യാമ്പിലെ ക്ലാസ്സുകൾ സംവിധാനം ചെയ്തത്. ക്യാമ്പിലെ പഠനപ്രബന്ധങ്ങൾ (തയ്യാറാക്കിക്കിട്ടാതിരുന്ന ചുരുക്കം ചിലതൊഴിച്ച്) ഇവിടെ ഒരുമിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു- ഈ ലക്കത്തിലെ പ്രധാന വായനാവിഭവം എന്ന നിലയിൽ (“കളിയച്ഛൻ” പഠനം ക്യാമ്പിലവതരിപ്പിച്ചതല്ല) ഏറെ പഠനങ്ങൾ ഇനിയും നടക്കേണ്ട കന്നിമണ്ണാണ് പി.ക്കവിത. മുൻപ് ഒരു പഠനവും നടന്നിട്ടില്ല എന്ന് “കന്നിമണ്ണ” വ്യാഖ്യാനിച്ചുകളയരുത്. എത്ര പഠനം കഴിഞ്ഞാലും അതെന്നും കന്യകയായിത്തന്നെയിരിക്കും എന്നുദ്ദേശിച്ചാണ് അങ്ങനെ കുറിച്ചത്. വലിയ കവിതയുടെ വലിപ്പവും അതുതന്നെ. പി.ക്കവിത, തലമുറകളിലുണ്ട്, പുതിയതായിത്തന്നെ, ഇനിയും പഠിക്കപ്പെടും.

‘കവനകൗമുദി’ മൂന്നുവർഷം പിന്നിട്ടിരിക്കുന്നു. ഇത് നാലാം വാല്യത്തിലെ പ്രഥമലക്കം. അറുപത് രൂപയാണ് വാർഷിക വരിസംഖ്യ എന്നും എല്ലാവരും വരിസംഖ്യ അയച്ചുതരേണ്ടതാണ് എന്നും, ഓർമപ്പെടുത്തട്ടെ.

കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ

REGISTRATION STATEMENT

1. Title of the News Paper - Kavana Kaumudi
2. Registration Number of the Newspaper - 70774 / 98
3. Language/ languages in which it is published - Malayalam
4. Periodicity of its publication and the day/days/dates on which it is published - Quarterly
5. Retail Selling price of the Newspaper - Rs. 15.00
6. Publisher's Name - K.V. Ramakrishnan
Nationality - Indian
Address - N.V. Krishna Warrior Smaraka Trust, Kottakkal - 676 503
7. Printer's name - K.V. Ramakrishnan
Nationality - Indian
Address - N.V. Krishna Warrior Smaraka Trust, Kottakkal - 676 503
8. Editor's Name - K.V. Ramakrishnan
Nationality - Indian
Address - N.V. Krishna Warrior Smaraka Trust, Kottakkal - 676 503
9. Time and precise account of the premises where printing is conducted - Kamala Press, 7/615 Oyitty Road, Calicut
10. Place of publication - N.V. Krishna Warrior Smaraka Trust, Kottakkal - 676 503

I, K.V. Ramakrishnan hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Sd/-

K.V. Ramakrishnan
Publishen

“നേശേ ബലസ്യേതി”

വി. വി. ഗോവിന്ദൻ നായർ

കവനകൗമുദിയുടെ പതിനൊന്നാം ലക്കത്തിലെ ‘മാരാരുടെ വഴി’ എന്ന ലേഖനത്തിൽ, മാരാരുടെ വഴിയെന്തെന്ന് വ്യക്തമാക്കാനല്ല, അദ്ദേഹത്തിന് എവിടെയെല്ലാം വഴിപിഴച്ചു എന്നു ചൂണ്ടിക്കാട്ടാനാണ് ഡോ. എം. ലീലാവതി ഏറെ മിനക്കെട്ടു കാണുന്നത്. അതിനാൽ അതിന്റെ ശീർഷകം ‘കൃട്ടികൃഷ്ണമാരാർ വിമർശിക്കപ്പെടുന്നു’ എന്നോ മറ്റോ ആക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ, ഉള്ളടക്കത്തെപ്പറ്റി തെറ്റിദ്ധാരണയ്ക്ക് ഇടകൊടുക്കാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു. അതു പക്ഷേ അത്ര സാരമാക്കാനില്ല. മാരാരുടെ ‘വാല്മീകിയുടെ രാമനും’ മറ്റും വായിച്ച് വഴിതെറ്റിപ്പോയ ചെറുപ്പക്കാർക്ക് വ്യഭാവസ്ഥയിലെങ്കിലും നേർവഴി കാട്ടിക്കൊടുത്തത് ഒരു നല്ല കാര്യമാണല്ലോ. പക്ഷേ, പത്തുപന്ത്രണ്ടു പേജിലായി മാരാരുടെ വിവരക്കേടുകൾ നിരത്തിവെച്ചിട്ട്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരുപണപദ്ധതിയിൽ നിന്ന് പുതിയ നീരൊഴുക്കുണ്ടാവുകയും പുതിയ വെളിച്ചം പ്രസരിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നും അതൊരു ഊർജ്ജസ്രോതസ്സായിത്തീർന്നുവെന്നും ലേഖനം ഉപസംഹരിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ, ഈ മഹാബദ്ധക്കാരൻ ഈ മഹാകാര്യം സാധിച്ചതെങ്ങനെ എന്നൊരു ചോദ്യം ബാക്കിനിൽക്കും.

എന്നാൽ, ആ അബദ്ധവിവരണങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ, ആർക്കാണ് പിഴച്ചത് എന്നൊരു സംശയവും ചിലർക്കെങ്കിലും പലേടങ്ങളിലും തോന്നാം. ഉദാഹരണത്തിന് അതിലൊന്ന് എടുത്തുകാട്ടാം.

“നേശേ ബലസ്യേതി ചരേദധർമം” എന്ന വ്യാസവാക്യത്തിൽ സ്വധർമത്തിന്റെ വിപരീതമായിട്ടാണ് അധർമപദം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും, ക്ഷത്രിയർക്ക് വനവാസവും തപസ്സും മറ്റും സ്വധർമമല്ലെങ്കിലും ആ സന്ദർഭത്തിൽ യുധിഷ്ഠിരന് ആ അധർമം അനുഷ്ഠിയമാണ് എന്നാണ് മാർക്കണ്ഡേയൻ സ്ഥാപിച്ചത് എന്നുമാണ് ഡോ. ലീലാവതിയുടെ കണ്ടെത്തൽ. ‘സ്വധർമ’ത്തിന് വിപരീതമായി ‘പരധർമം’ എന്നാണ് വ്യാസൻ ഗീതയിലും മറ്റും പ്രയോഗിച്ചുകണ്ടിട്ടുള്ളത്. വെടിപ്പായി ചെയ്ത പരധർമത്തിലും നന്ന്, ഗുണംകെട്ടതായാലും

സ്വയർമം ; സ്വയർമത്തിൽ ഉറച്ചുനിന്ന് ഭരിച്ചാലും ശ്രേയസ്സുതന്നെ, പര
ധർമം ഭയാവഹമത്രേ എന്ന് ഗീത സംശയത്തിന് പഴുതില്ലാതെ പ്രഖ്യാ
പിച്ചുചിരിക്കുന്നു. ഇതിന് വല്ലോരപവാദവും ഗീതാചാര്യന് സമ്മത
മാവുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഗുരുപിതാമഹരെ കൊന്നിട്ടായാലും
വേണ്ടില്ല, സ്വയർമം അനുഷ്ഠിച്ചേ കഴിയൂ എന്നാണല്ലോ ഭഗവാൻ അടി
ക്കടി ഉപദേശിക്കുന്നത്. നീക്കുപോക്കില്ലാത്ത ഈ ഗീതാതത്ത്വത്തിന്
തീർത്തും എതിരായ ഒരാശയമാണ് മാർക്കണ്ഡേയൻ സ്ഥാപിച്ചതെ
ന്നുവരും ഡോ. ലീലാവതിയുടെ വ്യാഖ്യാനം സ്വീകരിച്ചാൽ. താൻ
തന്നെ തുടർന്ന് ഗീതയിലൂടെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കാൻ പോകുന്ന ആ ധർമ
തത്ത്വത്തിനെതിരായി മാർക്കണ്ഡേയനെക്കൊണ്ട് ഇത് പറയിക്കാൻ
വ്യാസനുണ്ടായ പ്രേരണയെന്ത് ?

വനവാസം ക്ഷത്രിയധർമമല്ല എന്നറിയാത്ത ആളല്ല യുധിഷ്ഠി
രൻ ; ആ സന്ദർഭത്തിൽ അത് അനുഷ്ഠിയമാണ് എന്നതിലും അദ്ദേ
ഹത്തിന് ഒരു സംശയവുമുണ്ടായിട്ടില്ല - കാട്ടിൽ പതിച്ചുമാസം
കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, മാസം കൊല്ലത്തിനു തുല്യമാണെന്ന ഏതോ ചൊല്ലും
വെച്ച്, പോയി രാജ്യം പിടിച്ചുപറ്റാമെന്ന് ഭീമൻ പറഞ്ഞപ്പോഴും അദ്ദേഹം
വഴങ്ങിയില്ലല്ലോ. അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ഋഷിമാർക്കും ബ്രാഹ്മണർക്കും
മറ്റും മറിച്ച് തോന്നിട്ടുമില്ല- ‘താങ്കൾ ഇച്ചെയ്യുന്നത് സ്വയർമോചിതമല്ല’
എന്ന് അവരാരും ഒന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നുപോലുമില്ലല്ലോ. ഇങ്ങനെ, താനി
പ്പോൾ ചെയ്യുന്നത് ശരിതന്നെയോ എന്ന് ഒരു സംശയവുമില്ലാത്ത ഒരാ
ളോട്, അതിനെ തികച്ചും ശരിവെക്കുന്നവരുടെ മുൻപിൽവെച്ച്, ‘താങ്കൾ
ചെയ്യുന്നത് വേണ്ടതുതന്നെ, വേണ്ടതുതന്നെ’ എന്ന് അഞ്ചുവട്ടം പറ
യാൻ മാർക്കണ്ഡേയന് എന്തായിരുന്നു പ്രേരണ?

മാർക്കണ്ഡേയൻ ഇവിടെ നൽകുന്ന നിദർശനങ്ങളെല്ലാം തന്റെ
വ്യാഖ്യാനത്തിലേയ്ക്ക് സൂചകമാണെന്ന് ഡോ.ലീലാവതി അവകാശ
പ്പെടുന്നു. സപ്തർഷിമാർതൊട്ട് സർവപ്രാണികൾവരെ നീണ്ടുകിട
ക്കുന്ന ഒന്നാണ് ആ നിദർശനങ്ങൾ. സപ്തർഷിമാരും ദിഗ്ഗജങ്ങളും
സർവകാലവും, മറ്റൊരാൾ പ്രാണികളും ആയുഷ്കാലം മുഴുവനും പര
ധർമരൂപേണയുള്ള അധർമം അനുഷ്ഠിച്ചു വരുന്നവരാണ്, അതാണ്
വേണ്ടതും എന്നർത്ഥം. ഇവരൊക്കെ നിയതി നിർദേശമനുസരിച്ച്
എന്നേയ്ക്കുമായി മാറ്റിവെച്ച സ്വയർമം എന്താണ് ? അവരനുഷ്ഠി
യ്ക്കുന്ന പരധർമം വാസ്തവത്തിൽ ആരുടെ സ്വയർമമാണ് ? ഉദാഹര
ണത്തിന്, ദിക്കുകൾ കാക്കുക ദിഗ്ഗജങ്ങളുടെ സ്വയർമമല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ
യാരാണ് ദിക്കുകൾ കാക്കേണ്ടത്. എന്താണ് ദിഗ്ഗജങ്ങളുടെ സ്വയർമം
? സർവപ്രാണികളും ഒന്നു മറ്റൊന്നിന്റെ ധർമവും കൈക്കൊണ്ട് കഴി

യുകയാണ്, അതാണ് വേണ്ടതും എങ്കിൽ, 'സ്വയർമം' എന്ന വാക്കിന് എന്തർത്ഥം ?

ഡോ. ലീലാവതി പറയുംപോലെ "നിയതിനിർദ്ദിഷ്ടമായ കൃത്യങ്ങളനുഷ്ഠിയ്ക്കുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ സ്വയർമം മാറ്റിവെച്ച് വർത്തിക്കുന്നതാണ് ശരി" എന്നുതന്നെയാണ് മാർക്കണ്ഡേയന്റെ ആശയമെങ്കിൽ, "നേശേ ബലസ്യേതി" എന്ന വാക്യാരംഭത്തിന് എന്തർത്ഥം ? നിയതി ഓധർമം (പരധർമം) നിർദ്ദേശിയ്ക്കുന്നു, മറിച്ചു ചെയ്യാൻ (സ്വയർമമനുഷ്ഠിയ്ക്കാൻ) ബലമില്ലെന്നു തോന്നിയാൽ അത് അനുഷ്ഠയം തന്നെ എന്നാണോ ആശയം ? എങ്കിൽ, ബലമുണ്ടെങ്കിൽ അതനുഷ്ഠിക്കേണ്ട എന്നും അർത്ഥമാവില്ലേ ? കഴിവുണ്ടെങ്കിൽ നിയതിയെ ചെറുക്കണം എന്നുപറയുമ്പോൾ, നിയതിയെ ചെറുക്കാതിരിക്കുന്നത് കഴിവില്ലായ്മയുടെ, ദൗർബല്യബോധത്തിന്റെ, ലക്ഷണമാണ് എന്നും വരില്ലേ ? ഇവിടെ നിന്ന്, 'ബലത്തിനുള്ളൂ എന്നുവെച്ച് ചെയ്യുന്നത് അധർമമാണ്' എന്ന മാരാരുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിലേയ്ക്ക് എന്തുണ്ട് ഭൂരം?

"ബലബോധത്തോടെ വിധിയെ ധിക്കരിച്ച് ചെയ്യുന്നതെന്തും ധർമമാവും എന്ന ഒരു തലതിരിഞ്ഞ നിഗമനം ഇതിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിയുന്നു" എന്നതാണ് മാരാരുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിനെതിരായി ഡോ.ലീലാവതിയുടെ വാദം. വിധി തനിയ്ക്കുവെച്ച അൽപായുസ്സിനെ പുരുഷപ്രയത്നംകൊണ്ട് ചിരംജീവിതമാക്കി മാറ്റിയ മാർക്കണ്ഡേയൻ തൊട്ട്, "പാരതന്ത്ര്യം നിനക്കുവിധികൽപിതമാണുതായേ" എന്നുവെച്ചുടങ്ങാതെ, മാതൃഭൂമിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി സമരം ചെയ്ത ഗാന്ധിജീവരെ, വിധിയെ ചെറുത്തുകൊണ്ട് സ്വന്തം വഴിയ്ക്കു നീങ്ങിയ എത്രയോ മഹാപുരുഷന്മാരെ ഇന്നും ആദരിച്ചു പോരുന്ന ഓരോ വ്യക്തിയും ഇതിനു വാക്കുകൊണ്ടല്ലെങ്കിൽ പ്രവൃത്തികൊണ്ട് മറുപടി പറയുന്നുണ്ട്. ഇടിമിന്നലിനെയും കൊടുകാറ്റിനെയും കാട്ടുജന്തുക്കളെയും പേടിച്ച് വല്ല ഗൃഹയിലും പാത്തും പതുങ്ങിയും കഴിയാൻ വിധിയ്ക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യജീവി ഇന്ന് ഗോളാന്തരത്തിൽ കാലുകുത്താൻ കഴിവുനേടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതും പ്രജ്ഞാബലംകൊണ്ടും പുരുഷപ്രയത്നംകൊണ്ടും വിധിയെ അടിക്കടി അതിക്രമിച്ചുകൊണ്ടുമാത്രമാണ്.

'അങ്ങനതാണ് എന്റെ ഈ സ്ഥിതി കണ്ടിട്ട് ചിരിക്കുന്നത് ?' എന്നായിരുന്നുവല്ലോ ഇവിടെ യുധിഷ്ഠിരന്റെ ചോദ്യം. അതിന്, 'ഈ അധർമം ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അനുഷ്ഠയം തന്നെ' എന്നത് ഉത്തരമാവുമെങ്കിൽ, 'അരിയെത്ര?' എന്ന ചോദ്യത്തിന് 'പയറഞ്ഞാഴി' എന്നതും ഉത്തരമാവും.

അഥവാ, യുധിഷ്ഠിരൻ വനവാസം അനുഷ്ഠയംതന്നെ എന്നാണ് മാർക്കണ്ഡേയന്റെ അഭിപ്രായം എന്നുതന്നെ വെക്കുക. എന്നാലും അദ്ദേഹം ചിരിച്ചതെന്തിന്? അധ്യയനമാണ് വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ധർമ്മം, എന്നാൽ നവരാത്രിക്ക് ഗ്രന്ഥം, വെച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ വിജയദശമിവരെ പുസ്തകം തൊടാതിരിക്കാം എന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുന്ന ഒരാൾ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന വിദ്യാർത്ഥിയെ കണ്ടാൽ ചിരിക്കുമോ? നിത്യവും കുളിക്കണം, എന്നാൽ പനിപിടിച്ചാൽ കുളിയ്ക്കാതിരിക്കുകയാണ് വേണ്ടത് എന്നറിയാവുന്ന ഒരു വൈദ്യൻ ഒരു രോഗി കുളി മുടക്കുന്നതു കണ്ടാൽ ചിരിക്കുകയാണോ ചെയ്യുക? മറിച്ച്, ആരോഗ്യത്തിന് വളരെ നല്ലതാണെന്ന ഭാവത്തിൽ ഒരാൾ ആരോഗ്യം കെടുത്തുന്ന വല്ലതും നിഷ്ഠയോടെ ചെയ്തു കാണുമ്പോഴല്ലേ അയാൾക്ക് ചിരി വരിക?

ഇനി, സാഹചര്യവശാൽ അനുഷ്ഠയമായ പരധർമ്മം ആരെങ്കിലും അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ, ഉദാഹരണത്തിന് ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ നിത്യവൃത്തിക്ക് വേറെ വഴി കാണാത്ത കൃഷിയിലോ കച്ചവടത്തിലോ ഏർപ്പെടുന്നതു കണ്ടാൽ, ധർമ്മജ്ഞർക്ക് ചിരി വരും, വരണം, എന്നാണെങ്കിൽ, എന്തുകൊണ്ട് മറ്റു മുനിമാർക്കും ബ്രാഹ്മണർക്കും യുധിഷ്ഠിരനെ കണ്ടിട്ട് ചിരി വന്നില്ല? എന്തുകൊണ്ട് യുധിഷ്ഠിരന്നു പോലും മാർക്കണ്ഡേയന്റെ ചിരിയുടെ പൊരുൾ പിടികിട്ടിയില്ല?

മറിച്ച് യുധിഷ്ഠിരനെ കണ്ടിട്ട് മറ്റാർക്കും വരാത്ത ഒരു ചിരി മാർക്കണ്ഡേയന്നു വന്നുവെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വനവാസാനുഷ്ഠാനത്തിൽ മറ്റാരും കാണാത്ത എന്തോ ഒന്ന് ആ ഋഷി കണ്ടു എന്നാണർത്ഥം. മറ്റുള്ളവർ കണ്ടത് ധർമ്മാചരണമാണെന്ന് സ്പഷ്ടമായിരിക്കെ, അദ്ദേഹം കണ്ടത് അധർമ്മാചരണമാണെന്നതിലും സംശയത്തിനവകാശമില്ല - ‘ചരേദധർമ്മം’ എന്ന് അദ്ദേഹം സ്പഷ്ടമായി പറയുന്നുമുണ്ടല്ലോ. അപ്പുണ്ണം ദൗർബല്യവശാൽ അധർമ്മം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കെ ധർമ്മിഷ്ഠത ഭാവിക്കുന്നതിനെ ചൊല്ലിയാണ്, യുധിഷ്ഠിരന്റെ ആ മിഥ്യാബോധത്തിന്നു നേർക്കാണ്, മാർക്കണ്ഡേയൻ ചിരിപൊഴിച്ചത് എന്നത്രേ മാരാരുടെ കാഴ്ച. ഇത് തെറ്റാണെന്നു വാദിയ്ക്കാൻ ആർക്കും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്; പക്ഷേ മാർക്കണ്ഡേയന്റെ ചിരിക്ക് കാരണമെന്തെന്ന് വിവരിക്കേണ്ട ചുമതലയും ഒപ്പംതന്നെയുണ്ട്. മാരാരെ എതിർക്കുന്നവർ അന്നും ഇന്നും ഇതിന്നുനേർക്ക് കണ്ണടച്ചിട്ടേ ഉള്ളൂ. നേശേ ബലസ്യേതി .....

പ്രകൃതത്തിൽ ബലം എന്നതിന് പ്രജ്ഞാബലം എന്നുമാത്രമാണ് അർത്ഥമെങ്കിൽ കുഴപ്പമില്ലെന്നും, പക്ഷേ ധിക്കാരത്തെയും ആധി

പത്യവാഞ്ഛരെയും ആക്രമണവാസനയെയും ബലബോധത്തിൻ പേരിൽ നീതിവൽകരിക്കാമെന്ന സമീപനം ആപൽകരമാണെന്നും ഡോ. ലീലാവതി വാദം തുടരുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ കൂട്ടുകാർ മുഴുവൻ നശിച്ച് മരണം കാത്ത് കിടക്കുമ്പോഴും സ്വപ്രത്യയസൈന്ധവ്യം പുലർത്തിയ ദുര്യോധനന്റെ പ്രജ്ഞാബലത്തെത്തന്നെയാണ് മാരാർ (ദേവന്മാരും) അഭിനന്ദിച്ചത്. അല്ലാതെ ആക്രമണവാസനയെയും മറ്റും അദ്ദേഹം സാധൂകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നറിയാൻ 'ഘോഷയാത്ര' എന്ന പ്രബന്ധം ഒന്നു വായിച്ചുനോക്കുകയേ വേണ്ടൂ. എതിരാളികൾക്കു മുൻപിൽ സ്വന്തം ഐശ്വര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ച് ഞെളിയുക എന്നത് പുറമെക്ക് നിരുപദ്രവമായ ഒരധർമ്മം മാത്രമാണ്; അതുപോലും എത്രമേൽ വർജിക്കേണ്ടതാണ് എന്നത്രേ മാരാർ അതിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ദുര്യോധനന് കിട്ടേണ്ടത് കിട്ടി എന്നുവെച്ചടങ്ങാതെ, ബലബോധത്തോടെ അയാളെ ഗന്ധർവരിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടുത്താൻ തയ്യാറായ യുധിഷ്ഠിരനെ അദ്ദേഹം അനുമോദിക്കുകയും ചെയ്തു. ദുര്യോധനന്റെ ആധിപത്യധർഷ്ട്യം അങ്ങേത്തലക്കൽ എത്തിനിൽക്കുന്നത്, ദ്രൗപദിയെ ദ്യുതസഭയിൽ വലിച്ചിഴച്ചപമാനിച്ചതിലാണ്. അതു കണ്ടുനിന്ന് പൊറുത്ത യുധിഷ്ഠിരന്റെ പക്ഷത്തും അത്രതന്നെ തെറ്റുണ്ട് എന്നത്രേ മാരാർ വാദിച്ചിട്ടുള്ളത്. യുധിഷ്ഠിരന്റെ വനവാസം അനുഷ്ഠിയമാണ് എന്നു കാണുന്നവരുടെ കണ്ണിൽ, അതിന്റെ മുന്നോടിയായ ആ ഭാര്യാവമാനനസഹനവും അനുഷ്ഠിയം തന്നെയാവണം. ഇതിന്നർത്ഥം, ദുര്യോധനന്റെ ആ അക്രമം പൊറുക്കാവുന്നതും പൊറുക്കേണ്ടതുമാണ് എന്നത്രേ. പൊറുക്കേണ്ട തെറ്റേ ദുര്യോധനൻ ചെയ്തുള്ളൂ എന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഇക്കൂട്ടരോ, പൊറുക്കരുതാത്ത തെറ്റാണ് അതെന്ന് പറയുന്ന മാരാറോ അക്രമത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നത് ?

കൂട്ടത്തിൽ, മാർക്കണ്ഡേയന്റെ ചിരിയുടെ നേർക്ക് കണ്ണടച്ചതുപോലുള്ള ഒരു സ്വധർമ്മവിലോപം തന്നെയാണ്, മാരാരുടെ ശാകുന്തളനിരൂപണത്തിനുള്ള ഡോ. ലീലാവതിയുടെ വിമർശനത്തിലും പ്രകടമാകുന്നതെന്നുകൂടി ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ട് ഞാൻ ഇതവസാനിപ്പിക്കാം. ശകുന്തളയെ തള്ളിപ്പറഞ്ഞതിന് ദുഃഷ്ഠൻ തന്നെ നൽകിയ വിശദീകരണം വിശ്വസിച്ചു എന്നതാണല്ലോ ഇവിടെ മാരാരുടെ കുറ്റം. അവിശ്വാസികൾ ആദ്യം വേണ്ടത് മാരാരുടെ ഈ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം പറയുകയാണ്: "അന്ന് ആ പച്ചനൂണ പറഞ്ഞിട്ട് രാജാവിന് എന്തായിരുന്നു പ്രയോജനം ?" വിവേചനശീലരെന്ന് അഭിമാനിക്കുന്ന ആരും ഇതിന് മറുപടി പറഞ്ഞുകണ്ടിട്ടില്ല. തന്റെ ചിന്താഗതിയോടോ പക്ഷപാതങ്ങളോടോ യോജിക്കാത്തവർ വിവേചനശീലമില്ലാത്തവരാണെന്ന വിധി വിവേകലക്ഷണവുമല്ല.

പാരമ്പര്യവും ആധുനികതയും മുഖത്തോടു മുഖം

എം.ആർ. രാഘവവാരിയർ

പി.കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ കവിതയെ ആധാരമാക്കി ഒരന്വേഷണം

പാരമ്പര്യവും ആധുനികതയും പരസ്പരം വർജ്ജിക്കുന്ന രണ്ടു ശക്തികളായിട്ടാണ് പൊതുവെ അറിയപ്പെടുന്നത്. പാരമ്പര്യത്തെ വിച്ഛേദിച്ചുകൊണ്ടാണ് ആധുനികതയുടെ വരവ്. അപ്പോൾ പിന്നെ, പാരമ്പര്യത്തിന് ആധുനികതയോടൊപ്പം നിലനിൽക്കാനാവില്ലല്ലോ.

പാരമ്പര്യത്തേയും ആധുനികതയേയും കുറിച്ചുള്ള ഈ സങ്കല്പം, താരതമ്യേന അടുത്ത കാലത്താണ് നടപ്പിലായത്. പടിഞ്ഞാറൻ നാടുകളിലെ നവോത്ഥാനപ്രസ്ഥാനവും അതിനെത്തുടർന്നുവന്ന ജ്ഞാനോദയവുമാണ് ഈ ആശയത്തിന്റെ പ്രഭവകേന്ദ്രമെന്നു തോന്നുന്നു. പഴമയുടെ പാഴ്ഭാഗങ്ങളെ വലിച്ചെറിഞ്ഞ് പുതിയകാലത്തിന്റേയും ജീവിതത്തിന്റേയും പ്രശ്നങ്ങളെ പുതിയ അറിവിന്റെ സഹായത്തോടെ നേരിടാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാണ് നവോത്ഥാനത്തിന്റേയും ജ്ഞാനോദയത്തിന്റേയും സംസ്കൃതി. പഴമയുടെ വിശ്വാസവും ഭക്തിയും പരാശ്രയവുമല്ല, യുക്തിയും ശാസ്ത്രവും പരാശ്രയത്തിൽ നിന്നുള്ള മോചനവുമാണ് ആ സംസ്കൃതിയുടെ ചൈതന്യം. അങ്ങിനെയാവുമ്പോൾ ആധുനികതയ്ക്ക് പഴമയുടെ, പാരമ്പര്യത്തിന്റെ, അന്തകനായേ പറ്റൂ. പാരമ്പര്യവും ആധുനികതയും ഇതരേതരവർജ്ജ്യങ്ങളാണെന്ന ധാരണ ഇങ്ങനെയൊരു ലോകബോധത്തിന്റേയും ജീവിതവീക്ഷണത്തിന്റേയും സന്തതിയാണ്.

പാരമ്പര്യം, ആധുനികത എന്നിവയെപ്പറ്റിയുള്ള ഇപ്പറഞ്ഞ ധാരണ രണ്ടു അബദ്ധങ്ങൾ കാരണമാണുണ്ടാവുക. പരമ്പരാഗതമെന്നു പൊതുവെ കരുതുന്ന സംസ്കൃതികളിലെ പാരമ്പര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള താണവയിലൊന്ന്. ആധുനികമെന്നു പരക്കെ സമ്മതിക്കുന്ന സമൂഹങ്ങളിലെ ആധുനികതയാണ് മറ്റേത്. പരമ്പരാഗത സമൂഹങ്ങളിൽ മറ്റേങ്ങുമെന്നപോലെ ജീവിതം ചലനാത്മകവും പരിവർത്തനപ്രവണവുമാണ് എന്നതിന് എത്രയെങ്കിലും ഉദാഹരണങ്ങൾ കണ്ടെത്താനാവും. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യപാദത്തിലും ഭാരതീയ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സ്വത്തായ വേദാധ്യായനവും യാഗാനുഷ്ഠാനവും നടക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ, പഞ്ചനദപ്രദേശത്തു ആദ്യം മാടുമേച്ചും തമ്മിലടിച്ചും കഴിഞ്ഞു പോന്ന പശുപാലവ്യവസ്ഥയിലെ സമൂഹം അനുഷ്ഠിച്ച യാഗമല്ല പാഞ്ഞാളിലോ കണ്ണൂരിലോ നടന്നത്. സാംസ്കാരിക സന്ദർഭം മാത്രമല്ല, യജമാനന്മാർ വേറെ, ഉദ്ദേശ്യം വേറെ; ഫലപ്രാപ്തി വേറെ. പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഉറപ്പേറിയ കണ്ണികളിലൊന്നിനു കാലത്താൽ വരുന്ന മാറ്റം കാണുക. പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളോരോന്നും എടുത്തു നോക്കിക്കോളുക; കാലംതോറും നവീകരിക്കപ്പെട്ടാണവ; വരുന്നതെന്നു കാണാം.

ഇനി ആധുനികതയുടെ കാര്യമെടുത്താൽ അതും ജ്ഞാനോദയബോധത്തിന്റെ ധാരണയ്ക്കു നിരക്കുന്നതല്ല എന്നാണനുഭവം. ആധുനികരിൽ ആധുനികരായ അമേരിക്കൻ സമൂഹം ചരിത്രത്തേയും പാരമ്പര്യത്തേയും പലമട്ടിൽ പിന്തുടരാനും സൂക്ഷിക്കാനും കാണിക്കുന്നതിടക്കം, അവർക്കു ചരിത്രമില്ലാത്തതുകൊണ്ടുള്ള കമ്പമായി ചിത്രീകരിച്ചു കാണാറുണ്ട്. ചരിത്രമില്ലെന്നത് ഒരു മിഥ്യാബോധമാണ്. അമേരിക്കയ്ക്ക് തീർച്ചയായും ചരിത്രമുണ്ട്. പക്ഷേ ഒരതിർത്തിക്കപ്പുറത്തേയ്ക്കുള്ള ചരിത്രം. തങ്ങളുടേതെന്നു അവകാശപ്പെടാൻ അവർക്ക് വൈമുഖ്യമുണ്ടെന്നേ ധരിക്കേണ്ടൂ. അവരുടെ കൊടിയിലെ ശ്യാനചിഹ്നം തന്നെയും ആധുനികമായ ഏതെങ്കിലും ആശയമല്ല ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നത്. അഥവാ അതിലേറെ സുചിതങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ ആചിഹ്നത്തിനു കഴിവുണ്ട്. കൊടിയടയാളത്തിന്റെ കാര്യം, ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനവീക്ഷണത്തെയും സ്വഭാവത്തെയും തന്നെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നതെങ്കിൽ അമേരിക്കയുടെ ചിഹ്നമായ ശ്യാനക്കഴുകൻ പാരമ്പര്യത്തോട് പലപാട് ബന്ധമുണ്ട്. ആധുനികത എന്നു നാം വിളിക്കുന്നത് അത്രയേറെ ആധുനികമായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ലെന്നു സൂചിപ്പിക്കുകയാണ്. അമേരിക്കൻ സാഹിത്യവും അമേരിക്കൻ ആചാരമര്യാദകളുമൊക്കെ ഇതുതന്നെയാണ് പറയുന്നത്.

പാരമ്പര്യവും ആധുനികതയും മുഖത്തോടുമുഖം നിൽക്കുന്ന ആദ്യാനുഭവം പാശ്ചാത്യർ സ്ഥാപിച്ച കോളനികളിലാണ് ഉണ്ടായതെന്ന് സ്വഭാവിക മാത്രം. പഴമയും പ്രാകൃതസമ്പ്രദായങ്ങളുമായി കഴിഞ്ഞുപോന്ന സമൂഹങ്ങളിലേക്ക് പുതുയുഗത്തിന്റെ സന്ദേശവുമായി ചെന്നുകയറിയത് പാശ്ചാത്യരാണെന്നാണ് അവർ തന്നെ പ്രചരിപ്പിച്ച കഥ. കോളനിസമൂഹങ്ങൾ കാലാകാലങ്ങളിൽ പലേതരം പരിവർത്തനസന്ധികളിലൂടെ കടന്നു പോന്നവരാണെന്ന കാര്യം ആധുനികതയുടെ വക്താക്കൾ മറക്കുന്നു. അതിരിക്കട്ടെ, ഈ 'പഴയ' സമൂഹങ്ങൾ പുതുമയെ കയ്യും നീട്ടി വാങ്ങി എന്നാണ് അവകാശവാദം. വാസ്തവമതല്ല. വൻകരകളായ വൻകരകളിലെല്ലാം പടർന്നു കയറിയ പാശ്ചാത്യാധികാരം ചെന്നേടങ്ങളിലൊക്കെ ആ അധികാരത്തിന്റെ സംസ്കൃതിയുടേയും ചിന്താ സന്താനങ്ങളുടെയും വിത്തുവിതച്ചു. പാശ്ചാത്യാധിനിവേശമാണ് കോളനികളിലെങ്ങും ആധുനികതയുടെ തരംഗമെത്തിച്ചത്. എന്നുവെച്ചാൽ, ആധുനികത എന്ന പേരിൽ നാമിനറിയുന്ന സമ്പ്രദായം ഓരോ പരമ്പരാഗത സംസ്കൃതിയിലേക്ക് ചെന്നു കയറിയ രീതി ഏതാണെന്നു തന്നെയാണ്, സാരാംശത്തിൽ എന്നർത്ഥം. പ്രയോഗത്തിലേ വേറുകുറുകളുള്ളൂ.

എന്നാൽ, ആധുനികത എന്ന ഈ പടിഞ്ഞാറൻ സമ്പ്രദായം ഓരോ കോളനിസമൂഹവും അതിന്റെ സംസ്കൃതിയും ഏറ്റുവാങ്ങിയതും സ്വാംശീകരിച്ചതും അതിനോടു പ്രതികരിച്ചതുമൊക്കെ ഓരോരോ മട്ടിലാണ്. തെക്കെ അമേരിക്കയിൽ, സ്പെയിൻകാർ ചെന്നു കയറിയതുപോലെയല്ല ഭാരതീയ സംസ്കൃതിയിലേക്കും ജീവിതരീതികളിലേക്കും പോർത്തുഗീസ്, പരന്ത്രിസ്, ഡച്ച്, ഇംഗ്ലീഷ് മാതൃകകൾ കയറി വന്നപ്പോഴുണ്ടായത്. ചൈനയിലും അറേബ്യയിലും ഒക്കെ വ്യത്യസ്തമായ രീതികളിലാണ് ആധുനികതയോടുള്ള പ്രതികരണം.

ഒരേ സംസ്കൃതിയിൽ തന്നെ ആധുനികതയോടുള്ള പ്രതികരണം വെവ്വേറെ തട്ടകങ്ങളിൽ, ജീവിതമേഖലകളിൽ, എന്തിന് വ്യക്തികളിൽപോലും ഒന്നിനൊന്നു വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. രാജാറാം മോഹൻ റോയിയെപ്പോലല്ലോ മഹാകവി ടാഗോറും സ്വാമി വിവേകാനന്ദനും ആധുനികതയെ ഉൾക്കൊണ്ടത്. കേരളീയാനുഭവമെടുത്തു നോക്കിയാലും ഇത്തരം വ്യക്തിഭേദങ്ങളുടെ ഉദാഹരണങ്ങൾ എത്രവേണമെങ്കിലും ഉണ്ട്. സാമൂഹികനവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ നേതാക്കൾ ഭരണാധികാരികളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിൽ പ്രതികരിച്ചു. സാംസ്കാരിക രൂപങ്ങളിൽ ഉണ്ടായ ചലനം ഇപ്പറഞ്ഞ രണ്ടിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ആധുനികതയുടെ വരവ് ഒരേപോലെയാണ്. അതിനുകിട്ടിയ വരവേൽപ്പോ വ്യത്യസ്തരീതിയിലും.

ഇമ്മട്ടിൽ ആലോചിച്ചാൽ സമകാലികരായ പലരുടേയുംമെന്ന പോലെ കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കവിയത്വം ആധുനികതയോടും അതിന്റെ ആശയാദർശങ്ങളോടും ഉള്ള ഒരു പ്രതികരണഭേദമാണെന്നു പറയാൻ കഴിയും. കവിയുടെ സമകാലീനരായിരുന്ന മറ്റു കേരളീയ കവികളുടെ കാര്യത്തിലും ഈ നിരീക്ഷണം പ്രസക്തമാണെന്നാണ് അന്വേഷണങ്ങൾ തെളിയിച്ചിട്ടുള്ളത്. ചങ്ങമ്പുഴ, ജി, വൈലോപ്പിള്ളി, ഇടശ്ശേരി, ബാലാമണിയമ്മ, എൻ.വി. കുഷ്ണവാരിയർ എന്നിങ്ങിനെ പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരോടൊപ്പം ഒരേ സാംസ്കാരികാന്തരീക്ഷം പങ്കിട്ടവരെല്ലാം അവരവരുടെ വേറുകൂറുകളോടെ പാശ്ചാത്യാധുനികതയോടു പ്രതികരിച്ചവരാണ്. ആ നിലയ്ക്ക് ആധുനികത, ഉത്തരാധുനികത മുതലായ വിഷയങ്ങളുടെ ആലോചനയും ചർച്ചയും പൂർത്തിയാക്കുന്നതിൽ അതിന്റെ വ്യാപനത്തെക്കുറിച്ചും സ്വഭാവസവിശേഷതകളെക്കുറിച്ചും മാത്രം പറഞ്ഞാൽ പോരാ, അതു ചെന്നടങ്ങളിലെ പ്രതികരണവിഭേദങ്ങളെക്കുറിച്ചു കൂടി ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്നാണ് പറഞ്ഞു വരുന്നത്.

ഇത്തരം ആലോചനകളെ തടഞ്ഞുവെക്കാനും പടിപ്പുറത്തു നിർത്താനുമുള്ള വേലകൾ നാംതന്നെ ചെയ്തുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. കവി കൾക്കായാലും മറ്റു സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തകർക്കായാലും ലേബലുകളൊട്ടിച്ച് കള്ളിതിരിച്ചു തളച്ചിടുന്നതാണ് നമ്മുടെ രീതി. അങ്ങിനെയാണ് വിപ്ലവകവി, മനുഷ്യവീര്യത്തിന്റെ കവി, മധുരകവി, പ്രണയകവി എന്ന മട്ടിൽ ഓരോ തരം തിരിവ് ഏർപ്പെട്ടത്. അക്കൂട്ടത്തിൽ പി.യ്ക്ക് കിട്ടിയ ലേബൽ 'ഭക്തകവി' എന്നായിരുന്നു. പേരുകൊടുത്തത് ആരായാലും ആ പേര് വരുത്തിവെച്ച അബദ്ധങ്ങൾ ചില്ലറയല്ല. വിളിച്ച ഉടനെത്തന്നെ 'കവിയേ'നല്ല എന്ന ഒരു വിശദീകരണം വേണ്ടിവന്നതോ പോകട്ടെ; ചുറ്റും നടക്കുന്ന കോലാഹലങ്ങളൊന്നും അദ്ദേഹത്തെ ബാധിക്കുന്നില്ല... തന്റെ കൗമാരം കളിച്ചു നടന്ന ഭാരതപ്പുഴയും പരിസരങ്ങളും; പഠിച്ചറിഞ്ഞ പ്രാചീനഭാരതീയ സാഹിത്യവും നടന്നു കണ്ട കേരളീയ ക്ഷേത്രങ്ങളുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാനസജീവിതത്തിന്റെ മൂന്നു ബിന്ദുക്കൾ എന്നു കൂടി പറയേണ്ടിവന്നു. കളിയച്ഛൻ, നരബലി, ഇരുട്ടിന്റെ പൂഞ്ചിരി, കടാക്ഷം, ഭരണാധിപൻ, മെക്കൊളെയുടെ മകൾ എന്നിങ്ങിനെ നിരവധി രചനകളുടെ കർത്താവായ ഒരു കവിക്ക് ചുറ്റുപാടും നടക്കുന്ന കോലാഹലങ്ങളൊന്നും ബാധിക്കുന്നില്ല പോലും! അതു വിട്ടേയ്ക്കുക.

വിടാതെ പിന്തുടരേണ്ട ഒരു വിഷയം കവിമനസ്സും ആധുനികതയും തമ്മിലുള്ള കരണപ്രതികരണം തന്നെയാണ്. ആധുനികത ഒരു വ്യതിരിക്തബോധമായി മഹാകവി പി. ഉൾക്കൊണ്ടുവെന്നോ കല്പി

ച്ചുകൂട്ടി ആ സമ്പ്രദായവുമായി അദ്ദേഹം ഇടപെട്ടു എന്നോ അല്ല പറയുന്നത്. ചരിത്രവശാൽ വന്നുപെട്ട പുതുമര്യാദകളും മോടികളും അതിന്റെ ലോകബോധവും ജീവിതവീക്ഷണവുമെല്ലാം അറിഞ്ഞായാലും അറിയാതെയായാലും സമൂഹത്തേയും അതിലെ അംഗങ്ങളായ വ്യക്തികളേയും വരുതിപ്പെടുത്തുകതന്നെ ചെയ്യും. അമ്മട്ടിൽ വരുതിയിൽ പെട്ടുപോകുമ്പോഴുള്ള പിടിച്ചിലും കടച്ചിലും നോക്കിയാൽ പ്രതികരണത്തിന്റെ സ്വഭാവം ഉരുത്തിരിച്ചെടുക്കാം.

ആധുനികത ഒരു സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനമായോ കലാപ്രസ്ഥാനമായോ ആണ് മലയാളത്തിൽ ഏറിയ കുറും ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ടത്. അത്തരം പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കടിയിൽ ഊക്കേറിയ ഒരാശയധാരയായി പ്രവഹിക്കുന്ന ആധുനികതയുണ്ട്. പരാശ്രയത്തിൽ നിന്നുള്ള മോചനം (Freedom from tutelage) എന്ന ആദർശപീഠത്തിലാണ് പാശ്ചാത്യാധുനികതയുടെ പ്രതിഷ്ഠ. യുക്തിയാണ് അതിന്റെ ചൈതന്യം. വിശ്വാസമല്ല, യുക്തിയാണ് മനുഷ്യനെ സ്വതന്ത്രനാക്കുന്നതെന്നാണ് അതിന്റെ ധ്യാനം. ആധുനികത ചെന്നു കയറിയ പരമ്പരാഗത സംസ്കൃതികളിലെല്ലാം യുക്തിയും വിശ്വാസവും തമ്മിലുള്ള ഈ വിതതി, (tension) ആധുനികതയോടുള്ള പ്രതികരണങ്ങളുടെ സജീവഘടകമാണ്. പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ വിളിക്കൊണ്ട രചനകളിൽ പലതിലും ഈ വിതതിയും അതിന്റെ അന്തഃസംഘർഷങ്ങളും പല പാട് തെളിയുന്നു. ഏറെ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട കളിയച്ഛനാണ് ഈ വിതതിയുടെ, സംഘർഷത്തിന്റെ കടച്ചിൽ ഏറ്റവും ശക്തിയായി അനുഭവിപ്പിക്കുന്ന രചന. ഗുരുശാപഗ്രസ്തമായ ഒരാത്മാവിന്റെ പിടിച്ചിലാണ് കളിയച്ഛനിലെ പ്രമേയസ്ഥാനത്ത്.

പൂർണ്ണാധികാര മുണ്ടാവണമെന്നു
തോന്നിയ വേഷങ്ങൾ കെട്ടിനടക്കുവാൻ

എന്നു ശാഠ്യം പിടിക്കുന്ന ശിഷ്യൻ.

ഇച്ഛകൾക്കൊക്കെക്കടിഞ്ഞാണിടും കളിയച്ഛൻ
ഗുരുവും - അവിടെ സംഘർഷവും ഗുരുതദ്ദോഷവുമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുണ്ടാവും ?

വ്യഗ്രനാമെന്നെത്തുടർന്നെത്തി പന്തലി-
ലുഗ്ര ഗുരുതപ്പിഴതൻ കരിനിഴൽ

ഗുരു അച്ഛനാണ്, ആശാനാണ് കളിയച്ഛനാണ് - അച്ഛനായും കളിയച്ഛനായും മാറുന്ന ഗുരുതന്നെയാണ് ലോലപീതാംബരച്ചാർത്തുകൾക്കപ്പുറം പീലിമുടി വനമാലകൾക്കപ്പുറം പ്രീതിപ്പൊലിമതൻ പൊൻതി

ടമ്പാം മഹാജ്യോതിസരൂപനായി ബ്രഹ്മസരൂപനായി സർവ്വഭീഷ്യപ്രദനായിച്ചമയുന്നത്.

വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നു തന്റേടത്തിന്റെ മറുകണ്ടം ചാടിയ അഹങ്കാരത്തിലേക്കുള്ള പതനത്തിന്റേയും അതിൽ നിന്നുള്ള കരക്കയറലിന്റേയും കഥ പറയുന്നു. ഈ രചന വിശ്വാസത്തിലേക്കുള്ള തിരിച്ചുപോക്കിന്റെ ഭാഗത്താണ് നിലയുറപ്പിക്കുന്നത്. ആധുനികതയുടെ ആദർശപീഠത്തിൽ നിന്നുള്ള വിടുതൽതന്നെ അത്. ആധുനികതയുടെ ആശയങ്ങളേയും വിമർശവിധേയമാക്കുന്ന രീതിയാണ്, ആധുനികതയെ അതിന്റെ ആദർശങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്തും വെല്ലുവിളിച്ചും സാത്മീകരിക്കാനുള്ള രീതിയാണ് ഈ കവിതയിലെ ഒരടർ. പുറമേയ്ക്ക് വിചാരത്തിൽ പെട്ടുപോയ ഒരു കഥകളിനടന്റെ ആത്മകഥാംശം ഇതിലുണ്ടാവാം. ആ കഥാംശത്തിന്മേൽ ആധുനികജീവിതത്തിന്റെ അനുഭവാംശങ്ങളും കൂടിച്ചേർന്ന് ഈട്ടം കൂടുന്നതോടെ അത് ഒരു നടന്റെ സവിശേഷാനുഭവമെന്ന നിലവിട്ട് ഒരു കാലഘട്ടത്തിലെ മനുഷ്യ ദുരന്തത്തിന്റെ കാര്യാനുഭവമായിത്തീരുകയാണ്. വ്യക്തിദുഃഖത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരമാണ് കളിയച്ഛൻ എന്നാണ് പൊതുധാരണ ആ കാവ്യത്തിന്റെ ഈ സാമൂഹ്യമുഖം നഷ്ടപ്പെടാനാവാത്തവിധം മുഖ്യമാണ്. വ്യക്ത്യനുഭവം സാധാരണീകരിക്കപ്പെട്ട് ലോകാനുഭവമായി മാറ്റുന്ന കവിതയുടെ മാസ്മരവിദ്യ മനസ്സിലാക്കാൻ പറ്റിയ ഒരു രചന കൂടിയാണ് കളിയച്ഛൻ. വിശേഷാനുഭവത്തിന്റെ തലത്തിൽ നിന്ന് സാമാന്യാനുഭവത്തിന്റെ തലത്തിലേക്ക് കൂടുമാറാനുള്ള ചില പ്രയോഗങ്ങൾ കൂടി കവിതയിലെ ഗമകങ്ങളായി ഉൾച്ചേർന്നിരിപ്പുണ്ട്. വിചാരം, സ്മാർത്തവിചാരം, അടുക്കളദോഷം എന്നൊക്കെ സാമാന്യവ്യവഹാരത്തിൽ പറഞ്ഞുപോരുന്ന ആ കുറ്റ വിചാരണാസമ്പ്രദായത്തെ 'കാലവിചാരം' എന്നൊരു പ്രയോഗംകൊണ്ടു ധനിപ്പിക്കുന്നത് ഉദാഹരിക്കാം. കാലവിചാരം, കാലത്തിന്റെ വിചാരവും കാലാനുകൂലമായ വിചാരവും കൂടിയാവാം. കാലത്തിനൊത്ത മനോഗതിയാൽ വിശ്വാസഭംഗം വന്ന് ഗുരുത്വപ്പിഴയ്ക്കിരയായ ഒരാത്മാവിന്റെ ഐക്യം കൂടി കാട്ടിത്തരാൻ കാലവിചാരം എന്നൊരു പ്രയോഗത്തിന്നു സന്ദർഭവശാൽ ശക്തികൈവരുന്നതാണിവിടത്തെ കലാതന്ത്രം. ഗുരുവിന്റെ നാനാസരൂപങ്ങളും കൂടിച്ചേരുമ്പോൾ ഈ പ്രകരണങ്ങളാകെ ഏകഘനമായ ഒരു പ്രത്യയഗ്രന്ഥിയായി കവിതയെ വേറിട്ട് ഒരു നിലവാരത്തിലേക്കുയർത്തുന്നു. കേവലം വൈയക്തികാനുഭവമെന്ന നിലവിട്ട് കളിയച്ഛൻ ഒരു സംസ്കൃതിയുടെ അപചര്യകഥ കൂടിയായിത്തീരുന്നു.

കളിയച്ഛനിലെ പ്രമേയസ്ഥാനത്തുള്ള ഈ വിഭവമനസ്കതയും പശ്ചാത്താപബോധവും പി.യുടെ പല പല രചനകളിൽ വീണ്ടും

വീണ്ടും മുഖം കാണിക്കുന്ന ഒരു ആശയമാണ്. നരബലിപോലുള്ള ചില രചനകളിൽ ആത്മബലിക്കുള്ള താരകമായി വർണ്ണിക്കുന്നതും ഈ അന്തഃസംഘർഷം തന്നെ. കളിയച്ഛനിലെയും നരബലിയിലെയും മറ്റും അന്തഃസംഘർഷത്തിന് വൈയക്തികതലത്തിനപ്പുറം, സാമൂഹ്യവും ആധുനികതാസംബന്ധിയുമായ മറ്റൊരർത്ഥം കൂടിയുള്ളത് സാധാരണയായി ആരും പറഞ്ഞു കാണാറില്ല. ആത്മനിന്ദയാണ് ആ അന്തഃസംഘർഷത്തിന്റെ ആസ്പദം. ആത്മനിന്ദാനുഭവം കേവല രൂപത്തിൽ മുറിക്കുടുന്ന ഒന്നല്ല. അതിന്റെ എതിരായ ആത്മോൽക്കർഷം കൂടി, തെളിഞ്ഞല്ലെങ്കിൽ ഒളിഞ്ഞെങ്കിലും ഉണ്ടായേ പറ്റൂ. ഈ ആത്മോൽക്കർഷമെന്നത്, ആത്മനിന്ദ പോലെത്തന്നെ, ഒരു കവിയുടെ മാത്രം വികാരമായി കണ്ടാൽ പോരാ. അത് സാമൂഹ്യവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ഒരു വികാരമായി മാറുന്നു. അങ്ങിനെ, ആത്മോൽക്കർഷം എന്നത് മനുഷ്യോൽക്കർഷം തന്നെയായിത്തീരുന്നു. ആധുനികതയുടെ 'മാനുഷികതാവാദം' ഈ ആധുനികതാദർശത്തെയാണ് പുരക്ഷേപിക്കുന്നത്. ആത്മനിന്ദയോ, മനുഷ്യൻ അധഃപതിച്ചാലേങ്ങിനെ എന്നു കാട്ടിത്തരാനുള്ള ഉപായമാകുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ഔൽകൃഷ്ട്യം എന്ന ആശയത്തെ പരഭാഗശോഭകൊണ്ടു പൊലിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള ഒരുപായമായി ആത്മനിന്ദാപരമായ രചനകളെ കണക്കാക്കാവുന്നതാണ്. മനുഷ്യൻ അത്രമേൽ ഉത്കൃഷ്ടനായിരിക്കെ, ഈ ഞാൻ പങ്കിലനാകകൊണ്ടു എത്രമേൽ നിന്ദന്!" എന്നാണവിടത്തെ ചിന്ത. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ പാടുന്ന പിശാച്, മനുഷ്യനിസ്സാരതയെക്കുറിച്ചുള്ള ജി.യുടെ വിശ്വാദർശനം മുതലായവയെല്ലാം. ഈയൊരു കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ ജ്ഞാനോദയമനുഷ്യവാദത്തിന്റെ ആദർശങ്ങളെയാണ് പിന്താങ്ങുന്നത്. അപ്പോൾ, പുറമേയ്ക്ക് വ്യക്തികളുടെ ആത്മനിന്ദയും മറ്റുമായിത്തോന്നുന്ന ഈ വകുപ്പിൽപ്പെട്ട കൃതികൾ ഒരു കാലഘട്ടത്തിലെ സാമൂഹികചിന്തയിൽ ഒരു മുഖ്യധാരാവിഷയമായി വ്യാപ്തിനേടുന്നുണ്ട് എന്നു പറയാനാവും. പുറമേയ്ക്ക് ഈശ്വരനിന്ദയോ ശാപമോ പശ്ചാത്താപബോധമോ ഗുരുത്വപ്പിഴയോ ഒക്കെയായിത്തോന്നുന്ന കളിയച്ഛനിൽ ഇങ്ങനെ സംസ്കാരസ്പർശിയായ ഒരടരുകൂടിയുണ്ട് എന്നാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഭക്തിഭാവം ഇതിലൊരു ഘടകമായി ഉൾച്ചേർന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ ഭക്തി എന്നത് ചിലർ കരുതുന്നതുപോലെ മറ്റൊരാൾ ലൗകികതകളും ത്യജിച്ചുള്ള ഈശ്വരാശ്രയം മാത്രമല്ല. ഭാരതീയ ചരിത്രത്തിലെ ഭക്തിപ്രസ്ഥാനചരിത്രം പലപാട് ദൃഷ്ടാന്തീകരിക്കുന്നതും മറ്റൊന്നാണ്. വർഗ്ഗങ്ങളുടെ കലർപ്പിന്റെ കാലത്ത് പുറം കൂട്ടായ്മകളെ ഭാരതസംസ്കാരത്തിലേക്ക് ആത്മസാൽക്കരിക്കച്ചടുത്ത വാസുദേവസ്വന്ദ്രഭായം മുതൽ ഭക്തിയുടെ ബൗദ്ധവും ബ്രഹ്മണീയവുമായ ദൃശ്യ

രൂപങ്ങളും പിന്നീട് ശൈവനായനാമാരുടേയും വൈഷ്ണവ ആഴ്വാ
ന്മാരുടേയും തമിഴ് ഭക്തിപ്രസ്ഥാനവുമൊക്കെ ഈശ്വരചിന്തയോ
ടൊപ്പം സാമൂഹികനവോത്ഥാനത്തിന്റേയും ദുരിതമോചനത്തിന്റേയും
ഈ കൃതി പിരിച്ചെടുത്തവയാണ്. ബംഗാളിൽ വിദ്യാപതിയുടേയും
ചൈതന്യന്റേയും ഉത്തരാപഥത്തിൽ തുളസീദാസിന്റേയും കബീറി
ന്റേയും കർണ്ണാടകത്തിലെ ബന്ധവന്റേയും, മാധവന്റേയും കേരളത്തിൽ
നിരണം തുഞ്ചൻ കവികളുടേയുമെല്ലാം ഭക്തിയിൽ ഈ ദുരിതവിമോ
ചനത്തിന്റേയും നവോത്ഥാനത്തിന്റേയും ഈടുറ്റ ഊകൾ തെളിഞ്ഞു
കാണാം. 'കുരിശുൾ ഗ്രന്ഥി ഭേദിച്ചു വിരിയുന്ന കോരകം' എന്ന പി.യുടെ
ബിംബം ഈയൊരർത്ഥത്തിൽ ഇരുളിൽ നിന്ന്, ദുരിതങ്ങളിൽ നിന്ന്,
ഉള്ള മോചനം തന്നെ. ആധുനികതയോടുള്ള വെല്ലുവിളി ഇവിടെ പഴ
മയിലേയ്ക്കും പാരമ്പര്യത്തിലേക്കുമുള്ള ഒരു തന്മയമല്ല, കൂടുതൽ
ഉദാരമായ, ഉദാത്തമായ ഒരു അന്തരീക്ഷത്തിലേക്കുള്ള മോചനവും
നവോത്ഥാനവുമാണ്. പി. ഭക്തകവിയാവുന്നത്, ഈ നവോത്ഥാന
സന്ദേശവാഹകത്വം കൊണ്ടാണ്. ഭാരതീയനവോത്ഥാനത്തിന്റെ
അസംഖ്യം തരംഗങ്ങളുടെ വംശാവലിയിൽ ഇങ്ങനെ അറ്റത്തു നിൽക്കുന്ന
പി. പഴയ ഭക്തി പാരമ്പര്യത്തിന്റെ കണ്ണിയായിത്തീരുന്നതാണ്. ഈ
രചനകളിൽ ചരിത്രബോധമുള്ളവർക്ക് കാണാൻ കഴിയുക.

മാനസികവും ആത്മീയവുമായ മോചനം മാത്രമല്ല, ഭൗതികവും
രാഷ്ട്രീയവും സാംസ്കാരികവുമായ സാമൂഹിക മോചനവും കൂടി
ആധുനികതയോടുള്ള ഈ വെല്ലുവിളിയുടെ ലക്ഷ്യമാണ്. മെക്കാളെ
യുടെ മകൾ, ഭരണാധിപൻ മുതലായ രചനകളിൽ രാഷ്ട്രീയവും
സാംസ്കാരികവുമായ പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നേരെയുള്ള പ്രതിഷേധം.

നനഞ്ഞ കാക്കിപോലീറൻ
പ്രഭാതം മുന്നിൽ നില്ക്കയാം
തിരിച്ചുപോകുന്നു ദൂരെ
അരികിട്ടാത്തൊരേഴകൾ
വിഷം തീറ്റുന്നവയലു-
മരികിട്ടാത്തൊരേഴയും
മൂലം മരണ ഭരണ
കൂടവും മുന്നിൽ നില്ക്കയാം

(ഭരണാധിപൻ)

എന്നു അപകടസൂചന നൽകാനും

കഞ്ഞിവെള്ളം നുണയ്ക്കാതെ
പൈതങ്ങൾ പിടയുമ്പോഴും
പെരുത്ത വേതനം തിന്നു
വീർക്കുമീ ഞാൻ മരിക്കണം
അവിദ്യാവിദ്യയാലാത്ത സംസ്കാരം വിറ്റുതിന്നവൻ

പെറ്റമ്മതൻ ശത്രുവായി വളരും ഞാൻ മരിക്കണം
പീടികത്തിണ്ണവീടാക്കി
സഹോദരി മയങ്ങവേ
കൈക്കോഴയാൽ ബങ്കളാവു
തീർക്കു മീ ഞാൻ മരിക്കണം

(നരബലി).

എന്ന് ആത്മനിന്ദയിലൂടെ ആത്മബലിയിലെക്കെത്താനും അതിന്നു കഴി
വുണ്ട്. ആ കഴിവത്രേ പി.യുടെ കവിതയെ എക്കാലത്തും പ്രസക്ത
മാക്കി നിർത്തുന്നത്. സമകാലികകവികളുമായി പി.യെ ഇണക്കുന്ന
കണ്ണിയും മറ്റൊന്നല്ല. അങ്ങിനെ, പി.യുടെ സ്വരം, ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ
മലയാളകവിതയിൽ മന്ദ്രമായി മുഴങ്ങിയ സ്വരാവലിയിലെ ലയസുഭ
ഗമായ ഒരു നാദമായി. ആ നാദം കൂടാതെ ആ സ്വരാവലിക്ക് പൂർണ്ണ
തയില്ല.

പി.യുടെ കവിതയിലെ ദുരിതമോചനസംബന്ധിയായ ഈ അംശ
ത്തെപ്പറ്റി എടുത്തെടുത്തു പറയേണ്ടതുണ്ട്. കാരണം, ഈയൊരംഗത്തെ
തമസ്കരിച്ചാണ് അതിനെ ഭക്തകവിതയായി കാവിയുടുപ്പിച്ചുകുള
ഞ്ഞത്. അതു കേവലം നിരാസ്പദവുമല്ല. പദരചനയിലും ബിംബയോ
ജനയിലും അതിൽ നിന്നു സ്ഫുരിക്കുന്ന ജീവിതദർശനത്തിലുമെല്ലാം
കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ, പഴമയുടെ, പാരമ്പര്യത്തിന്റെ, തുടർച്ചയുടെ
ഭാഗത്തു നിലയുറപ്പിക്കുന്നു. അവലം, അരയാൽ, അവലക്കുളം, നാട്ടു
പാതകൾ, വയലുകൾ, കുന്നുകൾ, എന്നുവേണ്ട, കേരളപ്രകൃതിയിലെ
ഓരോ മുക്കും മൂലയും ആ കവിതയിൽ മുഖം നോക്കിത്തെയ്യും
എല്ലാം കാർഷികവ്യവസ്ഥയുടെ ചിഹ്നങ്ങളായിട്ടാണ്. കൃഷിXവ്യവ
സായം അഥവാ വ്യാപാരം എന്നൊരു യുഗവും അതിനാസ്പദമായി
നാട്ടിൻപുറംXനഗരം എന്നു മറ്റൊരു യുഗവും ആണ് ഇതിന്റെ
സ്ഫുരണം. ഈ വിശ്വപ്രകൃതിയാകെ ഇതിൽ മുഖം നോക്കുമ്പോൾ
ഒരൊറ്റ കുടുംബം പോലെ- മരിച്ചാൽ പുലയുള്ളവർ എന്ന് കുഞ്ഞിരാ
മൻ നായർ ഒരിക്കൽ ആ പ്രകൃതിയിലെ അംഗങ്ങളെ വിശേഷിപ്പിച്ചി
ട്ടുണ്ട്.

വയസ്സായി, നെങ്കിലുമാരോഗ്യം കുറയാത്ത
വളർമാവുകളിമ്പമുട്ടി പണ്ടൊരുകാലം
ഇളനീർ കുടിപ്പിച്ചതെങ്ങുകൾ, മീനക്കാറ്റിൽ
മധുസൗരംഭം പൊതിഞ്ഞെത്തിച്ച പിലാവുകൾ
മുറ്റത്തെത്തുളസി തൻപാവനഗന്ധം, മുല്ല
മന്ദാരം പൈപിച്ചകക്കൂട്ടർ തൻ ഗാവോശ്ലേഷം

ശർക്കരമാവിൽ പണ്ടേ കൂട്ടുകൂടിയ കിളി
മുകോടിൽ കണിവെയ്ക്കുമമ്പലപ്പിറാവുകൾ
കാടുകെട്ടിയ വഴിയോരത്തു നിന്നാരേയോ
കാത്തുനില്ക്കുമീകാശിത്തുമ്പകൾ, മുക്കുറ്റികൾ
മരിച്ചാൽ പുലയുള്ള ചാർച്ചക്കാരിവർ

(ഹോട്ടലുണ്ണം വാടകമുറിയും: തൃക്കാക്കരയ്ക്കുപോം പാതയേതോ)

പട്ടണപ്പകിട്ടന്റേയും പുതുന്നാഗരികതയുടേയും ആധുനിക
തയ്ക്ക് എതിരെ കവിമനസ്സ് കാത്തു പോരുന്ന തുരുത്താണ് ഈ
കാർഷിക ഗ്രാമീണ പ്രകൃതി. അതിനപ്പുറത്ത് കന്യായ വന്യ പ്രകൃ
തിയും ഉണ്ട്. മരിച്ചാൽ പുലയുള്ള ചാർച്ചക്കാർ ഇവിടേയും ഉണ്ട്.
അതേ, ആധുനികതയുടെ സർവ്വശക്തനും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ യജമാന
നുമായ മനുഷ്യനല്ല, ഒരേ പദവിയിലുള്ള കുടുംബാംഗങ്ങളിലൊന്നായ
മനുഷ്യൻ. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കവിതയിലെ നായകൻ ആ പഴയ
മനുഷ്യനാണ്. പഴയുടെ ഒരു തരിയായ ആ നായകനാണ് കവിത
യിലെ 'ഞാൻ'. നാടുകടത്തപ്പെട്ട് അലയുന്ന ആ 'ഞാൻ, പഴയ ഒരു
സുവർണ്ണകാലത്തിൽ നിന്ന് ചിതറിഞ്ഞൊരിച്ചുപോയ ഒരു ഗതഭാഗ്യൻ,
അന്വേഷിക്കുന്നത് നഷ്ടപ്പെട്ട ആ സ്പർശ്ശത്തിലേക്കുള്ള പാതയാണ്.
തൃക്കാക്കരയിലേക്ക് പോവുന്ന പാത-

തെങ്ങിളനീരിൻ ചകിരിനക്കി
തൃഷ്ണയടക്കും പരിഷ്കൃതികൾ
പായ്ക്കപ്പലേറിത്തീര മുറിച്ചു
പുന്തുറക്കോട്ട തകർത്തു കേറി
വിദ്യതൻ പേരിലവിദ്യയാലേ
അദൈവത ഭൂവിൻ മനസ്സുമാറ്റി
പാവന സംസ്കാര രക്തമോടും
ജീവസിരകളിൽ കത്തിവെച്ചു
കേസരി വീരരെ ശ്യാക്കളാക്കി
ദാസ്യത്തിൽ കുലിപ്പടകളാക്കി
മാറ്റി മറപ്പതിൻ മുമ്പീമണ്ണു
പോറ്റിയൊരൈശ്വര്യ കേദാരത്തിൽ
ഉൾക്കൂളിരേറ്റി പിരിഞ്ഞു പണ്ടാ
പാൽക്കടൽ മങ്കതൻ താമരകൾ
അന്യമാം ഭാരത ഭൂഖണ്ഡങ്ങൾ
കണ്ണുമിഴിപ്പതിൻ മുമ്പു തന്നെ
ആനന്ദ കോവിലിൽ കണ്ടു, വിശ്വ
മാനവസംസ്കാര ഭാഗ്യദീപം

ഇക്കൊച്ചുനാടിൽ കരളുണർന്നു
ഭാർഗ്ഗവഭൂവിൻ പുകളുണർന്നു
ചൊൽകൊള്ളും തേജസ്സുരിഞ്ഞതെങ്ങോ
തൃക്കാക്കരയ്ക്കുപോം പാതയേതോ !

(ഘോഷയാത്ര)

താനന്വേഷിക്കുന്ന തൃക്കാക്കര, പഴയ ആ തൃക്കാക്കര സൂക്ഷ്മത്തിൽ പുതിയ ആശയാദർശങ്ങളുടെ ഒരു സാംസ്കാരികസ്ഥലിയാണ്. പാരമ്പര്യം പുതുമയ്ക്ക്, ആധുനികതയ്ക്ക് വരവേൽപ്പൊരുക്കുന്ന ഒന്നാണ് ആ സ്ഥലം. അവിടെ പാരമ്പര്യം ആധുനികതയെ വർജ്ജിക്കുകയല്ല; ആത്മസാൽക്കരിക്കുകയാണ്.

ദേദമറ്റെന്നു പുലരുമൊപ്പം
നീതിയിൽ ഞ്ഞാരവും മൺതരിയും
കന്മതിൽക്കെട്ടു തുറുങ്കുകൾ
പട്ടാള നീക്കങ്ങളുസ്മരിക്കും
മർത്തുനെ മർത്തുൻ നടന്നുമേയ്ക്കും
ലാത്തികൾ തോക്കുകൾ പോയ്മറയും
ആമങ്ങൾ, പൂട്ടുകൾ, താക്കോലുകൾ
ആഴിക്കിടങ്ങിലെടുത്തുചാടും
എന്നു മനുഷ്യൻ സ്വയമുണർന്നു
തന്മനോരാജ്യത്തിന്നീശനാകും
ജന്മി മുതലാളി മത്തു നീങ്ങും
'ഞാ', 'നെന്റെ' യീപ്രേതബാധമങ്ങും
കേന്ദ്രഭരണമാം മോഹക്കുരു
വന്നു പൊട്ടി വ്രണപ്പാടുണങ്ങും
പ്രേമഭരണഘടനയൊന്നിൻ
ഗ്രാമസ്വരാജ്യക്കൊടികൾ പാറും.
പാരിടമൊറ്റക്കൂടുംബമെന്ന
ഭാവന ഓണനിലാവുതുകു.

.....
.....

ധിക്കൃതമർത്തു ഭരണകാലം -
അക്കാലം ഞങ്ങൾ തന്നോണക്കാലം

(ഘോഷയാത്ര)

ഉച്ചനീചതങ്ങളുടേയും മനുഷ്യദുരിതങ്ങളുടേതുമായ പഴയകാലമല്ല, ആ പഴയ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ തകർന്നു അതിന്റെ സ്ഥാനത്തുയർന്നു തുടങ്ങിയൊരു വ്യവസ്ഥിതിയാണ് ഈ തൃക്കാക്കര.

ഇത്തരം സൂക്ഷ്മഭേദങ്ങളുള്ള സാരങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും പി.യുടെ കവിത പൊതുവെ പാശ്ചാത്യായുനികതയെ വർജ്ജിക്കുന്നു എന്നാണു ന്നുഭവം. ഇത് മലയാളിയുടെ പാശ്ചാത്യ ആധുനികതയോടുള്ള തീക്ഷ്ണ പ്രതികരണങ്ങളിൽ ഒന്നുമാത്രമേ ആവുന്നുള്ളൂ. എൻ.വി. ആധുനികതയെ കൈനീട്ടി സ്വീകരിക്കും. വൈലോപ്പിള്ളി ആധുനിക തയുടെ വരവോടെ നഷ്ടമാകുന്ന പഴയയുടേയും പാരമ്പര്യത്തിന്റേയും ഈടുവെപ്പുകളോർത്തു നെടുവീർപ്പിടുകയും ആധുനികതയെ അർദ്ധ മനസ്സോടെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഈടുവെപ്പുകളെല്ലാം പോകിലും പുതിയൊരു
നാടു നമ്മുടേതാകാം അസംഖ്യം തോഴന്മാരും

ഇടശ്ശേരിയാവട്ടെ പാരമ്പര്യത്തിന്റേയും ആധുനികതയുടേയും നടുവിൽ രണ്ടിനേയും തള്ളാനും കൊള്ളാനുമാവാതെ നിന്നുഴലും ആധുനിക തയോടുള്ള ഈ സാരഭേദങ്ങളും കൂടിച്ചേരുമ്പോഴേ പാരമ്പര്യവും ആധു നികതയും മുഖത്തോടുമുഖം നിൽക്കുന്ന സാംസ്കാരിക സ്ഥലിയെ മലയാളത്തിനു തികച്ചും മനസ്സിലാക്കാനാവൂ. മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറ ണ്താൽ, ഈ സാംസ്കാരിക സ്ഥലിയുടെ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാൻ ഒരൊ റ്റപ്പാഠത്തിന്റെ സഹായം പോരാ. പാഠാന്തരങ്ങളിലേക്ക് പടരുന്ന അർത്ഥ ചിന്ത വേണ്ടിവരും.

പാഠാന്തരചിന്തയിൽ പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കവിത സമ കാലികരായ മറ്റു കവികളുടെ രചനകളുമായി പങ്കുവെക്കുന്ന ചില ഘടകങ്ങളുണ്ട്. അവയിലേറ്റവും മുഖ്യം ബിംബയോജനാ രീതി തന്നെ യാണെന്നു തോന്നുന്നു. സ്ഥലകാലങ്ങളെ സംസ്കാരംകൊണ്ട് ലേഖനം ചെയ്യുന്ന സൗന്ദര്യപൂജയിലും മറ്റും ഈ കാവ്യചൈതന്യ ധാരയുടെ ധാരാളിത്തം കാണാം. ഭഗബിംബങ്ങളെക്കൊണ്ടു കാവ്യാ നുഭവത്തെ സംവേദനം ചെയ്യുന്ന ആധുനിക കാവ്യസംസ്കാരത്തിന്റെ മികച്ച ഒരുദാഹരണം സൗന്ദര്യപൂജയിലുണ്ട്.

പാറക്കെട്ടിനടിത്തട്ടിൽ
പൊട്ടും നീർച്ചോലപോലെയും
പ്രാരബ്ധത്തിൻ ചേറ്റിൽ നിന്നു
വിരിയും കലപോലെയും
വിദേശത്തിൽ പെറ്റനാടിൻ
പാവന സ്മൃതിപോലെയും
ഏകാന്തയാത്രയിൽ പൊങ്ങും
തത്തചിന്ത കണക്കെയും
കണ്ണീർ ചിതറുമാഭഗ
പ്രേമസ്മരണപോലെയും

ആമ്പൽപ്പുവിൽ പാദമുന്നി
നിന്നു കന്നിനിലാവൊളി.

പഴയമട്ടിൽ മാലോപമയെന്നോമറ്റോ വിവരിക്കാനാവത്ത ഈ രചനാ രീതിയാണ് മലയാളിക്ക് പുതിയൊരു കാവ്യസംസ്കാരത്തെ അനുഭവപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തത്.

ബിംബയോജനപോലെ തന്നെ പ്രധാനമാണ് ബിംബ കല്പനയും. കാവ്യബിംബങ്ങളെ സങ്കല്പിക്കുന്നതിലും പ്രയോഗിക്കുന്നതിലും പി.യുടെ കവിത, സമകാലികരായ ചെറുപ്പക്കാരുടെ രചനകളെപ്പോലും അതിശയിക്കുന്ന നൂതനത്വം കൈവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആർത്തിപുണ്ടൊറ്റയ്ക്കു കുരിരുട്ടിൽ തല
താഴ്ത്തിയിരിക്കും പറങ്കിക്കൊടിക്കുറ
ത്യാഗസുരഭില സ്വാതന്ത്ര്യവായുവിൽ
നാഗഹണം പോലെ നാവിട്ടിളക്കവേ
താരകൾ നൊന്തൊന്നു വീർപ്പിട്ടിതെത്തിനോ
സംഭവസർവ്വസ്വസാക്ഷി സഹ്യാചലം!

(ഗ്രാമയുടെ കപ്പൽ)

എന്നിങ്ങിനെ പ്രകരണത്തെ തിളയ്ക്കുന്ന ഉക്തിവൈചിത്ര്യങ്ങൾ കവിക്ക് അയത്നസീദ്ധമാണ്.

ചുരുക്കുക: ആശയാദർശങ്ങളുടെ കാര്യമെടുത്താൽ പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ ആധുനികതയുടെ പക്ഷത്തല്ലതന്നെ. ആധുനികതയുടേതായ ഒട്ടുമിക്കതിനേയും പി. എതിർത്തിട്ടുണ്ട്. ശാസ്ത്രബോധം, യുക്തിചിന്ത, ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം, സർവ്വോപരി ആധുനികതയുടെ വാഹകമായി വർത്തിച്ച ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയെയും അദ്ദേഹം അക്ഷേപപൂർവ്വമാണ് നോക്കിക്കണ്ടത്. എന്നാൽ കവിതയിലെ ആവിഷ്കാരശൈലിയിൽ പുതുപുത്തൻ ചൈതന്യത്തിന്റെ സ്പർശം ഏതാണ്ട് സാർവ്വത്രികം തന്നെയാണ്. അതങ്ങിനെയാവാതെ വയുതാനും. കാരണം, ആശയവിനിമയത്തിന്റെ ഏറ്റവും വൈകാരികമായ ഭാഷയാണല്ലോ, കവിതയുടേത്. പറയാനുള്ളത് പരമാവധി കാവ്യാത്മകമാക്കി പുറയേണ്ടതു കവിയുടെ ആവശ്യമാണ്. ഉള്ളു ചുട്ടുനീറി വരുന്ന വികാരങ്ങളാവിഷ്കരിക്കുമ്പോൾ അത് ആകർഷകമാവാതെ വയു; ദുർഗ്ഗർവ്വരൂക്ഷക്കരിമ്പാറ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു ശരണം വിളിക്കുന്നത് ഏതലങ്കാരത്തിലാണെന്ന ചോദ്യത്തിനുണ്ടോ വല്ല പ്രസക്തിയും? അവിടെ അലങ്കാരം ബിംബകല്പനയിലേക്കും ബിംബങ്ങളുടെ യോജനയിലേക്കും വികസിക്കുന്നു. ആ വികാസമാണ് പി.യുടെ കവിത. സമകാല കവിതയുടെ ആധുനികമായ മുഖം അവിടെ നമുക്ക് കാണാം.

കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ ക്ലാസ്സിസിസം

വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി

ക്ലാസ്സിക്ക് എന്നാൽ ചിരസ്ഥായിമൂല്യമുള്ള കൃതി എന്നാണർത്ഥം. ചിരസ്ഥായിത്വം ഉണ്ടെന്ന് ഉറപ്പിച്ചു പറയാവുന്നവ പഴയ വീരഗാഥകളും ഇതിഹാസങ്ങളുമാണല്ലോ- ഇന്നും നാം അവയെ കൊണ്ടു നടക്കുന്നു എന്നതുതന്നെ തെളിവ്. എന്നാൽ, നല്ല എന്തിനെയും അനുകരിച്ചു വഷളാക്കുക എന്നത് മനുഷ്യന്റെ അടിസ്ഥാന വാസനയാകുന്നു. പുറം പുച്ചിൽ മാത്രം അഭിരമിക്കുന്ന ശരാശരി വായനക്കാരൻ, ഇപ്രകാരം, ക്ലാസ്സിക്കളുടെ ബാഹ്യ സ്വഭാവം മാത്രം കാഴ്ചവയ്ക്കുന്ന കൃതികളെയും ക്ലാസ്സിക്കുകൾ എന്ന് എണ്ണാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ ക്ലാസ്സിസിസം എന്നൊരു പ്രസ്ഥാനം നിലവിൽ വന്നു. അന്തർദ്ദർശനത്തിലും വസ്തുഘടനയിലും ഒന്നും ചിരസ്ഥായിത്വം ഇല്ലെങ്കിലും വേണ്ട, ഓർമ്മയിൽ തങ്ങിനിൽക്കുന്ന ചില ഭക്തിവിശേഷങ്ങളും പദരചനാ ഭംഗിയും ലേശമൊരു ധാർമ്മിക പരിവേഷവും ആയാൽ ധാരാളം മതി എന്നായി ക്ലാസ്സിസിസത്തിന്റെ ചട്ടവട്ടം. എതിരാളികളെ പരിഹസിച്ച് ഇരുത്താൻ വേണ്ടി ചമച്ചുവിടുന്ന മൂന്നാതരം ആക്ഷേപഹാസ്യരചനകൾ പോലും ഓർത്തു ചൊല്ലാൻ നന്നെന്ന ഒരൊറ്റക്കാരണത്താൽ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടുപോന്ന അപചയദശയിലാണ് ഇത്തരം ക്ലാസ്സിസിസത്തിന്നെന്നതിനെ, ഉച്ഛൃംഖലമായ ആത്മാവിഷ്കാരങ്ങളുടെ ഭാവഗാന പ്രളയം എന്ന നിലയിൽ കാല്പനിക (റൊമാന്റീക്) പ്രസ്ഥാനം ഉടലെടുത്തത്.

കുഞ്ഞിരാമൻ നായരെ നാം ഏതു വിധത്തിൽ സമീപിക്കുകയാണ് സമീചീനം? വിശുദ്ധമായ, നിയമലംഘകമായ കാല്പനികതയുടെ തെളിഞ്ഞ നീരുറവകളാണ് കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കവിതകൾ മാത്രമല്ല ആ ജീവിതകർമ്മങ്ങൾ ആകെയും. തനിക്കുനന്നെന്നു

തോന്നിയ മട്ടിലല്ലാതെ താൻ ജീവിച്ചിട്ടില്ല, എഴുതിയിട്ടില്ല. മറ്റുള്ളവരുടെ മതിപ്പുകളെ താൻ നിന്ദിച്ചിട്ടില്ലെന്നതുപോലെ, ഒട്ടും വകവെച്ചിട്ടുമില്ല. ലക്ഷണമൊത്ത റൊമന്റിസിസം ചങ്ങമ്പുഴയിലും കുഞ്ഞിരാമൻ നായരിലും ആണ് മലയാളിക്ക് കൺനിയെ കാണാനായത്. ഇവരിൽ എവിടെ ക്ലാസ്സിസിം? ക്ലാസ്സിക്ക് പ്രത്യേകതയായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടപ്പെടുന്ന കെട്ടുറപ്പും രൂപ ഭേദതയും ശില്പകൗശലവും ഒക്കെ ഇവരിൽ അളന്നു മുറിച്ചിട്ട രീതിയിൽ കാണാൻ പ്രയാസം. സ്വയം നിർണ്ണീതമായ ഗംഗാപ്രവാഹത്തിന്റെ ഗതിചാരുകൾ പോലെ ചില രീതി ഭംഗികളും പ്രത്യംഗ ലാവണ്യവും ഒക്കെ ഇവരുടെ കൃതികളിൽ കാണാമെന്നതു ശരി. അവ പക്ഷേ കവിയുടെ ഭാഗത്ത് ഉദ്ദിഷ്ടം തന്നെയോ എന്ന് തീർത്തു പറയുകവയ്യ. അങ്ങനെ വന്നു ചേർന്നു എന്നല്ലാതെ അവർ അത് വരുത്തിച്ചേർത്തു എന്നു കരുതാൻ പ്രയാസം.

കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കാര്യത്തിൽ, പക്ഷേ, നിപുണ ദൃഷ്ടികൾക്ക് കടന്നു പോകാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ചില വസ്തുതകൾ മുഴച്ചു നിൽപ്പുണ്ട്. ഷാരടി മാഷെയും കുട്ടികൃഷ്ണമാരാദെയും മറ്റും വാർത്തെടുത്ത പുനശ്ശേരി ഗുരുകുലത്തിൽ പുരാവിദ്യയുടെ നിഷ്പഷ്ടമായ പഠനം സാധിച്ച പ്രതിഭാശാലിയത്രേ കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ. അനായാസമായി സംസ്കൃതത്തിൽ ചിന്തനവും ചർച്ചയും ശാസ്ത്ര വിമർശനവും മാത്രമല്ല സാധാരണ വ്യവഹാരവും നടത്തിപ്പോന്ന പ്രബുദ്ധമതികളുടെ തലമുറയിൽ ആണ് ഈ കവിയുടെയും ശിക്ഷണം നടന്നത്. ഒരിക്കലേകിലും, ആ സാധീനം കുഞ്ഞിരാമൻ നായരിൽ എത്ര രൂഢമൂലമാണെന്ന് നേരിൽ കാണാൻ എനിക്ക് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. നോട്ടുബുക്കിൽ നിന്ന് ചീന്തിയെടുത്ത രണ്ടു താളുകളിൽ നിറയെ അദ്ദേഹം കുനിഞ്ഞിരുന്ന് കുത്തിക്കുറിച്ച ഏതാനും സംസ്കൃത ശ്ലോകങ്ങൾ അങ്ങനെത്തന്നെ ശങ്കരാചാര്യ പ്രശസ്തിരൂപമായ ഒരു കവിതയാക്കി, "ഗ്രന്ഥാലോകം" മാസികയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് ഞാൻ (എഴുപതുകളുടെ മധ്യത്തിൽ) പ്രസിദ്ധം ചെയ്തത് ഓർമ്മ വരുന്നു. അച്ചടിച്ചു വന്ന കവിത അദ്ദേഹം ഒന്നു കടാക്ഷിച്ചിട്ട് മാറ്റിവെച്ചു. ഒപ്പം ഞങ്ങൾ കൊടുത്ത ദക്ഷിണയായ അമ്പതുറൂപിക വിടർന്ന ചിരിയോടെ കുണ്ടൻ കീഴയിലേക്ക് നിക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്തു !... ദിജേന്ദ്രലാൽ റോയിയുടെ നാടകം വിവർത്തനം ചെയ്ത് കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇന്ന് ആരെങ്കിലും വിശ്വസിക്കുമോ എന്നറിയില്ല. പട്ടാമ്പിയിൽ വെച്ച് ഞാനത് കാണുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അങ്ങയ്ക്ക് ബംഗാളി പഠിക്കാൻ തരപ്പെട്ടതെങ്ങനെ? എന്നുള്ള എന്റെ ചോദ്യത്തിന്, "ആഃ" എന്നൊരു വ്യാക്ഷേപകം മാത്രമായിരുന്നു മറുപടി. ജീവിതത്തിൽ എന്നെങ്കിലും ആരോടെങ്കിലും ഉത്തരം പറയാൻ വേണ്ടി നിന്നുതരുക എന്നത് ഈ കവിക്ക് ശീലമില്ലല്ലോ. ആവിർഭവി

ച്ചപോലെ തന്നെ അദ്ദേഹം അന്തർലോകം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ഇവിടെ ഈ രണ്ടു വസ്തുതകൾ ഞാൻ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് ചേർക്കുന്നത് ഒരു കാര്യം ഓർപ്പിക്കാനാണ്. പലരും കരുതുംവിധം കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ ഒരു "അശിക്ഷിതപട്ടം" അല്ല. സുശിക്ഷിതമായ ഒരു കാവ്യചേതന അദ്ദേഹത്തിന് ഈട്രിപ്പായി കൊണ്ടുനടക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

"ചമ്പകാശോക പുനാഗ സൗഗന്ധികലസൽക്കച" എന്ന മട്ടിൽ ക്ലാസ്സികീയമായ പംക്തികൾ അതേ പടി "സൗന്ദര്യപുജ"യിലും മറ്റും വാർന്നു വീഴുമ്പോൾ നാം ആ ഈട്രിപ്പിന്റെ ഒരറ്റം ആണ് അഭിദർശിക്കുന്നത്.

അനുഷ്ടുപ്പായാലും തരംഗിണി ആയാലും ഒരേവിധം നിയതമായ വടിവിൽ സുനിശ്ചിതഘാതമായി കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ ഛന്ദോബന്ധം വർത്തിക്കുന്നതാണ്, മേൽ സൂചിപ്പിച്ച സുശിക്ഷിത ചേതനയുടെ മറ്റൊരു സൂചകം. കാടുകടലും കടലുകൾക്കിടയിലും മഹാനദിയോട് ആ കവിതകളെ ഉപമിച്ചുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ശരിയാണ്, പെട്ടെന്ന് പിടിയിൽ ഒതുങ്ങാത്തബിംബസമൃദ്ധി, പദധാരാളിത്തം, അവ്യവസ്ഥ, എല്ലാം കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കവിതാസ്വഭാവം തന്നെയാകുന്നു. എന്നാൽ, ഒന്നൊന്നായെടുത്ത് പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം ഓരോ ബിംബവും അസുയാവഹമായ പ്രസന്നത (വൈശദ്യം) കൈവരിച്ചവയാണെന്ന് അനുഭവപ്പെടും. ആമ്പൽപ്പൂവിൽ പാദമുണി നിൽക്കുന്ന കന്നിനിലാവൊളി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പാറ പൊട്ടിച്ചീറ്റുന്ന നീർച്ചോലയാകുന്നു; ദുരിതച്ചേറ്റിൽ വിരിയുന്ന കലാകമലയാകുന്നു; പ്രവാസിയുടെ ഗൃഹാതുരത്വം ആകുന്നു; ഏകാന്ത യാത്രയിലെ തത്ത്വചിന്തയാകുന്നു; കണ്ണീർപുരണ്ട ഭഗവതപ്രണയമാകുന്നു. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർക്ക് നിലാവ് എന്ന അനുഭവം ഇതെല്ലാം കൂടിച്ചേർന്ന രാസയോഗം ആണ്. ക്ലാസ്സിക മനോഭാവമുള്ള ഒരു കവി, ഒരു പക്ഷേ ഇവയെ ഇനം തിരിച്ചടുക്കി, മനോരഞ്ജകമായ ഒരു ചിത്രവിന്യാസം കാഴ്ചവെച്ചു എന്നുവരാം. ജീ.യുടെ "വിശ്വദർശന"ത്തിന്റെ അന്ത്യഭാഗവും, വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ "കുടി ഒഴിക്കലി"ന്റെ ഉപക്രമപംക്തിയും ശ്രദ്ധിക്കുക. രണ്ട് കവികൾ അപാരമായ ആകാശത്തേക്ക് മനസ്സിനെ തെളിച്ചുവിട്ടതിന്റെ മനോഹര വിവരണങ്ങൾ ആണവ. ഭിന്നശൈലികൾ; ഭിന്നരൂപികൾ; ഭിന്നപാകങ്ങൾ. പക്ഷേ ഓരോന്നും ക്രമബദ്ധമായ വികാസരേഖകളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. ആവിധം അടക്കമുള്ള ഒരു മനസ്സ് -ക്രമീകഗതിയുള്ള ഒരു സമീപനം-സശ്രദ്ധമായ സംവിധാനം-കുഞ്ഞിരാമൻ നായർക്ക് അപരിചിതമാണ്. ക്ലാസ്സിക്കിടയിൽ അടക്കമുള്ള ഒരു മനസ്സിന്റെ സംയമ സ്വഭാവത്തെയും, റൊമാന്റിസിസം ഉദാമമായൊരു മനസ്സിന്റെ തരളശീലത്തെയും പ്രതിനിധാനം

ചെയ്യുന്നു എന്ന് പറയാറുണ്ട്. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കവിത ഈ അർത്ഥത്തിൽ ക്ലാസ്സിസിസത്തിന്റെ ആന്തരഘടനയെ നിഷേധിക്കുന്നു.

എന്നാൽ, നാമിതേവരെ അവലംബിച്ചുപോന്ന പാശ്ചാത്യമാന ദണ്ഡങ്ങൾ വച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ക്ലാസ്സിസിസത്തെ അളന്നുകൊള്ളണം എന്ന് വല്ല ശാസനവും ഉണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അതുവകവയ്ക്കാൻ നമുക്കെന്തു ബാധ്യത? ആംഗല ഭാഷയിലെ ചിരസ്ഥായികൃതികളിൽ, പഠ്യദീസാനഷ്ടമെന്ന വ്യത്യസ്ത പുരാണത്തിൽപ്പോലും, സ്പർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പല അനുഭൂതികളും ആശയങ്ങളും പരികൽപനങ്ങളും ഭാരതീയ ഇതിഹാസങ്ങൾ കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നുണ്ട്. നമുക്ക് നമ്മുടേതായ ഒരു ക്ലാസ്സിസിസം ഉണ്ടെന്നതാണ് സത്യം. ദർശനങ്ങളുടെ ഭാരം ചുമന്നു ശീലിക്കാത്ത, പ്രായേണ അർവ്വാചീനങ്ങളായ പാശ്ചാത്യഭാഷകൾ എവിടെ? പത്തു സഹസ്രാബ്ദത്തോളം ജീവധർമ്മത്തിന്റെ ഗഹനഗതികളിൽ അഭിരമിച്ചു പോന്ന ഇന്ത്യൻ മൊഴിയുടെ സമൃദ്ധ വാങ്മയം എവിടെ? നമ്മുടെ ചിരസ്ഥായി സാഹിത്യത്തിൽ, വേദോപനിഷത് പുരാണകൃതികളിൽ, അങ്ങനെ നിറഞ്ഞു നിന്ന് ഒളിച്ചിതറുന്നൊരു പരികല്പനം ആണ് "അഗാധബോധം". ബോധവും അബോധവും അർദ്ധബോധവും (Conscious, Unconscious, Sub conscious) മറ്റും പെരുകി ചെപ്പടിവിദ്യകളിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യമനശ്ശാസ്ത്രം ഈയടുത്തകാലത്ത് മാത്രമാണ് അവബോധത്തിന്റെ അഗാധതലങ്ങളെക്കുറിച്ച് വ്യസനിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. എർവിൻ ഷ്രോഡിംഗർ തൊട്ട് റൂപ്പർട്ട് ഷെൽഡ്രെക്ക് വരെയുള്ള നവീന വൈജ്ഞാനികർ (Erwin Shroedinger, Rupert Sheldrake) അഗാധബോധത്തെ ഗൗരവമായെടുത്തു കാണുന്നു. പുരാവിദ്യയിൽ ബുദ്ധിയുറച്ച കുഞ്ഞിരാമൻ നായരിൽ ഈ അഗാധ ബോധത്തിന്റെ സ്പർശം എവിടെ തൊട്ടുനോക്കിയാലും കാണാം. ആമ്പൽപ്പുവിൽ പാദമുന്നി നില്ക്കുന്ന ശ്രീവിദ്യയാണത്. മറ്റു പേരില്ലാത്തതിനാൽ പഴവൻമാർ അതിനെ അധ്യാത്മമെന്നു വിളിച്ചു; അതിന്റെ പാട്ടുകാരന് ഭക്തകവി എന്ന പട്ടവും ചാർത്തിക്കൊടുത്തു. പക്ഷേ ബിരുദത്തിലും നിർവ്വചനത്തിലും ഒതുങ്ങാത്ത ചൈതന്യമായി അത് ഇന്നും കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കവിതയിൽ സ്പർശിക്കുന്നു. ശിമിലബിംബങ്ങളെ തളച്ചു നിർത്തുന്ന ആന്തരസൂത്രമായി അതിനെ രചനാതലത്തിൽ സാക്ഷാത്കരിക്കാം. കവികർമ്മത്തെയാകെ ഉള്ളിൽ നിന്നുറ്റു നോക്കുന്ന സുക്ഷ്മസൂര്യനായി അഗാധബോധത്തിന്റെ ക്ഷണിക ദർശനത്തെ ആ കവിതയുടെ (ജീവിതത്തിന്റെയും) ഏതു തലത്തിലും ജിജ്ഞാസുകൾക്ക് തൊട്ടറിയുകയും ചെയ്യാം.

പി:

പ്രതിബോധവും പ്രതിരോധവും

ഡോ. അംബികാസുതൻ മാങ്ങാട്

എന്തുകൊണ്ട് കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ ? മലയാളത്തിൽ മറ്റൊരു കവിയും ഇതുപോലെ ഗജപാദങ്ങളുമായി തിരിച്ചുവന്നിട്ടില്ല. ദശകങ്ങളായി ലഭ്യമല്ലാതിരുന്ന കവിയുടെ ഗദ്യപദ്യസമാഹാരങ്ങൾ, മുണ്ടശ്ലേരിയുടെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ 'മധുരനാരങ്ങ' പോലെയാണ് വിറ്റഴിക്കപ്പെടുന്നത്. പുനരാഗമനത്തിന് ചാർത്തിയ നെറ്റിപ്പട്ടം പോലെ പി.യെക്കുറിച്ചുള്ള കവിതകളുടെ സമാഹാരവും സംഭവ്യമായിരിക്കുന്നു. കവിയുടെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികളും സഹൃദയ സന്നിധിയിലേക്കുള്ള പുറപ്പാടിയാണ്.

ഭക്തകവി, പിന്തിരിപ്പൻ, താന്തോന്നി, നന്ദികെട്ടവൻ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധൻ, വിരിച്ചേടത്ത് കിടക്കാത്തവൻ, മദ്യപാനി, വിഷയലമ്പടൻ, ശാസ്ത്രവിരുദ്ധൻ, ഗുരുത്വമറ്റവൻ എന്നൊക്കെ ദുഷിപ്പുകളുണ്ടാക്കിയ, കവിതയുടെ ആഴമളക്കാൻ വകതിരിവില്ലാതെ പോയ ഒരു കൂട്ടം കവിതാവിചാരിപ്പുകാർ, ജീവിച്ചിരിക്കേത്തന്നെ കവിയെ നിർദ്ദയം ബഹിഷ്കൃതനാക്കി. അന്ധരായതിനാൽ ഗജവ്യാപ്തിയറിയാതെ അവർ ആ 'മേഘലുപ'നെ, സ്വന്തം മുഴക്കോൽക്കൊണ്ടളക്കുകയത്രെ ഉണ്ടായത്. പല രൂദ്രവേഷങ്ങളിൽ നിന്നനങ്ങളായും ചെറുഭീഷണികളായും അവർ നിരന്നപ്പോൾ കവി ചോദിച്ചു.

"പൊങ്ങുമീയലകളിൽത്താമരയിലപോലെ
മുങ്ങാതെ കിടക്കുന്ന ഞാൻ ആരെന്നറിയാമോ?

(‘കവിയും നിരൂപകനും’)

ഗജപാദങ്ങൾകൊണ്ട് കവി അന്ന് ഭാഷയിൽ അളന്നുവെച്ചത് ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള മനപ്പാകം ഇന്ന് മലയാളിക്കുണ്ടായിവരുന്നു. 'മേഘമേഘകൊട്ടിൽ ഭൂമിയാം പശുവിനെ മേച്ചു കൊണ്ടെന്നും വേണു നാളികയുതിയ' ആ 'സത്യഗായക'നെ സൂക്ഷ്മദൃക്കുകൾ ഇന്ന് ആരെന്നറിയുന്നു.

മറ്റൊരു കവി എന്തുകൊണ്ടിത്രയും ഗംഭീരമായി തിരിച്ചു വന്നില്ല? മുഖ്യമായ കാരണം, മലയാളിയുടെ സമകാലികാസ്വാസ്ഥ്യങ്ങൾക്ക്, 'സാംസ്കാരികാഷയ'മാകാൻ പി.യുടെ കവിതകൾക്ക് കൂടുതൽ സാധിക്കുന്നുവെന്നതാണ്. ജ്ഞാനത്തിന്റെ പുതിയ കണ്ണുകൾക്ക് അവകുളിർത്തണലുകൾ നൽകുന്നു. ആഗോളവത്കൃതമായ ഒരു നവലോ

കസാഹചര്യത്തിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായർക്കവിത ഏറ്റവും പ്രസക്തമാവുന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ് ഈ ലഘുചിന്ത.

ആഗോളവത്കരണവും പരിസ്ഥിതിയും

ആധുനികതയുടെ ഭാഗമായ വ്യവസായവത്കരണം പ്രകൃതിയെ അളവില്ലാതെ ചൂഷണം ചെയ്തു. തന്മൂലമുണ്ടായ പരിസ്ഥിതിവിനാശത്തിന്റെ കെടുതികൾ ലോകാനുഭവങ്ങളിലുണ്ട്. പരിസ്ഥിതിക്ക് മാതൃകമായ പ്രഹരങ്ങൾ ഏൽപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് നഗരങ്ങൾ വളർന്നത്. ഉത്തരാധുനികതയിൽ നഗരങ്ങൾ ഗ്രാമങ്ങളിലേക്ക് വളരുകയല്ല, എല്ലാം നഗരമായി മാറുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആഗോളവത്കരണം പുരോഗമിക്കുംതോറും പരിസ്ഥിതി വിനാശത്തിന്റെ കെടുതികൾ അതിഭയാനകമാവുന്നു. " ഭാഷ, സംസ്കാരം, എന്നിവയോടൊപ്പം പരിസ്ഥിതിയേയും ആഗോളവത്കരണം വെട്ടിനിരത്തുന്നുണ്ട്."

ഉത്തരാധുനികത വിളംബരം ചെയ്യുന്ന സൂക്ഷ്മമാഖ്യാനങ്ങളിൽ മുഖ്യം പരിസ്ഥിതിയാണ്. എൺപതുകളിലാണ് പരിസ്ഥിതി ചിന്തകൾ മലയാളത്തിൽ വ്യാപകമായത്. എഴുപതുകളുടെ അന്ത്യത്തിൽ സജീവമായ സൈലന്റ് വാലി പ്രക്ഷോഭം മലയാളികളുടെ പരിസ്ഥിതിബോധത്തെ ഉടച്ചുവാർക്കാൻ പ്രേരകമായി. തുടർന്ന് എഴുത്തുകാരുടെ നടത്തിപ്പിൽ ലോകത്തിലാദ്യമായി ഒരു പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷണസമിതി കേരളത്തിൽ നിലവിൽ വന്നു. മലയാളികളുടെ ഭാവിവിചാരങ്ങളിൽ അങ്ങനെ ഭൗമ ചിന്തകൾക്ക് പ്രാമുഖ്യമുണ്ടായി. 'വനപുഷ്പം' (1983) 'നേർവഴികൾ' (1988) എന്നിങ്ങനെ പരിസ്ഥിതിക്കവിതകളുടെ സമാഹാരങ്ങളും പ്രത്യക്ഷമായി. തൊണ്ണൂറുകളിലാണ് പാരിസ്ഥിതികവിമർശനം വ്യാപകമായ അംഗീകാരം നേടിയത്. ഇക്കോക്രിട്ടിസിസം ഇന്ന് വിമർശനത്തിലെ മുഖ്യധാരകളിലൊന്നാണ്.

ഇവിധമുള്ള ഭൗമ സദാചാരങ്ങളെല്ലാം രൂപപ്പെടുന്നതിന് വളരെക്കാലം മുൻപ്, പ്രവചനസ്വഭാവമുള്ള ഇക്കോളജിയ ദർശനങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കാൻ പി.ക്ക് കഴിഞ്ഞുവെന്നത് അത്ഭുതകരമാണ്. അന്തമില്ലാത്ത വികസനസംരംഭങ്ങളുടെയും അതിരുവിട്ട പരിസ്ഥിതി വിനാശത്തിന്റെയും തിക്തഫലങ്ങൾ ഓരോന്നായി നാമിന്നനുഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, കേവലമായ പ്രകൃത്യുപാസകനെന്ന് കുറ്റം ചാർത്തിയ കവിയുടെ ദീർഘദർശനങ്ങളുടെ കൃത്യത വ്യക്തമാവുകയാണ്.

പ്രകൃതിയായ പെറ്റമ്മയോട് മനുഷ്യൻ കാട്ടുന്ന നന്ദികേടിനെ ചൊല്ലി കവി ഏറെ വേദനിക്കുകയും അതിലേറെ ക്രൂദ്ധനാവുകയും ചെയ്തു. പാൽച്ചോരയെല്ലാം ഉററ്റി, തീറ്റയില്ലാതെ എല്ലും തോലുമായ മുത്തിപ്പശുക്കളായ ഗ്രാമങ്ങളുടെയും ഗ്രാമപ്പുന്തോപ്പുകൾ ഗ്രസിക്കാൻ

വാ പിളർന്ന് വരുന്ന തീപ്പെട്ടിക്കമ്പിനികളുടെയും, ആകാശത്തെ മിന്നൽക്കൊടിയുടെ മുഖത്ത് കരിതേക്കുന്ന പുകക്കുഴലുകളുടെയും, മരങ്ങളുടെ ജഡങ്ങൾ കയറ്റിപ്പോകുന്ന ശവലോറികളുടെയും നടുക്കുന്ന ചിത്രങ്ങൾ പി.ക്കവിതകളിൽ എമ്പാടുമുണ്ട്. 'മർത്തുൻ തീർക്കും സ്വാർത്ഥലോക ദുർഗന്ധത്താലശുദ്ധ'മാകുന്ന, കാറ്റും വെള്ളവുമില്ലാത്ത പൈപ്പിന്നു ചുവട്ടിൽ കാത്തുകിടക്കുന്ന ഗ്രാമങ്ങളും ദയവില്ലാതെ കൊലചെയ്യപ്പെട്ട കാനന ലക്ഷ്മിയുടെ ചിത്രകളും പാമ്പുകൾ ഉള്ളപ്പോലെ കിടക്കുന്ന സ്വന്തം കുഴിതോണ്ടിക്കൊണ്ട് മനുഷ്യൻ നിർമ്മിക്കുന്ന അണക്കെട്ടുകളുടെ ചങ്ങലകളും ചുടുകാറ്റിൽ ആരോ കെട്ടിയിട്ട പശുവിനെപ്പോലെ നാവുനീട്ടുകയും കണ്ണുകൾ തുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കരിമലകളും ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്ന കാഴ്ചകളാണ്.

കേരളത്തിന്റെ സമ്പന്നപ്രകൃതിയും സംസ്കാരവും നഷ്ടമാകുന്നതിൽ ഇത്രമാത്രം വേദനിച്ച മറ്റൊരു കവി നമുക്കില്ല. പരിസ്ഥിതിക്കവിതകളിൽ നാഴികക്കല്ലുകളായെണ്ണുന്ന 'കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങൾ' 'കാടവിടെ' തുടങ്ങിയ രചനകൾക്ക് ദശകങ്ങൾ മുൻപിലാണ് പി. ഇങ്ങനെ എഴുതിയത് :

"പക്ഷികൾ പരുങ്ങുന്നു, വാനത്തു ചുറ്റും മഹാ-
വൃക്ഷത്തിൻ ശവം കുന്നുകൂടിയ ചുടലകൾ !
ഉച്ചണ്ഡാരവത്തോടും പാദപവംശം പാടേ
പച്ചതിന്നുവാണെത്തി യന്ത്രശാലകളെങ്ങും !
ഹാ 'വരം, മരം നിലംപൊത്തുമ്പോൾ തെളിവിദ്യു-
ദ്ദീപത്താൽ, പുത്തൻ കമ്പിക്കാലുകൾ ചിരിക്കുന്നു
പ്രാക്തന സംസ്കാരത്തിൻ തായ്വേരു പുഴക്കുവാൻ
ഒത്തൊരുമിച്ചു നീളെ മഴുവും കോടാലിയും !
ആർത്തരായലറുന്നു മേഘങ്ങൾ, കണ്ണീർ വാർത്തു,
'നിർത്തുക വീരന്മാരെ വിപിനവയോത്സവ'

സാതന്ത്ര്യലബ്ധിയെത്തുടർന്ന് നടപ്പിലായ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി കളടക്കമുള്ള വൻവികസന സംരംഭങ്ങൾ പരക്കേ സ്വാഗതം ചെയ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ കവികളിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ മാത്രം ആശങ്കയോടും സംശയത്തോടുമാണ് കാര്യങ്ങൾ നോക്കിക്കണ്ടത്. പ്രകൃതിയെ ക്ഷതമേൽപ്പിക്കുന്ന ഒരാശയത്തേയും ഉൾക്കൊള്ളാൻ പി.തയ്യാറായില്ല.

"സംസ്കാരത്തിൻ നിണം മോന്തും
കളയെങ്ങും നിറഞ്ഞു പോയ്,
ഐശ്വര്യങ്ങൾ വിതച്ചിന്നു.
ദാരിദ്ര്യം കൊയ്തു പദ്ധതി !"

(കാലവർഷമേ നന്ദി !)

കേവലമായ പ്രകൃതി സൗന്ദര്യത്തിൽ മുഗ്ധനായി നടന്ന് മനുഷ്യനെ വിസ്മരിച്ച കവിയെന്ന പഴിയാണ് പി.യെക്കുറിച്ച് ഉണ്ടായ മറ്റൊരു കെട്ടുകഥ. ഇതിന് പി. തന്നെ ഉത്തരം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

"ഇന്നും ആ കല്ലേറ്റ് വരുന്നു. നിങ്ങളുടെ കവിതയിൽ പ്രകൃതിയുണ്ട്; മനുഷ്യനില്ല. വെറുതെ മറുപടി പറഞ്ഞു. പ്രകൃതിയിൽ അവൻ അടങ്ങുന്നു. ബുദ്ധിജീവിയെന്ന് സ്വയം വാഴ്ത്തി ഒറ്റപ്പെട്ടു കഴിയുന്ന മനുഷ്യൻ- മനുഷ്യപ്രകൃതി- അത് വിശ്വപ്രകൃതിയിലൊതുങ്ങുന്നു" (മുഖക്കുറിപ്പ്- 'കന്നിപ്പുലരി')

മനുഷ്യന്റെ ഉള്ളിൽ നിന്ന് പ്രകൃതി കുടിയിറക്കപ്പെട്ടതാണ് ഇന്നത്തെ പരിസ്ഥിതി വിപത്തുകൾക്കുള്ള മൂലകാരണമെന്നും 'പ്രകൃതി മനുഷ്യന് പൊക്കിൾക്കൊടി മാത്രമല്ല മനുഷ്യനും പ്രകൃതി തന്നെ' എന്നും മറ്റുമുള്ള നവീന പരിസ്ഥിതി വിജ്ഞാനം ദശകങ്ങൾക്ക് മുൻപേ പി. കവിതയിലവതരിപ്പിച്ചു. മരിച്ചാൽ പുലയുള്ളവരാണെല്ലാമെന്ന് ജൈവരാശിയെക്കുറിച്ച് വിശ്വസിച്ചു.

അധിനിവേശത്തിന്റെ കെട്ടുകഥകൾ

പാരിസ്ഥിതികവും സാംസ്കാരികവുമായ സ്വതന്ത്രമാണ് അധിനിവേശത്തിന്റെ ജൈത്രയാത്രയിൽ നിലം പരിശാവുന്നത്. 1498 ൽ വാസ്കോഡ ഗാമ എന്ന നാവികൻ സാൻഗ്രെവിയേൽ എന്ന കപ്പലിൽ കോഴിക്കോട്ട് വന്നിറങ്ങിയതോടെ ഭാരതം ഒരു വലിയ വിപണിയുടെ ഭാഗമായി മാറി. "പാശ്ചാത്യന് അത് ചൂഷണത്തിന്റെ കാലമായിരുന്നു. പൗരസ്ത്യന് സംഭ്രമത്തിന്റെയും അടിമത്തത്തിന്റെയും സ്വതന്ത്രതയുടെയും കാലവും" (3)

അധിനിവേശത്തിന്റെ അത്തുറാം വാർഷികം ആഘോഷിക്കാൻ ഇവിടെ വമ്പിച്ച സന്നാഹങ്ങളുണ്ടായി. എതിർപ്പുകളുണ്ടായപ്പോഴാണ് ആഘോഷപരിപാടികൾ ഉപേക്ഷിച്ചത്. വിവേചനബുദ്ധി മലയാളിക്കിനിയും കൈവന്നിട്ടില്ലെന്നാണ് ഈ സംഭവം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാൽ അരനൂറ്റാണ്ടിന് മുൻപ് തന്നെ അധിനിവേശ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ തിക്തഫലങ്ങളെക്കുറിച്ച്, വളരെ പ്രസക്തമായ ഒരു കാലയളവിൽ - 'സ്വാതന്ത്ര്യസമര കാഹളം നാടെങ്ങും മുഴുങ്ങുന്ന കാലത്ത്' - വളരെ കൃത്യമായ നിലപാട് പി.ക്ക് അവതരിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. നാലു നൂറ്റാണ്ടുകൾ പിന്നിലേയ്ക്ക് ! സങ്കല്പവായുവിമാന'ത്തിലേറി പോകുമ്പോൾ കവി കാണുന്നത്.

"മർത്യാജ്ഞകൾക്കു തലകൾ താഴ്ത്താതെയും
നട്ടെല്ലിനൊട്ടും വളവു തട്ടാതെയും
ദാരിദ്ര്യ ദംഷ്ട്രയിൽ കോർക്കപ്പെടാതെയും

ദാസ്യവിഷം കൊണ്ടു കോലം കെടാതെയും "
സ്വത്വം സൂക്ഷിക്കുന്ന ജനതയെയാണ്.

ദൂർനിമിത്തത്തിന്റെ കുരിശുൾ വ്യാപിച്ചു, കുത്തിച്ചുളാൻ മുളുന്ന
ഭീതിദമായ രാത്രിയിൽ, ഇരതേടി നടക്കുന്ന കടൽപ്പന്നിപോലെ,

"വന്ദദാലുഴി പിളർക്കുന്ന തേറ്റയും
വെൺമയിലുള്ളവു മൂടി മറച്ച് "

ചോരകുടിക്കുന്ന അട്ടയുടെ ആകൃതിയിലുള്ള കപ്പലിൽ വന്നു
ചേർന്ന ഗാമയെ ഭയാനകസത്വമായിട്ടാണ് കവി കാണുന്നത്. കപ്പലിന്റെ
കാറ്റിലിളകുന്ന കൊടിക്കുറകണ്ടിട്ട്, ആർത്തിയോടെ, കുരിശുട്ടിൽ തല
പൊക്കി നിൽക്കുന്ന വിഷപ്പാമ്പായി കവി സങ്കല്പിക്കുന്നു. ഭീകരമായ
കാഴ്ച.

"ത്യാഗ സുരഭില സ്വാതന്ത്ര്യവായുവിൽ
നാഗഫണം പോലെ നാവിട്ടിളക്കവേ
തൻകരൾ നൊന്തൊന്നു വീർപ്പിട്ടിതെത്തിനോ
സംഭവ സർവ്വസ്വസാക്ഷി സഹ്യാചലം"

(ഗാമയുടെ കപ്പൽ)

ആഗോളവത്കരണത്തിലൂടെ ഇന്ന് ക്ഷിപ്രസാധ്യമായ നവ
കോളനിവത്കരണത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, നമ്മുടെ പ്രാദേശികത
കളെ കുഴിച്ചു മുടുകയും ഏകശിലാഘടനയുള്ള ഒരു ഗ്ലോബൽ കൾച്ചർ
രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന പരിസരത്തിൽ പി.യുടെ അധിനിവേശ
രാഷ്ട്രീയ കവിതകൾക്ക് പ്രത്യേകം പ്രസക്തിയുണ്ട്.

നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക സ്വത്വത്തിലേക്ക് കടന്നുകയറുന്ന എന്തി
നേയും പി. തിരസ്കരിച്ചു. കേവലമായ ഇംഗ്ലീഷ് വിരോധമായിട്ടാണ്
'മൊക്കോളയുടെ മകൾ' പോലെയുള്ള രചനകൾ നിർഭാഗ്യവശാൽ പല
പ്പോഴും വായിക്കപ്പെട്ടത്. തനിമയെ തകരാറിലാക്കുന്ന, സ്വത്വത്തെ നഷ്ട
മാക്കുന്ന എല്ലാ അധിനിവേശങ്ങളേയും ചെറുക്കുകയാണ് പി. അന്യ
വസ്തുക്കളെ (Foreign Bodies) ഉടൻ പുറന്തള്ളുന്ന ശരീരത്തിന്റെ സഹ
ജഭാവമെന്നപോലെ പി.ക്ക് അത് ഒരു പ്രതിരോധ മാർഗ്ഗം തന്നെ.
മൊക്കോളയുടെ മകളിൽ നിന്നുള്ള വരികളാണ്.

"ഒട്ടുമാവുകൾ മാത്രം നിൽക്കട്ടെ; പിലാവൊത്തു
വെട്ടിക്കാം തൊടിയിലെ നാട്ടുമാവുകളെല്ലാം
മുള്ളുവേലികൾ പറ്റെപ്പൊളിച്ചു, ചുറ്റും കുപ്പി
ച്ചില്ലുകൾ നഖം നീട്ടും കരിങ്കന്മതിൽ തീർക്കാം,
വടിവിൽ കൊത്തി വയ്ക്കാം ശുനകൻ മുരളുന്നു
പടിക്കൽ ' പ്രവേശനമില്ലെന്ന്' ശുഭാക്ഷരം....
പട്ടിണി കിടക്കട്ടേ തുള്ളസിത്തറ നിന്റെ

മറ്റുത്തു മണിമുല്ലത്തറയ്ക്കില്ലിനി സ്ഥാനം കയ്ക്കുന്നു പഴഞ്ചനിസ്സംസ്കാരം; നിൻ കൺമുമ്പിൽ നിൽക്കരുതിളിക്കുന്ന നാട്ടുപുച്ചെടിവർഗ്ഗം പൂവിടാമിനിയൊരു മാതൃകോദ്യാനം, നിത്യം പൂവിടാത്തതാം ശീമച്ചെടി തൻ പട നീട്ടി ഉൾത്തളങ്ങളിൽ നക്ഷത്രാക്ഷരമെഴുതുന്ന പൂൽക്കൊടികളെ ശ്ലീമ ഭാഷയും പഠിപ്പിക്കാം."

ഭാഷയിലും രൂപയിലും കാഴ്ചയിലും വേഷത്തിലും മണത്തിലും ശീലത്തിലും വന്നുകയറുന്ന ഏത് അധിനിവേശവും അതിക്രൂരമായിത്തന്നെ കവി കാണുന്നു. അതുകൊണ്ട് പൂവായാലും മാവായാലും 'വരത്ത' നാണെങ്കിൽ കവി പ്രതിരോധിക്കും. കാർഷികവിപ്ലവത്തിന്റെ ഭാഗമായി കുടിയേറിയ ശീമക്കൊന്ന കണ്ടിട്ട്,

"തുടുപുനിരയിതു ചൊരിയുന്നതു മീ
മലനാടിൻ കുളിർമണമല്ല
ശാന്തി സുഖത്തെത്തേടും കാറ്റിനു
മേ,ന്താനുള്ളൊരു മണമെവിടെ ?"

എന്നാണ് കവി സന്ദേഹിക്കുന്നത് ('ചുവന്നപുന്തോട്ടം') നാട്ടു മാവുകൾ കുമ്പിട്ടുനിൽക്കുന്ന ഒട്ടുമാവിന്റെ പ്രാമാണ്യത്തെ കവിക്ക് അംഗീകരിക്കാൻ വയ്യ.

"ഗ്രാമീണ സംഗീത തരംഗ വായ്പി-
ലലിഞ്ഞു ചേരാത്തൊരപസാരം താൻ"

('ഒരു പ്രമാണി')

എന്നിങ്ങനെ പ്രകൃതിയുടെ സ്വാഭാവികഗതികൾക്ക് വിഘാതമാവുന്നതിലൊക്കെ അപസാരങ്ങളും വിപൽ സന്ദേശങ്ങളും കവി കണ്ടു. പുഴയുടെ സ്വാഭാവിക ഒഴുക്ക് തടഞ്ഞ് പുഴയെ മുക്കിക്കൊല്ലുന്ന അണക്കെട്ടുകളെ അവസരം കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ വിമർശിച്ചു. പ്രകൃതിദ്രോഹിയായ മനുഷ്യൻ ചങ്ങലയിൽ തളച്ചിട്ട പുഴയുടെ വേദനയാണ് 'മലമ്പുഴ'യിൽ അവതീർണ്ണമാകുന്നത്. മറ്റൊരു സന്ദർഭം നോക്കുക.

"ചേലുറ്റ വിദ്യുദ്വീപച്ചുരലാൽത്തീർക്കാമതി-
പ്പിച്ചയ്ക്ക് വരുന്നോരു നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ശല്യം
മണ്ഡലാകൃതി പുണ്ടു തിരിയും തീപ്പകയാൽ
തെണ്ടിയായ് വരുമന്തിക്കാറ്റിനെപ്പുറത്താക്കാം"

(മെക്കോളയുടെ മകൾ)

കാർഷിക മേഖല നിലം പരിശായ, കമ്പോളവത്കരണം യാഥാർത്ഥ്യമായ ഇക്കാലത്ത്, 'കർഷകകവി' എന്ന് സ്വയം അഭിമാനിച്ച പി.യുടെ ഗാനങ്ങൾക്ക് പുനർവായനകൾ വേണ്ടതാണ്. കാർഷിക

മേഖല പിൻക്കാലത്ത് അഭിമുഖീകരിച്ച ആപൽസന്ധികളെ മുൻകൂട്ടി കാണാൻ പി.ക്ക് സാധിച്ചു. നാടൻ വിത്തുകളും രീതികളും കവിതകളിൽ ധാരാളം പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. കൃത്രിമവളങ്ങളും, കൃത്രിമ വിത്തുകളും കൃത്രിമ രീതികളും കടന്നുവരുന്നതിനെ കടുത്ത ഭാഷയിൽ വിമർശിച്ചു. കാർഷിക മേഖലയേയും കൈത്തൊഴിൽ പാരമ്പര്യത്തെയും തകർക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായവും അപലപിക്കപ്പെട്ടു. 'കീർത്തിമുദ്ര' നമ്മുടെ നാടിന് പാപപുസ്തകമായി മാറേണ്ടിയിരുന്ന കവിതയാണ്. നിർഭാഗ്യവശാൽ ആരും കവിയെ ചെവികൊണ്ടില്ല. ഗാന്ധിജിയുടെ ആശയങ്ങളും ആദർശങ്ങളുമാണ് പി.യെ ഏറ്റവും പ്രചോദിപ്പിച്ചത് എന്ന് നമുക്കറിയാം. ഉപഭോഗവൽകരിക്കപ്പെട്ട സമൂഹം അറച്ചറച്ചിട്ടാണെങ്കിലും ഗാന്ധിജിയാണ് നേർ എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

"സാർവ്വ ഭൂമനായിത്യ
ഭരിക്കും ശ്രീ മൊക്കോളേ
സായിപ്പിൻ പൊട്ടിച്ചിരി
മുഴങ്ങും കമ്പോളം"

എന്നും

"അങ്ങാടി വായയാൽ മുക-
ലക്ഷങ്ങളെ വിഴുങ്ങുവോർ
നാണ്യമെണ്ണിക്കൂട്ടി വെച്ചു
ചിരിക്കുന്നു വണിക്കുകൾ "

എന്നും.

'നരബലി'യിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ എഴുതുമ്പോൾ കമ്പോള വൽകരണത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണതകൾ ഏറ്റുവാങ്ങിയ ഉത്തരാധുനിക കാലത്തിന്റെ കവിയെന്നേ തോന്നൂ.

പ്രതിബോധവും പ്രതിരോധവും

ആഗോളവൽകരണം പരിസ്ഥിതിയെ മാത്രമല്ല ഭാഷയേയും മറ്റു പ്രാദേശിക ബോധങ്ങളെയും മണ്ണിനടിയിലാക്കുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിമയെ കുറിച്ച് നവചിന്തകൾ അവശ്യമായ ഇക്കാലത്ത് ഏറ്റവും പ്രസക്തം. പി.യുടെ പുനർവായനകളാണ് 'കേരളം കടലിലാണ്ടുപോയാൽപ്പോലും' കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ നാലുവരികൾ ഉരുവിടുമ്പോൾ അവിടെ വീണ്ടും കേരളം ഉയിർക്കൊള്ളുമെന്ന്" വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് മേൽകാര്യം ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

പി.യുടെ കവിതകളിലെ അപാരമായ ജൈവവൈവിധ്യം ആരേയും അമ്പരപ്പിക്കുന്നതാണ്. എത്രതരം പൂക്കളും ചെടികളും പ്രാണികളും മൃഗങ്ങളുമാണ്. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർക്കവിതകൾ ആഴ

ത്തിൽ പഠിച്ചറിഞ്ഞ് ഗ്രന്ഥമെഴുതിയ മേലത്ത് ചന്ദ്രശേഖരൻ പ്രിൻ്ററാ വിച്ചത്. കേരളത്തിലെ സസ്യങ്ങളെയും പൂക്കളെയും പൂല്ലുകളെയും മരങ്ങളെയും മറ്റു ജീവജാലങ്ങളെയും പഠിക്കാൻ ഭാവി സസ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഭാവിജന്തുശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും പി.യുടെ കവിതകളിലേക്ക് ഉറ്റുനോക്കും എന്നാണ്. കേരളീയ ബിംബങ്ങളുടെ സമൃദ്ധികണ്ട് 'ഭാവനാകുബേരന്റെ ധാരാളിത്ത്' മെന്ന് പി.അന്ന് ആക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടു. മലയാളിയുടെ സ്വതന്ത്രത്തിന്റെ വേരുകൾ ചികയാനായുന്ന പുതിയ സൂക്ഷ്മബുദ്ധികൾ ഇത് കവിയുടെ ഉചിതജ്ഞതയായേ കരുതു. ഓരോ ഗ്രാമത്തിലൂടെയും ചരിത്രത്തിന്റേയും സംസ്കാരത്തിന്റേയും ഔഷധവേരുകൾ തേടിക്കൊണ്ടാണ് ഈ കവി സഞ്ചരിച്ചത്. കവിഭാഷ്യം തന്നെ ഉദ്ധരിക്കാം.

"നാടൻ പാട്ടുകളുടേയും ആചാരങ്ങളുടേയും
മധുരമുണ്ണാനാണ് വള്ളുവനാട്ടിലെ പല
കൂടികളിലും സംബന്ധത്തിലേർപ്പെട്ടത്"

(ആമുഖം 'പറന്നുപോയ പുത്തിരുവാതിര')

പി.യുടെ സമൃദ്ധമായ ഓണക്കവിതകളിലെ വിഭിന്ന മാനങ്ങൾ പഠിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മലയാളിയുടെ സ്വതന്ത്രത്തിന്റെ നാരായവേരുകളാണ് ഓണക്കവിതകളിലൂടെ പി. കണ്ടെടുക്കുന്നത്. വേരുകളാണ്- ഓർമ്മകളാണ്- വ്യക്തിയുടേയും സമൂഹത്തിന്റേയും സ്വത്വം സംരക്ഷിക്കുന്നത് എന്നും ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്.

തനിമയുടെ അംശംതന്നെ നാട്ടുഭാഷയും. ആഗോളവൽക്കരണം പ്രാദേശിക ഭാഷകളെ തിരോടവിപ്പിക്കും. ആര്യഭാഷയായ സംസ്കൃതത്തിൽ അഗാധ പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിട്ടും കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ തികഞ്ഞ ദ്രാവിഡ ബോധത്തോടെ 'മലയാളിയുടെ മലയാളം' എഴുതിയ കവിയാണ്. ഭാഷ പ്രതിരോധത്തിനുള്ള ഉപാധികളിലൊന്നാണെന്നുള്ള വെളിച്ചം ഇന്ന് ലോകത്തിനുണ്ട്. നാട്ടുചരിത്രങ്ങളുടെയും മിത്തുകളുടെയും വേരുകൾ തേടുന്നതും ഇതുപോലെ പ്രാദേശികതകളെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കലാണ്. 'ഇത്തറവാടിത്തലോഷണത്തെപ്പോലെ വൃത്തിക്കെട്ട' ഒന്നല്ല ഇന്ന് പ്രാദേശികത. ആത്മസ്വരൂപത്തിന്റേയും അഭിമാനത്തിന്റേയും ഒരു രൂപമാണത്. 'പുള്ളിമാൻ', 'മലനാടൻ മങ്കമാർ', 'പുറളിമലയിലെ പൂമരങ്ങൾ' തുടങ്ങിയ കവിതകളിലൂടെ പ്രാദേശിക ചരിത്രങ്ങളും മിത്തുകളും അധിനിവേശത്തിനെതിരെയുള്ള പ്രതിരോധങ്ങളായി പി. പുനഃസൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. 'പുള്ളിമാൻ', 'നരബലി' 'റീളക്സ് തുടയ്ക്കട്ടെ' തുടങ്ങിയ കവിതകളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യദേവതയായി കാളി അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുമ്പോൾ മിത്തുകൾ പ്രതിരോധത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗമാവുന്നു.

"ഉറുക്കുപോലാം കരളു-
ണ്ടതു നീയേല്ക്കുകുംബികേ!
ഞാനാകുമീയായുധത്തെ
യേറ്റു പോരാടി നിലക്കനീ "

(നരബലി)

ഇവിടെ കേവലമായ ആത്മസമർപ്പണമല്ല. പ്രതിരോധപ്രവർത്തനമാണ്.

വലിയ മറവിക്കാരനെന്ന് കുഞ്ഞിരാമൻ നായരെക്കുറിച്ച് ധാരാളം കഥകളുണ്ട്. ചെറിയ മറവികൾക്കപ്പുറത്ത് ജൈവരാശിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന മഹാസ്മൃതികൾ വിട്ടുപിരിയാതെ കൊണ്ടു നടന്ന കവിയാണ് പി. ജൈവനീതിയെ തോറ്റുന്ന ഇത്രയധികം ഓർമ്മകളിൽ ജപിച്ചു നടന്ന മറ്റാരും കവി മലയാളത്തിൽ ? " ഓർമ്മകളുടെ ഉത്സവം" എന്നാണ് ആ കവിതകളെ കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള വിശേഷിപ്പിച്ചത്. അതിവേഗതയും കാഴ്ചകളുടെ സമൃദ്ധിയും ജീവിതത്തിന്റെ കൊടിയടയാളമാക്കുന്നതിൽ ആഗോളവത്കരണം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവ മനുഷ്യന്റെ ചരിത്രബോധത്തെയും വിവേചനബുദ്ധിയേയും കെടുത്തിക്കളയും. മറവി ആരോണമായിത്തീരുന്ന, ഭൂത ഭാവികളില്ലാത്ത ഒരു കാലത്തിൽ എത്തിനിൽക്കുന്ന നാം, ഭൂതകാലസ്മൃതികൾ കൊണ്ട് ഭാവികാലത്തെ ധ്യാനിച്ച ഈ കവിയെ പ്രത്യേകം തിരിച്ചറിയേണ്ടതാണ്.

"പഴക്കച്ചുരില്ലാത്ത, എന്നും പുത്തനായ, എത്ര വായിച്ചാലും വീണ്ടും വായിക്കാൻ തോന്നുന്ന കവിതയെ ഞാൻ കവിത എന്നു വിളിക്കുന്നു"

("ചളിക്കുളവും താമരപ്പൂവും ")

ഇങ്ങനെയൊരു നിർവചനം കവിതയ്ക്ക് പി. നൽകിയിട്ടുണ്ട്. മലയാള കവിതാവനിതയുടെ 'സൽപ്പുത്രന്മാരി'ൽ ഇതേറ്റവും ഇണങ്ങുന്നത്. 'സഹ്യനേക്കാൾ തലപ്പൊക്കവും നിലയേക്കാളുമാർദ്ദ്രതയുമുള്ള ആ 'മേഘരൂപ'ന് തന്നെ.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. ജി. മധുസുദനൻ , 'കഥയും പരിസ്ഥിതിയും', പുറം 382
2. പരിസ്ഥിതി വിജ്ഞാനത്തിന്റെ പുതിയ കാലത്തിലൂടെ പി. കവിതകളെ സൂക്ഷ്മമായി അവലോകനം ചെയ്യുന്നുണ്ട് പി.പി.കെ. പൊതുവാൾ. 'പരിസ്ഥിതിക്കവിതയ്ക്ക് ഒരാമുഖം' എന്ന ഗ്രന്ഥം.
3. ജി. മധുസുദനൻ, 'കഥയും പരിസ്ഥിതിയും' പുറം 192.

പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായർ

അരാജക ജീവിതവും കവിതയും

കെ.പി. മോഹനൻ

മലയാളത്തിലെ രണ്ടു മഹാകവികളുടെ കുടുംബജീവിതകഥകൾ സർവവിദിതമാണ്. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെയും വൈലോപ്പിള്ളിയുടെയും. ഒരാൾക്ക് ഇഴപ്പൊട്ടിയ ഒട്ടേറെ കുടുംബ ബന്ധങ്ങൾ വൈലോപ്പിള്ളിക്കാകട്ടെ കുടുംബത്തിൽ നിന്നുകന്ന് സ്വയം അടിച്ചേൽപ്പിച്ച ഏകാന്തതയും. രണ്ടും കവിതയുടെ പേരിൽ വളരെയേറെ ന്യായീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മലയാളകാല്പനികാരാമത്തിന്റെ രോമാഞ്ചമായിരുന്ന ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കഥയും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നില്ല. സമുദായം നിഷ്കർഷിക്കുന്ന സദാചാരബോധങ്ങളെ നിരാകരിച്ച മറ്റൊരു "സഹൃദയൻ്റെ മകനായി"രുന്നു അദ്ദേഹം. കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെയും ചങ്ങമ്പുഴയുടെയും ജീവിതത്തിലെ അരാജകത്വങ്ങൾ സ്നേഹബന്ധങ്ങളുടെയോ ദാമ്പത്യങ്ങളുടെയോ കാര്യത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങുന്നതുമല്ല. സമുദായം കല്പിക്കുന്ന പല മുഖ്യ സങ്കല്പങ്ങളെയും നിരാകരിക്കുകയും തോന്നിയവഴികളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുകയും സഞ്ചരിച്ച പാതകളെച്ചൊല്ലിയെല്ലാം ദുഃഖിക്കുകയും ചെയ്ത കവിയായിരുന്നു പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ "ഒന്നിനുവേണ്ടി ജനിച്ച് ഒന്നിനു വേണ്ടിജീവിച്ച് ഒന്നിനു വേണ്ടി മരിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ച ആ ജീവിതം പങ്കുവെയ്ക്കാൻ ഉള്ള"തായിരുന്നില്ല. കവിതയുടെ നല്ല ഒരുമുത്തു മണിക്കുവേണ്ടി ഒരു ചിപ്പിയുടെ ജീവിതകാലം മുഴുവനുള്ള കാത്തിരിപ്പായിരുന്നു കുഞ്ഞിരാമൻനായർക്ക് ജീവിതം. "ഈ തേനീച്ച തേടിപ്പോകുന്ന അജ്ഞാത പുഷ്പം ഏതു വനഗർഭത്തിലാണ്" എന്ന്പേർത്തും പേർത്തും അദ്ദേഹം സ്വയം ആലോചിച്ചു. ഉഗ്രവനത്തിൽനിന്നും മരുഭൂമികളിൽനിന്നും വിഷപ്പുകൾ തേങ്ങുന്ന ചതുപ്പുകളിൽ നിന്നും, വികടപ്പാറപ്പിള്ളിപ്പുകളിൽനിന്നും വന്യമധു തേടിപ്പണിയുന്ന ഈ മധുമക്ഷിക മറ്റുള്ളവരൊരുക്കുന്ന പഞ്ചാരനീരിൽനിന്നല്ല തേനുണ്ടാക്കുന്നത് എന്ന് പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായരെപ്പറ്റി വൈലോപ്പിള്ളി എഴുതുന്നുണ്ട്

(മധുമക്ഷിക എന്ന കവിത,വിട എന്ന സമാഹാരം)

"തേടുക തേനീച്ചയായ് സത്യത്തിനുച്ചിക്കൊമ്പിൽ
ആടുന്നപുവിൽ, നിത്യസൌന്ദര്യമകരണം "

എന്ന് തന്റെ അന്വേഷണത്തിന്റെ പാരമ്യത്തെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ തന്നെ തേനീച്ചയുടെ ഒരു രൂപകം സ്വയാ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. അലച്ചിലിന്റെയും, ഒറ്റപ്പെടലിന്റെയും, ആന്തരിക സംഗീതത്തിന്റെയും പരപിഡാപ്രവണമായ വിഷമുള്ളിന്റെയും കാര്യങ്ങളിൽ ഈ രൂപകം കവിക്ക് പ്രസക്തമായിത്തീരുന്നു. സ്വന്തം ചിതയിലെ തീനാളങ്ങൾക്കൊണ്ട് മറ്റുള്ളവർക്ക് വഴികാണിക്കുന്ന കവി വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഈ അടയാളം എം. എൻ .വിജയൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതും ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. കാല്പനികതയുടെ നിരവധി ചിഹ്നങ്ങളിലൊന്നായ ഈ അരാജകത്വങ്ങൾക്കൊണ്ട് ആവോളം അനുഗ്രഹീതമായിരുന്നു കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ എന്നു പറയാം.

കവിയുടെ ജീവിതം ഒരു "വഴിക്കൂട്ട"ത്തിന്റെ ജീവിതമാണ് എന്ന് ഇടശ്ശേരി സങ്കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സൂര്യതേജസ്സിനെ സാക്ഷാത്ക്കരിക്കാനാണ് വഴിക്കൂട്ടത്തിന്റെ വെമ്പൽ. എന്നാൽ അതിനായി മനസ്സ് ഏകാഗ്രമാക്കുമ്പോൾ തന്റെ വിശപ്പു ഭാണ്ടവുമായി അലക്കുകാരൻ വരുന്നു. അലക്കുകാരനെ സ്വീകരിക്കയല്ലാതെ വഴിക്കൂട്ടത്തിന് മറ്റൊന്നു ഗതി? പുറമെ നിന്നുള്ള ഏകദേശംകൊണ്ട് തന്റെ ദേവഭാവനയുടെ ദർപ്പണം പൊട്ടുന്നതിനെക്കുറിച്ച് വൈലോപ്പിള്ളിയും സങ്കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആവശ്യമുള്ളപ്പോഴൊക്കെ ഈ അലോസരങ്ങളുടെ നടുവിലേക്ക് ഇറങ്ങിവന്ന കുഞ്ഞിരാമൻനായർ ഈരൂം പേരുമില്ലാത്ത തന്റെ സൌന്ദര്യ ദേവതയെ ഉപാസിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ തികഞ്ഞ അരാജകവാദി തന്നെയായിമാറി. തന്നിൽ തന്നെ സമുദായ നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യനും -മകന്റെയും ഭർത്താവിന്റെയും സ്കൂൾ അധ്യാപകന്റെയും, മറ്റെല്ലാ വ്യവസ്ഥാപിതത്വങ്ങളുടെയും തടവുകാരനായ ഒരു മനുഷ്യനും -ഉച്ഛൃംഖലനായ ഒരു കവിയും ഉണ്ടെന്ന് കുഞ്ഞിരാമൻനായർ തിരിച്ചറിയുന്നു. ഒന്നു മറ്റേതിനെതിരായ ഈ ദിമുഖവ്യക്തിത്വത്തോടുള്ള നിരന്തര സമരമായിട്ടാണ് തന്റെ ജീവിതത്തെ കുഞ്ഞിരാമൻനായർ കണ്ടത്.

"അലയാതെ വലയാതെ കണ്ടെത്തുക സഖേ നിന്റെ
അകത്തത്രെ പുറത്തു നീ തേടുമശ്ശത്രു
ശത്രു- അതേ ശത്രു- നീ താൻ നിന്നെത്തരം താഴ്ത്തും
ശത്രു-നിർദ്ദയമവനെ-നിന്നെ വധിച്ചാലും നീ"

(പടക്കളത്തിൽ എന്ന കവിത - താമരത്തോണി)

സപത്നിയെ പൊറുക്കാത്ത സൌന്ദര്യ ദേവതക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഈ ജീവിതത്തിൽ തന്റെ പാപബോധങ്ങൾക്കുമുഴുവൻ താൻ

കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്, ബൈബിളിനോടാണ് എന്ന തിരിച്ചറിവ് കുഞ്ഞിരാമൻനായർക്കുണ്ടായിരുന്നു"പെറ്റ മാതാവിൻ മനം നോവിച്ച് വഴക്കു ടിച്ച് ഒറ്റയ്ക്ക് ഭാഗം വാങ്ങി സൌഭ്രാത്രം മുടിച്ചു" "കരളിന്നൊളിയെണ്ണ തീർന്ന് പാഴ്പ്പുകരുപ്പി" കരയുന്ന ഇരുട്ടിലെ മനുഷ്യൻ"എല്ലാം നേടി ആത്മാവു നഷ്ടപ്പെട്ട അഭയാർത്ഥിയായ മനുഷ്യൻ" ഇങ്ങനെ അന്വേഷിക്കുന്നു.

"കഴിഞ്ഞതെല്ലാം മറന്ന് എനിക്കുകേറിപ്പറ്റാൻ
കതകു തുറക്കുമോ,വിളക്കു കൊളുത്തുമോ?"

(ഇരുട്ടിലെ മനുഷ്യൻ എന്ന കവിത)

എല്ലാം നേടി ആത്മാവു നഷ്ടപ്പെട്ട ഈ ഇരുട്ടിലെ മനുഷ്യൻ,ഒറ്റക്കുഭാഗം വാങ്ങി സൌഭ്രാത്രം മുടിച്ച ഈ മനുഷ്യൻ, കളിയച്ഛുനിൽനിന്ന് ഗുരുത്വദോഷംകൊണ്ട് ഒടിയകലുന്ന ഈ ഒറ്റയാൻപേറുന്ന പാപബോധങ്ങൾക്ക് ബൈബിളിനോടാണ് കൂടുതൽ കടപ്പാട് , കൂടത്തിന്റെവിലകൊടുത്തുവോ, മാതൃത്വത്തിന്റെ കടം വീട്ടിയോ, എന്ന ഉല്കണ്ഠ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ കുഞ്ഞിരാമൻനായരെ വേട്ടയാടി.

"അവിടെയെൻ തറവാട്ടിൽ-പ്പുരദൈവം കുടികൊള്ളും
പവിത്രമാം തറവാട്ടിൽ -കാമധേനുവായ്
പാലുട്ടിയ മാർത്തടമൊന്നെരി പൊരികൊണ്ടിരിപ്പു
താരാട്ടിയ കൈകൾ നിന്നെപുണരാൻ നില്പു
നിറഞ്ഞ കണ്ണുകൾ ദൂരാൽ,വഴിനോക്കിയിരിക്കുന്നു.
മറന്നൊരാ വിളികേൾക്കാൻ കാത്തിരിക്കുന്നു
പണയപ്പണ്ടമായ് പൊയ്പ്പോയ്-അമ്മയെന്ന സുധാകണ
നുന്നനാക്ക് നുണഞ്ഞിട്ടു കാലമെത്രയായ്"

(പാതിരാക്കാറ്റിൽ എന്ന കവിത)

"അന്തസ്സും അഭിമാനവും കെടാവിളക്കു വെച്ച അച്ഛന്റെ തറവാട്ടിൽനിന്നും,പാതി.വ്രത്യവും ആഭ്യജാത്യവും കുലധനമായി സൂക്ഷിച്ച വീട്ടമ്മമാരിൽനിന്നും , " ഒടിയകലുന്ന " ഈ ഇരുട്ടിലെ മനുഷ്യൻ, സമൂഹത്തിന്റെ'അരുതു'കളെയെല്ലാം "കിടക്കകല്ലുമാണം" കഴിച്ച ഈ മനുഷ്യൻ പേറിയ പാപബോധത്തിന്റെ ആഴം കാണാൻ 'കളിയച്ഛൻ' എന്നകവിതയും 'കവിയുടെ കാല്പാടുകൾ' എന്ന ആത്മകഥയിലെ "ഉൾക്കടലിലെ കൊടുങ്കാറ്റ്"എന്ന അദ്ധ്യായവും മാത്രം മതിയാകും .

"വലിയ തറവാട്ടു ഭവനത്തിന്റെ കല്പടി കേറി- കളരിക്കൊട്ടിലും പരദേവതയും ഉള്ള ഉമ്മറം കടന്ന്, തുളസിത്തറ ശ്മശാനമുള്ള ഉമ്മറം കടന്ന്, കാൽത്തളയിട്ടു കളിച്ചു നടന്ന സ്കൂൾ പറമ്പുകേറി, തെക്കുപുറം മാവും, പടിഞ്ഞാറുകൽക്കെട്ടു പടിയുമുള്ള വീട്ടിൽ ചെന്നുകേറി.

ആന്യഭവനത്തിൽ അതിക്രമിച്ചു കടക്കുന്ന കള്ളന്റെ മനോഭാവം മുഖത്ത് "അവിടെ അമ്മയുണ്ട്, അമ്മാവന്മാരുണ്ട്, അച്ഛനുണ്ട് വേണ്ട പ്പെട്ടവരെല്ലാവരുമുണ്ട്. അസന്മാർഗികതകളെ കിടക്കകളല്ലാണം കഴിച്ച കുഞ്ഞിരാമന്റെ കേസ് വിചാരണക്കൊടുക്കുകയാണ്". "ഐങ്ങു കൾ മിണ്ടാതെ നിന്നു., വാഴകൾ ഉറ്റുനോക്കി, ശർക്കരമാവുകൾ ചെവി കുർപ്പിച്ചു നിന്നു. -നിറഞ്ഞസഭ"

(ഉൾക്കടലിലെ കൊടുങ്കാറ്റ്)

"വീണ്ടും വെളിച്ചത്തിന്റെ ചിത്രപടം ഇരുട്ടിൽ താഴുന്നു. -മനസ്സു ചിന്തിച്ചു. ഇരുട്ട് / വെളിച്ചം, തെറ്റ് / ശരി, സുഖം / ദുഃഖം, ജീവിതം / മരണം ഈ പദങ്ങളുടെ അർത്ഥം എന്ത് ? അറിഞ്ഞ്കൂട. ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാ. ചാർച്ചക്കാർ, വാഴ്ച്ചക്കാർ, സന്നയാസികൾ, സ്വന്തക്കാർ ഇതിനെല്ലാം എന്തർത്ഥം ? ഈ ലൌകികസ്നേഹബന്ധങ്ങൾ എത്ര നിമിഷത്തേക്ക് ? ഈപ്രപഞ്ചം വിരിഞ്ഞപുഷ്പം, പറന്നു വീഴുന്ന ആത്മാക്കൾ ചിത്രശലഭങ്ങൾ - ഈപ്രേമനാടകം എത്ര നിമിഷത്തേക്ക്?എങ്കിലും ഈമഹാ പ്രപഞ്ചം പ്രേമത്തിന്റെ ചൂടു നീരാവിയാണ്. ജീവിതം വിരഹ വേദനയുടെ കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയാണ്. സ്നേഹമാണ് ജീവിതം, സ്വാർത്ഥമാണ് മരണം"

(ഉൾക്കടലിലെ കൊടുങ്കാറ്റ്)

സ്വാർത്ഥപുരിതമായ ഈ ലോകത്തിൽ കൊടുത്തു മുടിയുന്ന മാവിന്റെ ജന്മം തനിക്കു നൽകിയതിൽ കുഞ്ഞിരാമൻനായർ, പക്ഷെ, ദൈവത്തോടു നന്ദിയുള്ളവനാണ്. തേന്മാവിൻകൊമ്പുവിട്ട് വേപ്പു മരച്ചില്ലയിലേക്ക് താമസം മാറ്റിയ ഈ കുയിൽ കൊടുത്തു മുടിഞ്ഞ മാവിന്റെ പാപ്പരായ ജീവിതത്തെ കുറിച്ച് തന്നെ പാടിപ്പോന്നു. കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ പ്രഖ്യാത കവിതകളെല്ലാം അരാജകജീവിതത്തിന്റെ പാപബോധം പേരുന്നവയാണ്., നിഷ്ക്കരുണം നടത്തുന്ന ആത്മ വിചാരണകളുടേതാണ്. അല്പമാനുഷ്യരുടെ അതിർത്തിവിട്ട ആത്മാനേഷണങ്ങളുടേതാണ്, ഈ കേമദ്രുമ ജാതകക്കാരന്റെ പ്രഖ്യാതരൂപകങ്ങൾ,വേരുതാണ്ടിയ ആൽമരം, പുജയില്ലാത്ത അമ്പലം, വേലിയില്ലാത്ത തൊടി, കുറത്തിയുടെ കൈകുട്ടിനകം പിടയും പറവ, തേൻമാത്രം തേടുന്ന തേനിച്ച എല്ലാം ആ അരാജകജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിഫലനങ്ങളാണ്.

"വിടില്ലു നിന്നെ ഞാൻ,ചൊൽവു കെട്ടിപ്പുൽകും ചെളിക്കുളം മതിയി വേഴ്ച്ച തേടട്ടെ വെളിച്ചത്തിന്റെ നാടു ഞാൻ"

(പുമൊട്ടിന്റെ കണി എന്ന കവിത)

വെളിച്ചത്തിന്റെ നാടേത്, കെട്ടിപ്പുണരുന്ന ചെളിക്കുളംമേൽ- കുഞ്ഞി

രാമൻനായർ, കവിതകളിലൂടെ - ജീവിതത്തിന്റെ തിക്താനുഭവങ്ങളിലൂടെ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ഈ അരാജകത്വം കേവലം നാട്യമല്ല- രണ്ടുതരം ജീവിതങ്ങളിൽ വ്യവസ്ഥാപിതവും മുല്യാധിഷ്ഠിതവുമായ ജീവിതത്തെ ഒരിക്കലും പി.കുഞ്ഞിരാമൻനായർ തള്ളിപ്പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അലയാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട തന്റെ കേമദ്രുമ ജാതകത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ആത്മനിന്ദ ആ ജീവിതത്തിലുടനീളം നിറഞ്ഞു നിന്നു. സമൂഹം നിർദ്ദേശിച്ച ഏടുകൾ കടന്ന് അച്ചടക്കമുള്ള ജീവിതം നയിച്ചവരിൽ നിന്ന് ഒന്നാംതരം രചനകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട് എന്നതിനാൽ ജീവിതത്തിലെ അരാജകത്വങ്ങൾ കവിതയ്ക്കുള്ള മൂന്നുപാധിയോ, കവിതയിലൂടെ ന്യായീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതോ അല്ല. ഏറ്റവും വലിയ ആരോപാലം കേവലമായെന്നു പുകൾപ്പെറ്റ കളിയച്ഛൻ എന്ന കവിതയുടെ മുൻ കുറിപ്പിൽ എൻ. വി.കൃഷ്ണവാരിയർ എഴുതി.:" ചുറ്റും നടക്കുന്ന കോലാഹലങ്ങളൊന്നും അദ്ദേഹത്തെ ബാധിക്കുന്നില്ല. തന്റെ കൌമാരം കളിച്ചു നടന്ന ഭാരതപ്പുഴയും പരിസരങ്ങളും, പഠിച്ചറിഞ്ഞ ഭാരതീയ സാഹിത്യവും നടന്നു കണ്ട കേരളീയ ക്ഷേത്രങ്ങളുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാനസ ജീവിതത്തിന്റെ മൂന്നു ബിന്ദുക്കൾ. ഈ മൂന്ന് ബിന്ദുക്കളെച്ചേർത്ത് ഒരു ത്രികോണമുണ്ടാക്കിയാൽ അതിനകം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമ്രാജ്യമാണ്. അവിടെ അദ്ദേഹം ഏകചക്രവാധിപതിയായി വാഴുന്നു. അതിനു പുറത്തുകൂടി ലഹളകൂട്ടി കടന്നുപോകുന്ന ഘോഷയാത്രകൾ അദ്ദേഹത്തെയും അദ്ദേഹം അവയെയും കാണാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ലെന്നു വരാം-" ഈ പ്രസ്താവനയിൽ ഭാഗികമായ ഒരു ശരിമാത്രമേയുള്ളൂ. സ്വന്തം തട്ടകമുള്ള എല്ലാ കവികളും കെട്ടജീവിതത്തിൽനിന്ന് ഓടിയൊളിക്കാനുള്ള ഒരു അപരജീവിതമായി കവിതയെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ആ സാമ്രാജ്യത്തിലെ പ്രജാപതി താനാണെന്ന് സങ്കല്പിച്ചിട്ടും ഉണ്ട്. പക്ഷേ ഭൂഗോളമുറിയിലെ ഒരു വെറും വാടകപ്പാർപ്പുകാരനാണെന്ന് ആത്മാർത്ഥമായും വിശ്വസിച്ച കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ മുല്യബോധങ്ങൾ തന്നെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. അച്ഛനിൽനിന്നു കളിയച്ഛനിലേക്കും അംബയിൽനിന്ന് പ്രകൃത്യംബയിലേക്കും നീളുന്ന ആ കണ്ണുകൾക്ക് സമൂഹത്തിന്റെ വ്യവസ്ഥാപിതത്വങ്ങൾ പ്രമാണങ്ങളായി തോന്നിയില്ല എന്നതാണ് സത്യം. സ്നേഹവ്യഗ്രമായ എല്ലാ ചിത്തങ്ങളും നിഗ്രഹോത്സുകങ്ങളാണ് എന്നസത്യവും ഈ കവി തിരിച്ചറിയുന്നു. ഈ സഹ്യന്റെ മകന്റെ മനസ്സിൽ സ്നേഹത്തെ കുറിച്ചും സുസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചും ഉള്ള സങ്കല്പങ്ങളെല്ലാം വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരുന്നു.

സ്വാസ്ഥ്യം കെടുത്തുന്ന കവിത

കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ

മഹാകവി പി.യുടെ "നരബലി" യിലേയ്ക്ക് ഒരന്വേഷണം.

ഒരു കവിയുടെ രചനകൾ വിപണിയിലില്ലാതാവുമ്പോൾ ആ കവി മരിക്കുന്നു.

വിപണിയിലുള്ളപ്പോഴും മൂതതുല്യമാവുന്നത് മറ്റൊരു ദുരന്തം. വാക്കുകളിലൂടെ, വാക്കുകളുടെ ഉപരിതലത്തിലൂടെ, വാചുമായ അർഥത്തിലൂടെ മാത്രം വായിക്കപ്പെടുകയും, വാക്കുകൾക്കിടയിലെ മൗനം ചേർത്തൊഴുക്കപ്പെടാതെ, വ്യംഗ്യമധുരമായ ഭാവതലത്തിലേയ്ക്ക് ശ്രദ്ധ ചെന്നെത്താതെപോവുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, അവിടേയും ശരിക്കും സംഭവിക്കുന്നത് കവിയുടെ മരണം തന്നെ. വാക്കുകളുടെ മേലുടുപ്പിൽ മയങ്ങുന്ന ഏതെങ്കിലും നിരൂപകൻ കൽപിച്ചു നൽകുന്ന ഒരു ഒട്ടുപേർ പ്രചാരത്തിലാവുകകൂടിച്ചെയ്താൽ മരണം പൂർത്തിയാവുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ പുനർജനിവിഷമകരമാണ്.

ജീവിച്ചിരിക്കെ ഇത്തരമൊരു ദുർമ്മരണം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന കവിയായിരുന്നു മഹാകവി പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായർ. അന്ധഹസ്തി ന്യായേനയാണ് മഹാകവി പി.യെ നമ്മുടെ സഹൃദയ ലോകം ഉൾക്കൊണ്ടത്. വാലും കാലും തുമ്പിയും കൊമ്പും കാണുമ്പോഴും ആ തലയെടുപ്പ് അറിയാതെ പോവുന്നു; ആനമുത്തിന്റെ തിളക്കവും.

ആൾക്കൂട്ടത്തിലും ഒറ്റക്കിടന്ന പി., ഒരു തോട്ടിക്കും വഴങ്ങാത്ത ഒറ്റയാനായിരുന്നു. സാമൂഹികാംഗീകാരമുള്ള സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം സമൂഹത്തിന്; തന്റെ കവിതക്ക് തന്റെ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാട്. അത് സമൂഹത്തിന് ബോധ്യമാണോ എന്നത് തന്റെ പ്രശ്നമല്ല. ഈനിരങ്കുശതാം, കവിതയിലും വ്യക്തിജീവിതത്തിലും ഒരുപോലെ നിലനിർത്തിപ്പോന്നത്, പി.യെ മലയാളകവിതയിലെ ഒറ്റയാനാക്കുന്നു.

അഥവാ എല്ലാ വലിയകവികളും തങ്ങളുടേതുമാത്രമായ രീതിയിൽ ഒറ്റയാന്മാരാണ്. "എന്നുടെയൊച്ച കേട്ടുവോ വേറിട്ട്" എന്നുതന്നെയാണ് ഓരോ കവിയുടെയും ഉദ്ദേശം. ശബ്ദകോലാഹലത്തിന്റെ ആളിപ്പടർച്ചയിൽ, തന്റെ തെളിനാളം വേറിട്ടു കേൾപ്പിക്കാനുള്ള തിടയ്ക്കാണ് കവിക്ക്, ഓരോ കവിതയും. എങ്കിലും കാവ്യസാധാരണമായ ചില സാമാന്യതകൾ പലകവികളെയും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് വർത്തിക്കുന്നു. കവിത ചുരുക്കെഴുത്താണ്; അഥവാ മിത

വാക്കാകണൊ കവി എന്നകാര്യമെങ്കിലും നോക്കുക. ഒരു വാക്കുപയോഗിച്ച് നാലു നക്ഷത്രങ്ങളിൽ പരസ്പരം കമ്പി ചേർത്ത് ഇണക്കിവെക്കുക എന്നകാവ്യ കലാതന്ത്രം, ഇടശ്ശേരിക്കും വൈലോപ്പിള്ളിക്കും എൻ.വി.ക്കും തികച്ചും സമ്മതമായിരുന്നു. പ്രയോഗതലത്തിൽ വ്യക്തമായി ധീഷ്ഠിതമായ വൈജാത്യങ്ങളുണ്ടാവുമ്പോഴും കലാതന്ത്രത്തിന്റെ പ്രയോഗതലത്തിൽ മുവരും ഒരുപോലെ ദത്ത ശ്രദ്ധരായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇവിടെപ്പോലും സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപിച്ചിരുന്നകവിയായിരുന്നു പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ. വാക്കുകളുടെ അനിരുദ്ധമായ കുത്തിയൊഴുക്കാണ് പി. കവിത. എഴുത്ത് അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു തരം ലഹരിയാണ്. ഈ ലഹരിയിൽ, താൻ മുൻപ് ഉപയോഗിച്ച ബിംബങ്ങളോ, എഴുതിയ പദങ്ങളോ വരികളോ അതേപ്പോലെ , പുതിയ കവിതയിൽ കയറി വന്നാലും അദ്ദേഹം അറിയുകയില്ല. നിറയെ നക്ഷത്രങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആകാശത്തിൽ അനാദ്യന്ത വിസ്തൃതമായ നിലാകാശത്തിൽ, അനന്ത ബ്രഹ്മാണ്ഡകോടി നക്ഷത്രങ്ങൾ, നിറഞ്ഞുപതഞ്ഞു കുത്തിയൊഴുകുന്നതിലെ അസീമ വിസ്തൃതമാണ്. പി. കവിത. കവിതയുടെ ശ്രീകോവിൽ നടതുറക്കുമ്പോഴേക്ക് പി.യുടെ വാശിത്തുമ്പും കച്ചമണിയും കാൽചിലമ്പും ഉറഞ്ഞുതുളളുന്നു.

പിയുടെ എല്ലാം മുന്തിയരചനകളുടെയും മുഖമുദ്രയാണ്, ഈ വെളിച്ചപ്പാടത്തം ഒരോകലിയകറ്റവും ഒരോ ആത്മബലിയാണ് കോമരത്തിന്. പി. ക്ക് ഓരോ കവിതയും, സ്വന്തം തലയിൽ ആഞ്ഞുവെട്ടി ചോരയൊഴുക്കലാണ്; തർപ്പണമാണ്, നരബലിയാണ്, കലികയറി "കൽപ്പിക്കുമ്പോൾ" വാക്കുകളുടെ ഉരുൾപ്പൊരുളറിയാത്ത നിരൂപകൻ കവിയെ കോമരമാക്കുന്നു; ഭക്തകവിയൊക്കുന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യ പൂർവ്വകാലഘട്ടത്തിൽ, ദേശീയപ്രസ്ഥാനവും അടിത്തറയായ ദേശീയബോധവുമായിരുന്നു പി. കവിതകളുടെ പീഠഭൂമി. ആകർഷകമായ അധ്യാത്മ സംസ്കാരത്തിൽ കരുപ്പിടിച്ചതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യബോധം. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യബോധത്തിൽ ഉച്ചനീചത്വമില്ല; ഉള്ളവനും ഇല്ലാത്തവനുമില്ല.

"സർവ്വവും തൻ കാൽച്ചുവട്ടിലടക്കിയ
സങ്കടം വാർന്നൊഴിഞ്ഞൊരുനേരം,
ചുറ്റിലും വന്നുമറച്ചുനൂണകളൊ-
ട്ടൊട്ടായലിഞ്ഞു പോയ്പോയനേരം,
സത്യം തെളിഞ്ഞു കതിർ വീശുകയായി,
നിത്യമാം പ്രേമം നിലാവൊഴുക്കി,
ചിന്തയെ യുന്മേഷം കൊള്ളിക്കും മട്ടിലാ
വിൺ തോപ്പിലാഹ്ലാദം പുകുകയായ്!"

(ഓണപ്പാട്ട്)

എന്ന് പി. പ്രകൃതി പ്രതിഭാസങ്ങളിൽ സ്വപ്നം കാണുന്നത് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മിഴിതൂറക്കലിനെയാണ്. മാത്രമല്ല ആ നറും പ്രകാശത്തിൽ,

"നീളെ മുകിൽകളും കാർകളുമൊന്നുപോൽ
തോളോടുതോളായ് ഉലാത്തുകയായ് "

എന്നും കവി വിളിച്ചു പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സാമൂഹിക സമതാം പി. സ്വപ്നം കാണുന്നത്, 1930ൽ ആണ് എന്ന് ഓർക്കുക, ഈ വെളിച്ചത്തിൽ ത്യാഗസുരഭിലമായ കർമ്മത്തിലേക്ക് യുവശക്തിയെ വിളിച്ചു ഞർത്താനും അദ്ദേഹം തെല്ലും ശങ്കിച്ചിട്ടില്ല, അന്നു തന്നെ.

"ഉന്നിദ്രതയാലേന്മേനീയിലങ്ങിങ്ങു
വന്ന ചടപ്പുതാനെൻ ഭൂഷണം ;
ദൈന്യത്തിൻകാലു തലോടിത്തലോടിയി-
ട്ടുണ്ടാമശക്തിയാണെന്റെ ശക്തി,
താണുകിടപ്പോരെയുദ്ധരിച്ചിടാനായ്
താഴുന്നതാഴലാണെന്നുയർച്ച;
അന്യസന്താപാൽപ്പൊടിയും വിയർപ്പുകൾ-
തന്നെയെൻ തുമണി വെൺമുത്തുകൾ.
വാസനാ സമ്പത്തുകാറ്റിനുനൽകാനായ്
വാടുന്ന വാടലാണെൻ വിരിയൽ;
ദൈന്യത്തിൻ കാൽക്കലടിയാവെച്ചുണ്ടാ-
മൊന്നു മില്ലായ്മയാണെൻപൂർണ്ണത;
തെല്ലാത്തരക്കത്തിനാശ്വാസമേകാനായ്
ചെല്ലും നരകമാണെന്റെസ്മർഗ്ഗം ;
വേവുന്ന നാടിന്റെ തീകെടുത്തീടുവാൻ
ചാവുന്ന ചാവലാണെൻ ജീവിതം;
നേരാം ഫലത്തിന്നുയർന്നു പോവുമ്പോൾവന്നു-
ചേരുന്ന ബന്ധനമെന്റെ മോക്ഷം!"

എന്ന്, കവി "ഓണപ്പാട്ട്" അവസാനിപ്പിക്കുന്നു, നാടിന്റെ മോചനത്തിനുവേണ്ടി ബന്ധനം വരിക്കാൻ, ആത്മബലിയർപ്പിക്കാൻ യുവജനസമൂഹത്തെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുകതന്നെയാണ് കവി. മധുമാസം വന്നെത്തിയതുകൊണ്ടോ, മാധുര്യം അലതുള്ളുന്ന കുയിലിന്റെ മുദ്രാഗാനം, മലർതോറും ചാൺവുറ്റ മകരന്ദം തളിച്ചതുകൊണ്ടോ കവിയുടെ വസന്തസങ്കല്പം പൂർണ്ണമാവുന്നില്ല. വാസന്തപ്പുലരിയിൽ, ആകാശത്തോളമുയരാനും പുത്തുലഞ്ഞ് ജീവിതം ആസ്വദിക്കാനും അവസരം ലഭിക്കുന്നത് വൻമരങ്ങൾക്കുമാത്രമാണെങ്കിലോ പാഴുറ്റ ചളിക്കുണ്ടിൽ മരിക്കാൻ ജീവിക്കുന്ന ഏഴകൾക്കു ഗ്രീഷ്മവും വസന്തവും തമ്മിൽ ഭേദമൊന്നുമില്ലെങ്കിലോ?

ഇളയും ഗഗനവും
ചുംബിച്ച വനവൃക്ഷം
മുളയായ്, ചെടിയായി,
വൃക്ഷമായ് ഉയരുന്നു.
അല്പലിൻ മണ്ണിൽ പുല്ലോ
പുല്ലായിജ്ജനിക്കുന്നു,
പുല്ലായിജ്ജിവിക്കുന്നു,
പുല്ലായി മരിക്കുന്നു!

(കണ്ണുനീർത്തുള്ളി)

ഈ സത്യത്തിന്റെ നട തുറക്കുമ്പോൾ കവി ഉറഞ്ഞു തുള്ളുകതന്നെയാണ്. തലയിലാഞ്ഞുവെട്ടി, അലറിക്കൽപിക്കുന്നു:

"എന്നേതുവെള്ളപ്പൊക്കം -
ത്തിന്റെ കൈ തകർത്തിടും
മണ്ണിന്റെ മടത്തട്ടി-
നുള്ളോരീനിമ്നനന്ത്യം?"

കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയും എഴുതപ്പെട്ടത് സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്ക് പതിനൊന്നു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപാണ്. 'ഉള്ളവനെന്നും ഇല്ലാത്തവനെന്നും ഉള്ള ഭേദത്തിന് ഇടമില്ല പി. യുടെ ദേശീയബോധത്തിൽ. ഉള്ളവൻ ഇല്ലാത്തവനെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നതും പി. പൊറുക്കുകയില്ല. ആട്ടിനുവേണ്ടി ശിരസ്സർപ്പിച്ച സിദ്ധാർത്ഥന്റെ നാട്ടിൽ, അധർമ്മം കൊടികുത്തിവാഴുന്നതു കാണുമ്പോൾ, ആ കോമരം ഉറഞ്ഞുതുള്ളും .

"വിതകാനേകൻ; നിന്നു
കൊയ്തെടുക്കു വാനന്യൻ;
കിതപ്പാൽ വീശാനേകൻ;
തെന്നലേൽക്കുവാൻ പരൻ"

(സിദ്ധാർത്ഥന്റെ നാട്ടിൽ)

ഈ അനീതിക്കെതിരെ വാളെടുക്കാനും പി.ക്ക് മടിയില്ല.

"ഒന്നുരണ്ടമരർക്കു
കനകക്കുന്നുണ്ടാക്കാൻ,
പിന്നിലിക്കുത്ത് മുർത്ത
കാരമുൾക്കുഴികളെ
വെച്ചുപോറ്റിയീ പ്രകൃ-
ത്യംബതൻ സമോത്സംഗ-
മിത്രയും നിമ്നോന്നത-
മാക്കുമിക്കെടുനീതി-
നരരെ നരന്നു താൻ

വില്പിക്കു്യാ കെടുനീതി-
നരകത്തലയ്ക്കലൈ-
നിടിവാൾപതിക്കട്ടെ!"

വാളെടുത്തുകഴിഞ്ഞാൽ, കലികയറുന്നു; ആർത്തട്ടഹസിക്കുന്നു. ഇവിടത്തെ അസമതാം മർത്യനിർമിതമാണ്. പ്രകൃത്യംബയുടെ ഉത്സംഗം സമമാണ്; അത് നിമ്നോന്നതമാക്കിയതാണ്. അങ്ങനെ നിമ്നോന്നതമാക്കുകയും അതേപോലെ പാലിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത്, 'ഒന്നുരണ്ടമര'രുടെ താല്പര്യസംരക്ഷണത്തിന് അത്യാവശ്യമാണ്. അതിനാൽ, അതിനുവേണ്ട നിയമങ്ങളും നിർമിക്കപ്പെടുന്നു. ഇത്, നരൻ നരനെ വിൽക്കുന്ന, അടിമയാക്കുന്ന കെടുനീതി. ഇതിനെ ചുട്ടുചാവലാക്കിയാലേ ഇവിടെ യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യം പുലരുകയുള്ളൂ. അഥവാ, സമതാം കൂടി ഉൾചേരുമ്പോൾ മാത്രമേ പി.യുടെസ്വാതന്ത്ര്യ സങ്കല്പം പൂർണ്ണമാകുന്നുള്ളൂ.

സുഗന്ധം പരത്തി എരിഞ്ഞുതിരുന്ന ചന്ദനത്തിരിയിൽ, സ്വാന്ത്ര്യസമരത്തിൽ ആത്മാർപ്പണം ചെയ്ത ആദർശധീരരെ ബിംബിച്ചകാണാനും അവരെ പാടിപ്പുകഴ്ത്താനും പി.ക്കുവിഷമമില്ല, അത് കൂട്ടിവായിച്ചെടുക്കാനുള്ള ഉൾക്കാഴ്ച നമുക്കില്ലാതെ പോവുന്നതിലെ ദുരന്തത്തെക്കുറിച്ച് തുടക്കത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചു. ഇവിടെയും,

"സോദരമാംസം തിന്നു
ചീർക്കുന്ന നവലോകം
ആദർശ സമുജ്ജ്വല-
ജീവിതം വെറുത്താലും,
അത്ഭുതകഥയിതു
കൊത്തിവെച്ചിതു ഹൃത്തി-
ലക്ഷികൾക്കുഗോചര-
നാമൊരു സമീരണൻ!"

("ചന്ദനത്തിരി")

എന്നാണ് കവിയുടെ ആശ്യാസം. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ബലിവേദിയിൽ ആത്മാർപ്പണം നടത്തുന്ന ത്യാഗധനരുടെ മുൻപിൽ മൃതിപോലും പവിത്രമാകുന്നു. ചിതാഗ്നി ചന്ദനപ്പൊട്ടാവുന്നു; മൃതിയാം മണിനാഗം, തുമണം തളിക്കുന്ന മുല്ലമാലയാവുന്നു.

"പ്രേമസൗരഭം പാരിൽ-
പ്പരത്താൻ, സർവസവ്യം
ഹോമിച്ച ഭവൽക്കൃശ-
ഗാത്രമിന്നി, ഒല്ലനാലും,
വീതബന്ധമാമേതോ

സച്ചിദാനന്ദമോദം
വീശിക്കൊണ്ടഹോ, വിശ്വ-
വ്യാപിയായ് തവ രൂപം!"

എന്ന് "ചന്ദനത്തിരി" അവസാനിക്കുമ്പോൾ, സൂക്ഷ്മവും ശക്തവും സമർത്ഥവുമായ പദത്തിന്റെ പ്രയോഗശുദ്ധിക്കൊണ്ട്, ("കൃശഗാത്ര" മെന്ന പദം, ഈ കവിതയിൽ, കവി രണ്ടിടത്ത് പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്.) സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ അഗ്നിജാലയിൽ എരിഞ്ഞുതീരുന്നത്, മഹാത്മജി തന്നെ എന്ന് മനസ്സ് ഉറക്കെപ്പറയുന്നു. ഗാന്ധിജി വധിക്കപ്പെടുന്നത് 1948 ജനുവരി 30 ഓം തിയ്യതി. മഹാകവി പി., "ചന്ദനത്തിരി" എഴുതുന്നത് 1944-ൽ. കവി, പ്രവാചകനും ആകുന്നു.

തികഞ്ഞ ഗാന്ധിയനായിരുന്ന കുഞ്ഞിരാമൻനായർക്ക്, ഭാരതത്തിന്റെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചും വ്യക്തമായ സങ്കല്പങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. മഹാത്മജിയുടെ കർമ്മയോഗത്തിന്റെ പ്രതീകമായിരുന്നു ചർക്ക. ഭാരതത്തിന്റെ നഗ്നത മറയ്ക്കുവാൻ, ചർക്ക തിരിച്ചുകൊണ്ടാവുമോ എന്നതായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചോദ്യം. അടിമത്തത്തിൽ, ആത്മവീര്യം കെട്ടുകിടന്ന ഒരു ജനതയിൽ കർമ്മചൈതന്യവും സ്വാശ്രയബോധവും ആത്മാഭിമാനവും ചർക്കയിൽ നൂറ്റെട്ടുക്കാൻ കഴിയുമോ എന്നായിരുന്നു ഗാന്ധിജിയുടെ അന്വേഷണം. തൊള്ളായിരത്തിനാല്പതുകളിലെ പട്ടിണിയിൽ, ഇന്ത്യൻ കുഗ്രാമങ്ങളിലെ തിളയ്ക്കുന്ന കലത്തിൽ പൊങ്ങിത്താഴുന്ന അരിമണിയുമായിരുന്നു ചർക്ക, ഇന്ന് ഇന്ത്യയിൽ ഇത് അധികം പേർക്കും മനസ്സിലാവുകയില്ല. അക്കാലത്തുതന്നെ, മഹാത്മാവിനോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്ന നെഹ്റുവിനോ, മറ്റുരാജകുമാരന്മാർക്കോ ഇതു മനസ്സിലായിരുന്നു എന്നതിനും തെളിവുകളില്ല. പക്ഷേ, കുഞ്ഞിരാമൻനായർക്ക് ഗാന്ധിജിയെ പൂർണ്ണമായും തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

"നീരവം ചക്രം നിലയ്ക്കാതെ പിന്നെയും
നീളുമടുതുണി നൽകിയില്ലെങ്കിലോ,
ഹാ, പരമാരുതുണയ്ക്കിന്നു, ഭാരത-
ദ്രൗപദീദേവിതൻ മാനം മറയ്ക്കുവാൻ"

("ഭാരതമുരളി")

എന്ന് പി. എഴുതുന്നത് 1943-ൽ ആണ്. ആർത്തി മുഴത്ത പരിഷ്കൃതലോകം 'സ്വാർഥലോഭങ്ങളുടെ കാഹളം വിളിക്കുമ്പോൾ, വേദനിക്കുന്നവനെ ആശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ ഭാരതത്തിന്റെ മാതൃഹൃദയത്തിൽ നിന്നൊഴുകുന്ന ശാന്തിഗീതത്തിന്നേ കഴിയൂ. ഈ ശാന്തിഗീതം കിനിഞ്ഞൊഴുകുന്നതാകട്ടെ, ഗാന്ധിജി (" വാർദ്ധഗ്രസ്തമായ്തീർന്നു ള്ളളാരക്കൃശഗാത്ര മുരളി")യിലൂടെയാണുതാനും മാത്രമല്ല ഈ 'മുരളി'

തകർന്നുപോയാലും ("ഈടുറ്റുകൂടുമിരുൾക്കുപ്പയൊന്നിലീയോടകുഴലുകിടന്നു ദ്രവിക്കിലും") ഇതിലെ ശാന്തിഗീതങ്ങൾക്കുമാത്രമേ ഭാവിയിൽ ലോകസമാധാനം നിലനിർത്താനാവൂ.

"സുകഷ്മമായ് തന്മണിപ്പെപ്പിലപാരതസുകുഷിച്ചുവെയ്ക്കുന്ന ശാന്തിഗീതങ്ങളെ തേടിപ്പിടിച്ചൊരു മാലയാക്കി സ്വയം ചൂടും, വരുന്ന ശതാബ്ദങ്ങളൊക്കെയും ഭാവിതൻ ഭാവനാരൂപം വരയ്ക്കുന്ന ഭാരതസംസ്കാര സംഗീതമെന്നിയേ ചേലുറ്റൊരൗഷധം മറ്റില്ല, ഹിംസതൻ-നീളും വിഷപ്പല്ലിളക്കിപ്പറിക്കുവാൻ"

ഭോഗാസക്തവും കലാപകലുഷിതവുമായ ഭാവിലോകത്തിൽ സ്വാതന്ത്രഭാരതത്തിന്റെ സ്ഥാനമെന്ത്, അഥവാ, എന്താവണം എന്നുകൂടികവി സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നു എന്നർത്ഥം.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ പേജുമറിക്കുക; സ്വാതന്ത്രഭാരതത്തിന്റെ അദ്ധ്യായം തുടങ്ങുക.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സമരമുഖത്തുണ്ടായിരുന്നവരിൽ, ഗാന്ധിജിയൊഴിച്ച് മറ്റെല്ലാവർക്കും, സ്വാതന്ത്ര്യമെന്നത് അധികാരക്കൈമാറ്റം മാത്രമായിരുന്നു. ഭാഷ, സാഹിത്യം, സംസ്കാരം, സാമൂഹികനീതി, സമത്വം തുടങ്ങിയവയ്ക്കൊന്നും തന്നെ അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യചിന്തയിൽ ഇടമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അത്തരം കാര്യങ്ങളൊക്കെ അവരുടെ ചിന്തയിലുദിക്കുന്നത് അഞ്ചുകൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ മാത്രമായി. കൊല്ലങ്ങളുടെ സംഖ്യ ഏറിയും കുറഞ്ഞും വരാൻ തുടങ്ങിയ പിൻതലമുറയ്ക്കാകട്ടെ, ഓരോ തിരഞ്ഞെടുപ്പും ഓരോസ്വാതന്ത്ര്യസമരമാവുകയും ചെയ്തു. തൽഫലമായ ദുരന്തങ്ങളുടെ തുടർക്കഥയാണ് നമ്മുടെ നാടിന്റെ സമീപകാലചരിത്രം.

തിരനോട്ടത്തിന്നു മുൻപുതന്നെ ഈ ദുരന്തത്തിന്റെ അലർച്ച ഉൾക്കാതുകൊണ്ടു കേട്ടു തിരിച്ചറിഞ്ഞവരാണ് നമ്മുടെ വലിയ കവികൾ

"മൂർഖരെസ്സാതികചിത്തരാക്കി,
ശ്യാക്കളെ വീരസിംഹങ്ങളാക്കി,
അന്ധദരിദ്രശിലകൾ ചെത്തി-
സ്സുന്ദരചൈതന്യബിംബം കൊത്തി,
ചട്ടറ്റ പട്ടടക്കാടു മുടും
മൊട്ടപ്പറമ്പു പുന്തോട്ടമാക്കി."

ഭാരതമെന്ന 'നൂതനശർമദകർമ്മക്ഷേത്രം' കടഞ്ഞെടുത്തു, കൃശഗാത്രനായ ഒരു ശിൽപി. നേരം പുലർന്നതും, ഉച്ചയായതും, വെയിൽ തിരിഞ്ഞതും ഏറെ വൈകാതെയാണ്.

"ഉച്ച തിരിഞ്ഞു, പടകഴിഞ്ഞു,
കച്ചയഴിഞ്ഞു, കലികുറഞ്ഞു,
വാട്ടമറ്റേങ്കിലും മെയ് മരന്നു
വാളും പരിചയും തുള്ളുന്നല്ലോ".

ഇവിടെ കലിയിറങ്ങുകയല്ല, കലികുറയുകയാണ് എന്ന് ശ്രദ്ധിക്കുക. കലികുറഞ്ഞിട്ടും വാളും പരിചയും തുള്ളുന്നു എന്നതും കൗതുകത്തോടെ ശ്രദ്ധിക്കുക. കലി അമ്പെ ഇറങ്ങി മോഹാലസ്യംകൊള്ളാത്തതിനാൽ,

"അമ്പുറ്റ ചിറ്റമ്പലത്തിൽക്കാണും
ചെമ്പുപലകയടകൾതിന്നാൻ,
നേരിലലറിയടുകും സാർത്ഥ-
ദാരികഘോരശിരസ്സും വെട്ടി
തള്ളുക, തള്ളുക, പോർക്കളത്തിൽ-
തുള്ളുക തുള്ളുക പള്ളിവാളേ!

("പടത്തലവൻ")

എന്ന്, കവി വിളിച്ചുപറയുകയും ചെയ്യുന്നു. ചിറ്റമ്പലത്തിലെ ചെമ്പുപലകയടകൾ തിന്നാൻ അലറി വരുന്ന ദാരികരെ കവി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് 1950-ൽ ആണ്! സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ച് മൂന്നുവർഷത്തിനു ശേഷം' കവിയുടെ സൂക്ഷ്മഗ്രാഹിയായ ആന്റിന.

ആദർശസുരഭിലവും സമത്വപൂർണ്ണവുമായ ഒരു സ്വാതന്ത്രന്ത്യയെ സ്വപ്നം കണ്ട കവിഹൃദയം, ദുരന്തപൂർണ്ണമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലേയ്ക്ക് കൺമിഴിക്കുമ്പോൾ രോഷാകുലനാകുന്നു. സ്വർഗം വാഗ്ദാനം ചെയ്ത് ഭരണനേതൃത്വമേറ്റെടുത്ത അധികാരിവർഗം ഇവിടെ നരകമാണ് സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എന്ന് തിരിച്ചറിയുന്ന കവി, നെഹ്റുവിന്റെ നേരേയും വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. രാഷ്ട്രപുനർനിർമ്മാണത്തിന് സർവ്വമാപ്രാപ്തനെന്ന് വിശ്വസിച്ചാണ് ഭരണസാരഥ്യം ഏൽപ്പിച്ചത്; നാടിന്റെ ചിരപുരാതനമായ ഈടുവെയ്പ്പുകളെല്ലാം എടുത്തുകൊടുത്തത്.

"എൻതലയ്ക്കകം കരു-
പ്പിടിച്ച പുത്തൻ മുശ
പൊന്തിക്കും മന്നിൽ സ്വർഗ്ഗം"-
നീ നെഞ്ഞത്തടിച്ചാർത്തു.

ചേർത്തുവൻ കുലിക്കാരെ,-
യാശ്വാസപ്പറകൊട്ടി;
"വാർത്തുകാണിക്കാമൊരു
മാതൃകാപ്രതിമ ഞാൻ !"

(മുത്ത മുശാരിയോട്)

കട്ടുതിന്നുന്നവരും വേലയൊന്നുചെയ്യാതെ കനത്തവേതനം, പറ്റുന്ന
വരും നിന്റെ ജോലിക്കാരായി ചുറ്റും കൂടി. ലോകസമാരാധ്യമായ ഒരു
ഗാന്ധിപ്രതിമതീർക്കാനാണ് ഈ മുത്ത മുശാരിയെ ഏൽപ്പിച്ചത് -
ഗാന്ധിയൻ ദർശനത്തിലൂന്നിയ ഒരു ഗ്രാമസംരക്ഷ - ലോകരാഷ്ട്ര
ങ്ങൾക്കിടയിൽ, സ്വന്തം കാലിൽ തലയുയർത്തി നിൽക്കുന്ന ഒരു
ഭാരതം- കെട്ടിപ്പടുക്കാനാണ് ഏൽപ്പിച്ചുകൊടുത്തത്.

"വിശ്വവന്ദ്യമായ്, തേജഃ-
പുർണ്ണമാമൊരു ഗാന്ധി-
വിഗ്രഹം വാർക്കാനത്രേ
നിന്നെയേൽപ്പിച്ചു ഞങ്ങൾ,
കൊണ്ടുവന്നതോ, ശില്പ-
കലയിൽക്കരിതേയ്ക്കും
രണ്ടും കെട്ടൊരു മുളി-
ക്കൂരങ്ങിൻ പ്രതിമയായ് !"

ഗാന്ധിപ്രതിമയുണ്ടാക്കാനുള്ള ദൗത്യം ഏറ്റെടുത്ത്, കൂരങ്ങിനെ -
"സൃഷ്ടിവൈകൃത"ത്തെ - ഉണ്ടാക്കി വെച്ച നെഹ്റുവാണ് ഇന്ത്യയെ
നശിപ്പിച്ചത് എന്ന് വിളിച്ചുപറയാനും പി.കെ മടിയില്ല.

ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ പൊൻപ്രഭയിൽ, ഒരു മാതൃകാഭര
ണാധിപൻ എങ്ങനെയായിരിക്കണം എന്നും പി. എടുത്തുകാണിച്ചി
ട്ടുണ്ട്, "ഭരണാധിപൻ" എന്ന കവിതയിൽ തന്റെ സങ്കല്പത്തിലെ സ്വത
ന്ത്ര ഇന്ത്യ; അതിലെ സമൃദ്ധമായി ജീവിതം ജനങ്ങൾക്ക് "അച്ഛ"നായ
("പ്രജനാം വിനയാധാനാ ഭക്ഷണാദ് ഭരണാദഹി സപിതാ....") ഭര
ണാധിപൻ - ഉദാത്തമായ ഈ ചിത്രം, പി, "ഭരണാധിപൻ" എന്ന കവി
തയിലവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗാന്ധിജിയെ വാർക്കാൻ മുശയുണ്ടാക്കി കൂര
ങ്ങനെ സൃഷ്ടിച്ച മുശാരിമാരെ ഉള്ളിൽ വെച്ചുകൊണ്ട്,

"വിഷം തീറ്റുന്നവയലും-
മരികിട്ടാത്തൊരേഴയും
മുലം മറന്ന ഭരണ-
കൂടവും മുന്നിൽനിൽക്കയാം !"

എന്ന് അതേകവിതയിൽ, ഇന്ത്യയുടെ അധഃപതനവും സൂചിപ്പിച്ചുവെ
ച്ചിട്ടുണ്ട്, മഹാകവി.

തിളച്ചുമരിയുന്ന ഈ ആത്മരോഷം, ഉറഞ്ഞുതുളളി സ്വന്തം നിറു കയിൽ ആഞ്ഞുവെട്ടി, ചുടൂരക്തമൊഴുകുന്ന ആത്മബലിയോളമെത്തു നോൾ, "നരബലി" എന്ന മഹത്തായ കാവ്യം പിറക്കുന്നു. ഉറക്കം നടിച്ചുകിടക്കുന്നവന് ഉണർച്ചയില്ല. നിദ്രാലസ്യത്തിൽ മയങ്ങുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ചേതനയെ അടിച്ചുണർത്താൻ, "നരബലി" യിലെ ആദ്യശ്ലോകം വലംകൈയുർത്തുന്നു:

"തരിക്കില്ല മനം തെല്ലും
പകയ്ക്കാരണഭൂമിയിൽ
മരിക്കും ഞാൻ നിനക്കായി
മംഗളാദർശദേവതേ !"

അധ്യാത്മചൈതന്യം വഴിയുന്ന ഭാരതമഹാക്ഷേത്രത്തിന്റെ മംഗളപൂർണമായ ചിത്രം വരയ്ക്കുമ്പോൾ കവിയുടെ വാക്കുകൾ നക്ഷത്രങ്ങളാവുന്നു. മഹത്തായ ഒരു സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിന്റെ ദീപ്തനിമിഷങ്ങളെ ശശാൽക്കരിച്ച ചുമർച്ചിത്രങ്ങൾ ഓരോന്നോരോന്നായി കവി വിരൽചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുതരുന്നു. ഈ മഹാക്ഷേത്രം തീർത്തും അനാഥമായിക്കഴിഞ്ഞു ഇന്ന്. ക്ഷേത്രക്കൂളം പോലും ചെളിക്കുണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞു. ഇന്നവിടെ വിഴുപ്പലക്കുന്നു; വിഷപ്പതകലക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരിക്കലേകിലും വൃത്തിയാക്കാൻ മാത്രം ആരുമില്ല. ഇവിടെ നിന്ന്, "എന്നേയ്ക്കുമായ് തൊഴുതുപോയ് വേദമന്ത്ര പരമ്പര" ഇപ്പോൾ.

"ക്ഷേത്രം ഭരിപ്പുകാരായ
പെരുച്ചാഴികൾ കൂട്ടമായ്
മാന്തിപ്പൊളിക്കയായ് സർണ്ണ-
നിക്ഷേപത്തിന്റെ കല്ലറ."

ഇവിടെ " പറ്റിത്തിന്നാൻ ലാക്കുന്നോക്കും കൂട്ടരെങ്ങും നിറഞ്ഞുപോയ്" ധർമ്മത്തിന്റെ, നീതിയുടെ, നന്മയുടെ, വിശുദ്ധിയുടെ, സ്നേഹത്തിന്റെ എല്ലാ നാളങ്ങളും പൊലിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. കട്ടുതിന്നുപണക്കുമ്പ വീർത്ത ഊരാളൻ, ദേവസ്വം മാളികയിൽ പങ്കുക്കാരോട് മയങ്ങുന്നു. കീഴദ്യോഗസ്ഥരൊക്കെ പിരിവിന്നിറങ്ങിപ്പോയി.

"വിളക്കില്ല തമസ്സിന്റെ
വാഴ്ചയാണുള്ളിലൊക്കെയും
പുറത്തെങ്ങും മരാമത്തിൻ
കടം മുടിക്കിടക്കയാം."

പരിചയമുള്ള ഏതു മഹാക്ഷേത്രത്തിന്റേയും ചിത്രം നമുക്കിതിൽ വായിച്ചെടുക്കാം. ഭാരതമെന്ന മഹാക്ഷേത്രത്തിന്റെ തൊട്ട്, ഇന്ത്യ-ചൈന യുദ്ധത്തിലെ പീരങ്കിപ്പുക കുടി ചേർത്തു വെയ്ക്കുമ്പോൾ ചിത്രം പൂർണമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ആയുധമില്ലാത്ത പാറാ

വുകാരൻ, പഴയ പോർച്ചുഗ മരണേപോയി; വാളും നഷ്ടപ്പെട്ടു; കളരിയും ഇടിഞ്ഞടിഞ്ഞു. ഇന്നിപ്പോൾ അയലത്തുപോയി"തോക്കിരക്കുകയാണ് ഞാൻ" ഇനി, ആത്മാർപ്പണം ഒന്നുകൊണ്ടേ രക്ഷയുള്ളൂ. ഈ വെളി പാടിൽ ഉൾക്കണ്ണുതുറക്കുമ്പോൾ.

"കഞ്ഞിവെള്ളം നൂണയ്ക്കാതെ
പൈതങ്ങൾ പിടയുമ്പോഴും
പെരുത്തവേതനം തിന്നു
വീർക്കുമി ഞാൻ മരിക്കണം.

പീടികത്തിണ്ണവീടാക്കി-
സ്സഹോദരീമയങ്ങവേ,
കൈക്കോഴയാൽ ബൃംഗളാവു
തീർക്കുമി ഞാൻ മരിക്കണം

അവിദ്യാവിദ്യയാലാത്ത-
സംസ്കാരം വിറ്റുതിന്നവൻ
പെറ്റമ്മതൻ ശത്രുവായി
വളരും ഞാൻ മരിക്കണം.

ഉറക്കുപോലാം കരളു,-
ണ്ടതു നീയേല്ക്കുകുംബികേ!
ഞാനാകുമി യായുധത്തെ-
യേറ്റുപോരാടി നിൽക്ക നീ.

ഈ ആത്മബലിക്കുമുൻപിൽ, മഹാക്ഷേത്രനട തുറക്കുന്നു. കരിങ്കല്ലായ്ക്കണ്ട ശാന്തി വിഗ്രഹം, ശുഭമേന്തിച്ചലിക്കുന്നു. തൂക്കണ്ണുകൾ ചെന്തിക്കടൽ തിളപ്പിക്കും മട്ടുതുറക്കുന്നു; മഹിഷാസുരമർദ്ദിനിയുടെ അട്ടഹാസം മുഴങ്ങുന്നു. ആ നാവു, നിണത്തിനായി നീളുന്നു. ചിലമ്പു തുള്ളുന്ന സംഹാരനൃത്തം. ഭദ്രകാളി കൽപിക്കുന്നു.

"പുത്രരക്തം; പുത്രമാംസം"
മതി; ഞാൻ കേട്ടു കല്പന;
മുറ്റും കപട ഭക്തിക്കു
ശിക്ഷയേൽക്കണമിനുഞാൻ."

ഇന്നോളം, കോവിലോ, ദേവീവിഗ്രഹമോ കാണാതെ, കുളിച്ചുതൊഴാതെ, ഓരോറ്റുപുവുപോലും ഇറുത്ത് സോപാനത്തിൽ വെയ്ക്കാതെ, ഒരിക്കൽപോലും ഉള്ളൂരുകി പ്രാർത്ഥിക്കാതെ കഴിഞ്ഞുപോന്നു.

"പാറക്കെട്ടിലുറന്നിട്ടി-
ല്ലമ്മയെ നൊരു ഭാവന
കൊറ്റിന്നു വേതനം പറ്റും

സത്വമായിക്കഴിഞ്ഞു ഞാൻ"

ഈ തിരിച്ചറിവിൽ, അമ്മയുടെ വിളികേൾക്കുമ്പോൾ, പിടഞ്ഞുണരുന്നു.

"വരുന്നു ഞാൻ നരബലി
നൽകുവാൻ, തീർക്കുവാൻ കടം"

പിന്നെ, ആത്മാർപണം തന്നെയാണ്.

"പരിച്ചെറിഞ്ഞു നിൻ കാൽക്കൽ-
കരൾപ്പൂ, പാണി, പാദവും;
നിണം നിവേദിച്ചു; കണ്ണു
ചുഴ്ന്നു നൽകുന്നു ഞാനിതാ"

കരിങ്കുന്തലഴിച്ചാടി, അമ്മ സാഹാരതാണുവമാടുമ്പോൾ, ആ നൂത്തത്തിന് തന്റെ ഹൃൽസ്പന്ദം കൊണ്ട് താളം പിടിക്കണം. ഭീഷണമായ താണുവം, കല്പാന്തമേഘങ്ങൾ കൂന്തളങ്ങളിൽ ചിരിയലഞ്ഞും, ചിലമ്പിൽ നിന്ന് സംഹാരരണദുന്ദിനാദമുതിർന്നും, പള്ളിവാളിൽ നിന്ന് മിന്നൽപ്പട പറന്നും, കടക്കണ്ണിൽ നിന്ന് ചുറ്റിലും തീക്കടൽ തിളച്ചും കൊണ്ടാണ്.

"നൂറുങ്ങിപ്പൊടിയുന്നോരി
യസ്ഥികൂടത്തിലേറി നീ
നൂത്തമാടിച്ചിരിച്ചാലും
കാളി, യിക്കാളരാത്രിയിൽ !"

എന്ന് പ്രളയമഹായനം പെയ്തുതോർന്ന്, 'നരബലി' മുടിയുന്നു.

പി.കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ ഭക്തകവിയാണെന്നും, 'നരബലി', ഗംഭീരമായ ഒരു അമ്പലക്കവിതയാണെന്നും നിരൂപകന് വിധിക്കാം. "പാറക്കെട്ടിലുന്നിട്ടില്ലുമ്മയെന്നൊരുഭാവന" എന്നു കവി പറയുമ്പോൾ, ആ പാറക്കെട്ട്, അനാർദ്രമായ, കവിഹൃദയം തിരിച്ചറിയാത്ത, നമ്മുടെ ഉള്ളം തന്നെയാണ് എന്നും, ആ "അമ്മ", 'ഭാരതം-നമ്മുടെ നാട്' എന്ന സങ്കല്പമാണ് എന്നും തിരിച്ചറിയാനുള്ള സഹൃദയത്വമെങ്കിലും ഇല്ലാതെ പോകുമ്പോൾ, കവിക്ക് ഒട്ടുപേർ വെച്ചുകൊടുത്ത് കൈകഴുകുക തന്നെ കരണീയം. കവിത നമ്മുടെ സ്വാസ്ഥ്യം കെടുത്താതിരിക്കാനും അത് ഉപകരിക്കും.

പക്ഷേ, കാലത്തിന്റെ പാരണയ്ക്ക് കവിതവേണം. അന്ന്, " നരബലി" എല്ലാ കരിംപാറക്കെട്ടുകളിൽ നിന്നും ഉറന്നൊഴുകുകയും ചെയ്യും.

സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധത, പി.യുടെ കവിതകളിൽ

ഡോ. ദിലീപ് കുമാർ കെ.വി.

പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കവിതകളിലൂടെ ഉപരിസ്ഥലമായി ഒട്ടകിലും കടന്നുപോയവർ ഒരു കാര്യം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം : ചില, ശക്തങ്ങളായ ആഭിമുഖ്യങ്ങളും വൈമുഖ്യങ്ങളുമാണ് അവയുടെ ഊർജ്ജപ്രഭവങ്ങൾ. ഇവയെ സൂക്ഷ്മമായി വിശകലനം ചെയ്താൽ എത്തിച്ചേരുക നിരവധി ദ്വന്ദ്വങ്ങളിലാണ് ! 1. ഗ്രാമം x നഗരം 2. കൃഷി x വാണിജ്യം, വ്യവസായം 3. പാരമ്പര്യം x പരിഷ്കാരം, 4. നാട്ടുമൊഴി x വിദേശഭാഷ (ഇംഗ്ലീഷ്) 5. പ്രജാക്ഷേമം x സ്വേച്ഛാധികാരം, 6. സമത്വം x അസമത്വം.

ചിലത് ഇനിയും കണ്ടേക്കാം. അവയെ മുഴുവനും ഇഴപേർത്തെടുത്ത് വിവരിക്കാൻ ഇങ്ങനെയൊരു ലേഖനത്തിൽ സുകരമല്ല. പീകവിതകളിൽ ആവർത്തിച്ചുവരുന്ന ഏതാനും ദ്വന്ദ്വങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് ഇവിടത്തെ അന്വേഷണം.

ഈ ദ്വന്ദ്വങ്ങൾ, സ്വത്വം x സ്വത്വാപരം എന്ന ഒരു മഹാദ്വന്ദ്വത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളെന്ന നിലക്കാണ് തെളിഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇതു ചിലപ്പോൾ പൗരസ്ത്യം x പാശ്ചാത്യം എന്നായി വേഷം മാറുന്നതും കാണാം.

ഇങ്ങനെയൊരു ദ്വന്ദ്വീകരണം നടത്തുന്നു എന്നത് അത്ര പ്രധാനമല്ല. എന്നാൽ ഇവയിലെ ഒരു പകുതി മുഴുവനും തിരസ്കാരമാണെന്ന് വാദിച്ചുറപ്പിക്കുന്നത്, ഇവയെ കൃത്യമായും വിരുദ്ധദ്വന്ദ്വങ്ങളാക്കിത്തന്നെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് കാണാതിരിക്കരുത്. ഈ ദ്വന്ദ്വങ്ങളിൽ ഓരോന്നും വെള്ളം കടക്കാത്ത അറകൾപോലെയാണെന്നൊന്നും ഇവിടെ വിവക്ഷയില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, ഗ്രാമവും കൃഷിയും പാരമ്പര്യവും നാട്ടുമൊഴിയും ഒരുമിച്ചു നിൽക്കുകയുമുള്ളൂ.

ഗ്രാമവും കൃഷിയും :

ഭാരതത്തിന്റെ ആത്മാവ് ഗ്രാമങ്ങളിലാണെന്ന് ഗാന്ധിജി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. യൂറോപ്യൻ സംസ്കാരങ്ങളിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി ഗ്രാമജീവിതത്തിലൂന്നിയതായിരുന്നു ഭാരതത്തിലെ പ്രാചീന - മധ്യകാലീന ജീവിതം. അതുകൊണ്ട്, നഗരജീവിതവും നഗരകേന്ദ്രിതമായ അധികാരസ്ഥാനങ്ങളും അവയുടെ ഉയർച്ചതാഴ്ചകളും ഗ്രാമീണസംസ്കൃ

തികളെ നേരിട്ട് ബാധിച്ചിരുന്നില്ല. 'സന്ധർണ്ണ വിപ്ലവത്തിലേയ്ക്ക്' എന്ന കൃതിയിൽ ജയപ്രകാശ് നാരായൺ ഇക്കാര്യം ഇങ്ങനെ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

Wars were won and lost, dynasties rose and fell, invaders came and went away. Amidst all these turmoils, they stood like a rock....They were the foundation stones of ancient Indian Socio-Polity

ഇവ സ്വയംപര്യാപ്തഗ്രാമങ്ങളായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകൂടത്തിന്റെ തെറ്റായ സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക നയങ്ങളാണ് ഇവയെ തകർത്തതെന്നും കൂടി ജയപ്രകാശ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ദേശീയതയുടെ ഈ അടിക്കല്ലുകളുടെ തകർച്ചയോടുള്ള പ്രതികരണമാണ് പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ പല കവിതകളിലും കാണുന്നത്. എന്നാൽ ഭാരതീയമായ ഒരു തലത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടല്ല പി, ഇതിനെ കാണുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാഴ്ചയിൽ കേരളീയതയുടെ അംശങ്ങളാണ് മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നത്.

കവി, ഗ്രാമത്തിലേക്കു പോവുന്നത് സാധാരണം. പക്ഷേ, ഗ്രാമം കവിയെത്തേടി വരുന്നത് അങ്ങനെയല്ലല്ലോ. വിശക്കുന്ന കുട്ടിക്കു മൂല കൊടുക്കാൻ വെമ്പിക്കുതിച്ചുവരുന്ന പശുവിനെപ്പോലെ അടുത്തണയുന്ന ഗ്രാമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കവിതയാണ് 'പിറന്ന മണ്ണിൽ'. ഈ ഗ്രാമം ഭൗതികാർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരു ഗ്രാമമല്ല. മറിച്ച്,

കോപ്പിട്ട കാറ്റിനു ചാമരം വീശുവാൻ
തോപ്പിന്നു പച്ചത്തഴകൾ പൊക്കാൻ
ഊഴി കുലുങ്ങുന്ന പഞ്ചവാദ്യത്തോടു-
മാഴിക്കു മേളക്കൊഴുപ്പുകൂട്ടാൻ.....
മംഗളപ്പൊൻകതിർത്തൊത്താൽത്തീളങ്ങുന്ന
തങ്കത്തിടമ്പു തൊഴുതു നീല്പാൻ -

നിൽക്കുന്ന കേരളപ്പുരപ്പറമ്പാണ്. 'നിലാഗ്രാമകന്യകയിൽ അനൂരക്തനായ' കവിക്ക് ഇങ്ങനെയല്ലേ ചിന്തിക്കാൻ പറ്റൂ ?

മകനെ യാത്രയയക്കുന്ന ഭൂമാതാവിന്റെ ഒരു സ്വാഗതമുണ്ട്. അതിങ്ങനെയാണ്.

വില്ലീസു വിരിച്ചിട്ട തുണരാജികളേ, ചെ-
മ്പല്ലവ പുഷ്പാവലി നിരത്തും ലതകളേ
മേലാപ്പു കെട്ടിപ്പൊക്കും പൂവനങ്ങളേ, സ്നേഹ-
നീലാഭ ചൊരിയുന്ന പർവ്വതനിരകളേ
ആനന്ദരസലയം പുൽകും കാർനിരകളേ.....

'ചന്ദ്രദർശന'ത്തിലെ വരികളാണിത്. ചന്ദ്രനിലേക്കു കുതിച്ച ആധുനികമാനവനെ അതിനു പ്രാപ്തനാക്കിയത് നാഗരികതയുടെ ശാസ്ത്ര

സന്നാഹങ്ങളാണ്. എന്നിട്ടും ഈ കവിതയിലൊരിടത്തും നാഗരിക ബിംബങ്ങൾ കയറിവരുന്നില്ല.

പി.യുടെ ഗ്രാമവും പ്രകൃതിയും കൃത്യമായ ഒരു ബാഹ്യസാന്നിധ്യത്തിന്റെ പകർപ്പുകളല്ല. കവിയുടെ ഉള്ളിലുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിന്റേയും പ്രകൃതിയുടേയും പ്രത്യക്ഷവൽക്കരണമാണ്. എന്നാൽ ഈ ഗ്രാമചേതന നിത്യസത്യമാണെന്ന ഭ്രമമൊന്നും കവിയെ ബാധിച്ചിട്ടില്ല. 'പരിണാമത്തിന്റെ കൈവിരൽപ്പാടടു മുഴുവൻ പതിഞ്ഞ ഗ്രാമജീവിതം' എന്ന കല്പന ശ്രദ്ധിക്കുക. മുഖത്തടികിട്ടിയതിന്റെ പാടു പതിഞ്ഞ സാസ്കൃതിതന്നെ, ഇത്.

ഗ്രാമത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമാണ് കൃഷി.

ഇരുമ്പും മരവും മണ്ണും -
മെന്റെ കൂടപ്പിറപ്പുകൾ
എതിരാഹക്കഞ്ഞിതരും
കൈക്കോട്ടെൻ കുലദൈവതം-

എന്നാണ് കവിയുടെ വിശ്വാസം. കർഷകവൃത്തി വലിയ പുണ്യമാണെന്നും അതാണ് കുലവൃത്തിയെന്നുമുള്ളബോധം പി.യിൽ ശക്തമായിരുന്നു. മൈലൻ മുരി, പടിക്കൽപ്പാടം, പുള്ളുമാടം, വരമ്പത്തു നിരക്കുന്ന കഞ്ഞിക്കിണ്ണം എന്നിവയെല്ലാം സ്ഥിരമായിരിക്കട്ടേ എന്നാണ് ആശംസ (കാലവർഷമേ നന്ദി) മേച്ചിൽപ്പറമ്പുകൾ, വന്മരങ്ങളെ തിന്നുന്ന യന്ത്രശാലകളാവുന്ന ഒരവസ്ഥയിൽ ഇതു സാധ്യമാകുമെന്ന അമിത പ്രതീക്ഷയൊന്നും കവിതയിലില്ല.

വയലുകളുടെ വ്യത്യസ്തമായ രണ്ടു ചിത്രങ്ങൾ പല കവിതകളിലും ആവർത്തിച്ചുവരുന്നു. സമൃദ്ധിയുടേയും വരൾച്ചയുടേയും ചിത്രങ്ങളാണവ. 'പറ്റിയ മഞ്ഞളുമായി പെറ്റുകിടക്കുന്ന' പാടങ്ങളുണ്ട് (മുങ്ങിക്കുളിച്ചില്ല). 'കുട്ടി കഴിഞ്ഞ' പാടങ്ങളും.

കൃഷി കുലവൃത്തിയാണെന്ന് വെറുതെ നടിക്കുകയല്ല, പി. 'കീർത്തിമുദ്ര' എന്ന കവിത ഈ ബോധത്തിന്റെ സ്വയം പ്രകാശനമാണ്. ഭാരതീയതയിലേക്കും മനുഷ്യതത്തിലേക്കുമുള്ള ആരോഹണമായി കർഷകവൃത്തി മാറുന്നത് ഇവിടെ കാണാം :

കാലികൾക്കൊപ്പം വെയിൽക്കുഴമ്പിലൊരാടി ഞാൻ
ചേലിൽ ഞാൻ പൂർണ്ണാരോഗ്യവയലിൽ പണി ചെയ്തു.
ഇന്നു ഭാരതഭൂവിന്നരുമസ്സന്താനമാ-
യിന്നു ഞാൻ സ്വതന്ത്രനായിന്നു ഞാൻ മനുഷ്യനായ്.

കാർഷികവൃത്തിയോട് കടുത്ത ആഭിമുഖ്യമുള്ള ഒരാൾക്ക് അതിന്റെ ശോഷണം തീർച്ചയായും ദുഃഖകരമായിരിക്കും. ഓണം,

തിരുവാതിര, വിഷു- ഇവയ്ക്ക് പ്രത്യക്ഷമോ പരോക്ഷമോ ആയ ബന്ധമുണ്ട്, കാർഷിക സംസ്കാരത്തോട്. കൃഷിയില്ലെങ്കിൽ, കൃഷിപ്പാട്ടില്ലെങ്കിൽ ഓണമില്ലെന്നാണ് കവിമതം. ഓണമില്ലാത്ത കേരളം സങ്കല്പിക്കാനാവില്ല അതുകൊണ്ട് റേഡിയോഗാനമലതല്ലുന്ന മണിമേടകൾ വിട്ട് കാൽനടയായി കർഷകവാടത്തിലെത്തുന്ന ഓണത്തെക്കുറിച്ചാണ് പറയാനുള്ളത്. "കത്തിനിൽക്കുന്ന കർഷകാന്മാക്കളിൽ കെട്ടടങ്ങാത്ത കേരളസംസ്കാരം" എന്ന ദർശനത്തിലേക്കാണ് കവിയുടെ ബോധം വിരിഞ്ഞുല്ലസിക്കുന്നത്.

നഗരവും വാണിജ്യവും :

കൃഷിയെ വകഞ്ഞുമാറ്റിക്കൊണ്ടാണ് ഗ്രാമ സംസ്കൃതിയിലേക്ക് വാണിഭം കടന്നുവരുന്നത്. 'പിറന്ന മണ്ണിൽ' എന്ന കവിതയിൽ,
തടിച്ച വാണിജ്യഗണികയെപ്പോറ്റാൻ
പൊടിച്ചു പൊന്തിപ്പോയ് നവവിപണികൾ

എന്ന് വൈമുഖ്യം തലപൊക്കുന്നതുകാണാം. നഗരത്തിലെ കച്ചവടക്കാർ എട്ടുകാലികളെപ്പോലെ വല (കെണി!) വിരിച്ചിരിക്കുകയാണെന്ന് മറ്റൊരിടത്ത് പറയും. പാവം അണ്ണാർക്കണ്ണൻ നൂണച്ചുനോക്കി നിൽക്കുമ്പോൾ കേരളത്തിന്റെ പഴവർഗ്ഗങ്ങൾ തീവണ്ടികേറി നഗരങ്ങളിലേക്ക് - വിപണികളിലേക്ക് - പോവുകയാണ്. കശുവണ്ടിപ്പരിപ്പ് പട്ടിണിക്കാരായ ഗ്രാമകിശോരന്മാരെ കാണാതെ ശീമക്കപ്പലിൽ കയറിപ്പോകുന്നതു കാണുമ്പോൾ പി.ക്ക് പ്രതിഷേധിക്കാതിരിക്കാൻ പറ്റുന്നില്ല (ഗാന്ധിഗ്രാമം - അതെവിടെ ?)

ഇങ്ങനെ കച്ചവടസംസ്കാരത്തെ എതിർക്കുമ്പോഴും ഗ്രാമചന്തകളെക്കുറിച്ച് പറയുന്നിടത്ത് ഈ പാരുഷ്യമില്ല.

ഒന്നിനുപിമ്പൊന്നായ്ക്കാളവണ്ടി
ചന്ത കഴിഞ്ഞു തിരിക്കയായി

(കവി എവിടെ ?)

പാമ്പു, വീടണയേണമെന്നില്ലയോ ?
ചന്തയെല്ലാം പിരിഞ്ഞത്ര നേരമായ്

(ചന്ത പിരിഞ്ഞിട്ടും)

ഇത് ഗ്രാമജീവിതത്തിന്റെ ഒരവിഭാജ്യഘടകമായിത്തന്നെയാണ് പി. കാണുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതുപോലെ, കടൽതാണ്ടി കച്ചവടത്തിനെത്തിയ ചീനക്കാരോടും, അറബികളോടും കവിമനസ്സിൽ പരിഭവമില്ല. എന്നാൽ ഗാമ മുതൽക്കിങ്ങോട്ടുള്ളവരോട് അങ്ങനെയല്ല.

നഗരത്തെക്കുറിച്ച് നല്ലൊരു വാക്കുപോലും കവി പറയുന്നില്ല. ലോഭലാഭങ്ങളുടെ അങ്ങാടികളാണ് അവിടെയുള്ളത്. ചുട്ടെരിയുന്നതും

ഇരമ്പാ നൂറുകുത്തുന്ന തൊഴിൽശാലകളുള്ളതുമായ സ്ഥലമാണ് . അതിന്റെ യന്ത്രസംസ്കൃതി നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലേക്കു പടരുമ്പോൾ നാട്ടു പാതകൾ ഉദ്ധതവാഹനമർദ്ദനമേറ്റു പതയുന്നു. വഴിവക്കിലെ അത്താണികൾ എല്ലുനൂറങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. അവിടെ തിളങ്ങുന്ന വിദ്യാച്ഛക്തിയിൽ ഇരുട്ടാണുള്ളത് !

നഗരത്തിന്റേതായി പറയാവുന്ന ഏതു സംസ്കാരശകലത്തേയും ഇരുണ്ട ബിംബമായിട്ടേ പി.യുടെ കവിതയിൽ കാണാൻ കഴിയൂ. ഒരു പക്ഷേ, ഇത് അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടിയ സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കൂടി ഫലമായിരിക്കാം. നഗരങ്ങൾ കാളിദാസനും പത്മ്യമായിരുന്നില്ലല്ലോ.

പാരമ്പര്യവും നാട്ടുമൊഴിയും :

പി.യുടെ സാമൂഹികബോധത്തിന്റെ മറ്റൊരു മുഖമാണ് പാരമ്പര്യത്തോടും നാട്ടുമൊഴിയോടുമുള്ള ആഭിമുഖ്യത്തിൽ തെളിയുന്നത്. നാട്ടുമൊഴികൊണ്ട് ഇവിടെ അർത്ഥമാക്കുന്നത് ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളെ ന്നാണ്. കാരണം പി.കവിതകളിലെ ഭാഷാഭിമുഖ്യം മലയാളത്തിൽനിന്ന് സംസ്കൃതത്തിലേക്കും ചിലപ്പോൾ മറ്റു ഭാരതീയഭാഷകളിലേക്കും തിരിയുന്നതുകാണാം.

സംസ്കൃതത്തിനും മറ്റു ഭാഷകൾക്കും വന്ന അപചയത്തിനു കാരണം ഇംഗ്ലീഷിനു നൽകിയ മേൽക്കോയ്മയാണെന്ന് പി. കരുതിയിരുന്നു. ചിലബൊലിയിലെ കവിതകളിൽ അതിന്റെ വെളിപാടുകളുണ്ട്.

തൊട്ടടുത്തുള്ള പിഞ്ചു സംസ്കൃതപള്ളിക്കൂട-
മത്തപ്പിലൊരു ഹുണപാഠശാലയായ്ത്തീർന്നു....
നായർവീട്ടിലെയുണ്ണി നാലുകൊല്ലത്തിൻ ശേഷം
ശീമയിൽ നിന്നിന്നലെസ്സായിപ്പായ് തിരിച്ചെത്തി.

(ശാന്തിക്കാരൻ)

ഒരു ഭാഷയെന്ന നിലയിൽ ഇംഗ്ലീഷിനോട് അദ്ദേഹത്തിനു വിരോധമില്ല. എന്നാൽ പ്രാദേശിക ഭാഷകളെ ഇംഗ്ലീഷുകൊണ്ട് പകരംവെക്കുന്ന ഭാഷാബോധത്തെ പി. അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. രോഷാമർഷങ്ങൾ 'പുള്ളിമാൻ' എന്നകവിതയിൽ ഇങ്ങനെ തുടിച്ചുയരുന്നു.

നേരിൽ സ്വഭാഷയാൽ നാട്ടുമൊഴിക്കൊരു
കുരിരൂൾക്കല്ലറ നിർമ്മിച്ചുവെങ്കിലും.....
ചൊൽക്കൊണ്ട കേരളവാണിക്കു ചങ്ങല
തീർക്കും ഭവദീയ ഭാഷാ നിലണ്ടുവിൽ.....

വെല്ലുസിയോടാണ് പറയുന്നത്. ശബ്ദം പഴശ്ശിരാജാവിന്റേയും ഇവിടെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് പ്രചരിപ്പിക്കലോ നാട്ടുമൊഴി

കളെ നിരസിക്കലോ വെല്ലുഴിയുടെ ലക്ഷ്യമായിരുന്നില്ല. മെക്കാളെ യാണ് അതിനുള്ള പദ്ധതി തയ്യാറാക്കിയത്. ഈ രണ്ടിനുമിടക്കുള്ള കാലദൈർഘ്യം പി.പരിഗണിക്കുന്നില്ല. ഭാഷാപ്രേമം കാലബോധത്തെ മറികടക്കുമ്പോൾ സംഭവിക്കുന്നതാണിത്. എന്നാൽ ഇത് അബോധ പൂർവ്വമായ ഒരു പ്രക്രിയയാണെന്നു പറയാനാവില്ല. സ്ഥാനാദേശം (Displacement) ഇവിടെ ആഖ്യാനതന്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗമാവുകയാണ്.

സംസ്കൃതത്തെ കാളിദാസന്റെ പെറ്റമ്മയാക്കുന്നതിലുമുള്ളത് ഈ ആഖ്യാനതന്ത്രത്തിന്റെ മറ്റൊരു മുഖമാണ്. ഇംഗ്ലീഷിനെ ഉൾത്തടത്തിൽ കുടിവെച്ച തലമുറ സംസ്കൃതത്തെ പുറത്താക്കി പടിയടച്ചു. അവൾ ഭിക്ഷുകിയായി നാട്യചുറ്റുകയാണ്. കരിന്തിരി കത്തിയടങ്ങുകയാണ്.

വിസ്മൃതരാകട്ടെ ഞങ്ങൾ ; നടക്കട്ടെ
നിങ്ങൾതൻ നവ്യ വികസനപദ്ധതി-

ഇത് ആശംസയോ ശാപമോ? നാട്ടുമൊഴിയെ കുരുതികൊടുത്ത് ഹുണ ഭാഷയെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുമ്പോൾ ഒരു പുരാതനസംസ്കൃതിയുടെ മരണമാണു സംഭവിക്കുന്നത്.

വിപ്ലവാന്തര റഷ്യയും, ചൈനയും സാംസ്കാരികജീവിതത്തിൽ ദേശഭാഷകൾക്കു കൊടുത്ത പ്രാധാന്യം പി.യെ ത്രസിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ചിന്തകൾ കൊയ്തേറ്റി റഷ്യയും ചീനയും
സ്വന്തസംസ്കാരം തിളയ്ക്കുന്ന ഭാഷയാൽ
(ഇന്നത്തെ പത്രവായന). ഇവിടെ സ്വന്തം നാട്ടിലോ ?
ചെരുപ്പിന്നൊപ്പം കാലു
മുറിക്കപ്പെട്ടു ; ബോധം
മരിച്ചു ; വട്ടത്തൊപ്പിക്കൊപ്പിച്ചു തല ചെത്തി
അന്യന്റെയവയവം കൊണ്ടുഭാഷണം, ശ്വാസ-
മന്യന്റെ തലകൊണ്ടു ചിന്ത - യെന്തപമാനം !

പടിഞ്ഞാറൻ തരുന്നതേ വിജ്ഞാനമാകൂ എന്ന ബോധം സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര ഭാരതത്തിൽ പടർന്നു പിടിച്ചത് ഉഗ്രവേഗതയിലായിരുന്നു. ഇന്ത്യക്കാരുടെ രക്തവും നിറവും; എന്നാൽ അഭിപ്രായവും അഭിരുചിയും ധർമ്മികബോധവുമെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷുകാരുടേതും !

മെക്കാളേയുടെ പ്രതീക്ഷകളെയും കവച്ചുവെച്ചുകൊണ്ട് ഈ പദ്ധതി ഇവിടെ വിജയിച്ചു. ഇന്ത്യൻ ഭരണാധികാരികൾ അത്യാവേശത്തോടെ മെക്കാളേയുടെ കിങ്കരന്മാരായി. ഗാന്ധിത്തലയുള്ള ഇന്ത്യയുടെ ഭൂപടം വെൺചിതൽ തിന്ന് തീർത്തു !

സോഷ്യലിസം അഥവാ :

തീയതിയിൽ തിരുവനന്തപുരം ഗവണ്മെന്റ് കോളേജിൽ പി. സാമുവേൽ നായരുടെ നാളികളിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, ഗവണ്മെന്റ് മന്ദിരം കെട്ടി അടയ്ക്കപ്പെട്ടതിനെത്തുടർന്ന് പി. ഇങ്ങനെയൊന്നും.

അടിയന്തിരാവസ്ഥക്കാലത്തെ കവിത-
മനുഷ്യത്വം മുറിച്ച ഭയം-ആ ദാരിദ്ര്യം
കൊടികുത്തിയാണ കാലം - സിംഹങ്ങൾ
വാലാട്ടുന്ന ശാക്കളായി മാറിയകാലം-
ഭാരതത്തിന്റെ വിരൂപകൾ- ആ കാളി
വീണ്ടും അവതരിക്കുമോ? സോഷ്യലിസം
ത്തെ ത്രിശൂലത്തിൽ കുത്തിക്കൊടുക്കുന്ന
മഹാകാളി.

ഗവണ്മെന്റിന്റെ കാലത്തുതന്നെ ആരംഭിച്ച ഒരു പതനമായിരുന്നു രാഷ്ട്രീയലിബറലിസത്തിന്റേത്. 1948-ൽ ആസ്ട്രിയയിൽ നിന്ന് ഗവണ്മെന്റ് ഒരാളെ കണ്ട് ഇങ്ങനെയായിരുന്നുവത്രെ: " രാഷ്ട്രീയലിബറലിസത്തിന്റെ രൂപം അവരുടെ തലക്കുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. കാറ്റുള്ളപ്പോൾ തുറന്നമെന്ന പ്രമാണക്കാരാണ് പല എം.എൽ.എ.മാരും എം.എൽ.സി. മാരും. തങ്ങളുടെ സാധനമുപയോഗിച്ചു ക്രിമിനൽ കോടതി നടപടികൾപോലും തടസ്സപ്പെടുത്തി അവർ പണമുണ്ടാക്കുന്നു....." അഴിമതി സംബന്ധിച്ച 1964 -ലെ സന്താനം കമ്മറ്റി റിപ്പോർട്ടിൽ ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടത്രെ:" ജനങ്ങൾക്ക് ഭരണത്തിലെ സത്യസന്ധതയിലുള്ള വിശ്വാസം നശിക്കത്തക്കവണ്ണം അഴിമതി വ്യാപകമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവെന്ന് ഞങ്ങൾക്കു പരാതി ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്....സത്യസന്ധത യഥാർത്ഥത്തിൽ നഷ്ടമാകുന്നതുപോലെ അപകടകാരിയാണ് അത് നഷ്ടമാകുന്നു എന്ന വിശ്വാസവും" (ഉദ്ധരണം, പവൻ കെ.വർമ്മ - 'ഇന്ത്യൻ മധ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രതാപം')

ഈ സാമൂഹികരാഷ്ട്രീയ പരിതസ്ഥിതിയുടെ കാവ്യാവിഷ്കരണമാണ് 'കീർത്തിമുദ്ര' എന്ന കവിതയിൽ കാണുന്നത്. അന്ത്യനില നിർത്താൻ ഭീമമായ വേതനം പറ്റുന്ന മന്ത്രിമാരും പുത്തൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും സാമ്രാജ്യത്തെ അർത്ഥരഹിതമാക്കുകയാണെന്ന് പി. കരുതി. "കാനിലേറിയ മന്ത്രിപുംഗവന്മാരെക്കൊല്ലും കാര്യവും നഗരത്തിൻ പൈപ്പുകളെത്തിക്കാട്ടി" എന്നു പാടുമ്പോൾ ഗവണ്മെന്റിന്റെ കഴുത്തിൽ അധികാരഗർവ്വിന്റെ കൈകൾ മുറുകുന്നത് അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരുന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വിരുന്ന് പ്രമാണിമാർക്ക് മാത്രമാവുകയും ഗ്രാമങ്ങൾ വെള്ളമില്ലാത്ത പൈപ്പിന്നു ചുവട്ടിൽ വരുകയും ചെയ്തു. ഇതാണ് സ്വാതന്ത്ര്യമെങ്കിൽ.

ഇക്കണ്ടതാണിന്ത്യയെങ്കിലെത്തിനിവർ
തല്ലിയോടിച്ചു വെറുതെയസ്സായ്പിനെ ?

(മംഗളാശംസ) എന്ന് പരിഹാസത്തിന്റെ മുന്നുകുർപ്പിക്കാതിരിക്കാൻ പി. ക് കഴിയുന്നില്ല.

ഭാരതത്തിന്റെ പതനം മാത്രമല്ല, കേരള ഭരണത്തിന്റെ ജീർണ്ണതയും പി.യുടെ വാക് ശരങ്ങൾക്കു ലക്ഷ്യമാകുന്നുണ്ട്. തങ്ങളുടെ സ്വർഗ്ഗലബ്ധിയിൽ അഹങ്കരിച്ച സ്വർല്ലോകവാസികളോട് ആചാര്യൻ പറഞ്ഞു, നാരായണനെ മറക്കരുത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃപകൊണ്ടാണ് ഈ ലബ്ധിയെല്ലാം. സ്വർഗ്ഗചാരികൾ ഗുരുവിനെ പരിഹസിച്ചു. നിവൃത്തിയില്ലാതെ ഗുരു ശപിച്ചു - നിങ്ങൾ കേരളത്തിൽ ചെന്നു മനുഷ്യരായി പിറക്കുക. സ്തബ്ധരായ ദേവകൾ നരകം മതിയെന്നു കെഞ്ചി."നരകം പോരാ, നഗകേരളം കണ്ടേ തീരു." എന്ന് ഗുരു തീർത്തു പറഞ്ഞു.

ശാപത്തിൽ നിന്നു മോചനവും വേണമല്ലോ. ശാപത്തിന്റെ കാലാവധി,"ഗാന്ധി വീണ്ടുമൊരവതാരമെടുത്തു വരുംവരെ"-യാക്കി കുറച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. കേരളത്തെക്കുറിച്ച് ഇത്രയും ധർമ്മികരോഷം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന - ഇത് 'പ്രകടന'മല്ല, തിളച്ചു പൊന്തൽ തന്നെയാണ്.- മറ്റൊരു കവിത മലയാളത്തിലുണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിക്കേണ്ടതാണ്.

ജി.യെയും വൈലോപ്പിള്ളിയെയും പോലുള്ളവർ ആധുനികതയുടെ പരിഷ്കാരശ്രമങ്ങളോട് പൊരുത്തപ്പെട്ടപ്പോൾ പി.മാത്രം വഴിമാറി നടന്നത് എന്തുകൊണ്ട് ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമൂഹികബോധം അതാണ് അദ്ദേഹത്തോട് ആവശ്യപ്പെട്ടത് എന്നേ പറയാനാവൂ. ഗാന്ധിയൻ സ്വപനങ്ങളോടും ആർഷപാരമ്പര്യത്തോടും ഗ്രാമജീവിതത്തോടും ശക്തിയായ ആഭിമുഖ്യമുള്ള ഒരാൾക്ക് ഒരു പക്ഷേ, ഇങ്ങനെയേ പ്രതികരിക്കാൻ പറ്റൂ. ഇതിനിടയിലേക്കു കടന്നുവരാൻ ശ്രമിക്കുന്ന, ആധിപത്യം നടത്താൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഏതു ഘടകത്തേയും വെറുക്കാൻ അയാൾക്കു മറ്റു കാരണം വേണ്ട.

ഈ വെറുപ്പിന്റെ ശക്തിയറിയാൻ പി. ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു ബിംബം മാത്രം മതി-'ഹൂണൻ'. യൂറോപ്യൻ ആധിപത്യത്തെക്കുറിച്ചു

പറയുന്നിടത്തല്ലാം 'ഹുണൻ' (ഹൗണി)യെന്ന ഭാഷയും കടന്നുവരും. ആരായിരുന്നു ഹുണന്മാർ? ഒരു പ്രാചീന ആക്രമണകാരിവർഗ്ഗം. ഇവർ ആക്രമിക്കാത്ത സാമ്രാജ്യമോ നശിപ്പിക്കാത്ത സംസ്കാരമോ യൂറോപ്പിലോ ഏഷ്യയിലോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല (വിശ്വവിജ്ഞാനകോശം വാ. II) ഇവിടെ വന്ന പോർച്ചുഗീസുകാരോ ഇംഗ്ലീഷുകാരോ ഈ വർഗ്ഗത്തിൽ പെടുന്നവരായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ ഹുണന്റെ ആക്രമണതര ഇവരിലേക്കു പരിച്ചുനടാൻ പോന്നതായിരുന്നു പി.യുടെ കാവ്യബോധം.

സമൂഹത്തിനെതിരെ പി. ഉന്നയിക്കുന്ന ആരോപണങ്ങൾ കണ്ടു വല്ലോ. പക്ഷേ, സമൂഹം മുഴുവൻ കെട്ടുപോയി. താനൊരാൾ ഇതിനെ യെല്ലാം വിമർശിക്കാനുള്ളവൻ എന്ന മനോഭാവമൊന്നും അദ്ദേഹത്തിനില്ല. താനും ഈ സമൂഹത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. അതുകൊണ്ട് വിമർശനം അർഹിക്കുന്നവൻ തന്നെ. 'നഗ്നകേരള'ത്തിൽ ദേവന്മാർക്കു കൊടുക്കുന്ന ശാപം കേരളത്തിൽ പോകാനും " ഭാഷാധ്യാപകഹീന ജാതിയിൽ പിറക്കാ"നുമണല്ലോ. പി.യും ഭാഷാധ്യാപകനായിരുന്നു എന്ന് ഓർത്താലേ ഇതിന്റെ മുർച്ച മനസ്സിലാവൂ.

'നരബലി'യിൽ ഇങ്ങനെയും പറയുന്നുണ്ട്.
കഞ്ഞിവെള്ളം നൂണയ്ക്കാതെ
പൈതങ്ങൾ പിടയുമ്പോഴും
കനത്ത വേതനം തിന്നു
വീർക്കുമീ ഞാൻ മരിക്കണം
പീടികത്തിണ്ണ വീടാക്കി-
സ്സഹോദരി മയങ്ങവേ
കൈക്കോഴയാൽ ബങ്കളാവു
തീർക്കുമീ ഞാൻ മരിക്കണം.

തന്നെത്താൻ വെട്ടുന്ന വെളിച്ചപ്പാടിനെപ്പോലെ, കവി തന്നിലേക്കു തന്നെ തിരിച്ചുവിടുന്ന ശാപോക്തികളാണ് പി.ക്കവിതകളിലെ സാമൂഹിക പ്രതിജ്ഞാബദ്ധതയ്ക്ക് കരുത്തു പകരുന്നത്.

സാമൂഹികബോധവും പ്രതിജ്ഞാബദ്ധതയും, ചരിത്രബോധത്തേയും കാലബോധത്തേയും മാറ്റി മറിക്കുന്നത് പി.യുടെ കവിതകളിൽ കാണാം. തന്റെ ശരികളോടൊപ്പം നിൽക്കാനും തെറ്റുകളെന്ന് തനിക്കു തോന്നുന്നതിനെ വിമർശിക്കാനും മടിക്കാത്ത ഒരു കവിക്ക് ഇതാണ് വഴി. ഗാന്ധിമാർഗ്ഗത്തിലധിഷ്ഠിതമായ, നാട്ടുമൊഴികളും പാരമ്പര്യവും സ്വീകരിക്കുന്ന, ശ്രാവണപൂർണ്ണിയുടെ നാട്ടുവഴികൾ.

കളിയച്ഛൻ : ദൈവനിഷേധത്തിന്റെ വഴികൾ

ഉണ്ണി നാമപ്പറയ്ക്കൽ

“ഉത്സവപ്പറമ്പിൽ നിന്ന് അതികൗതുകംകൊണ്ട് നിർവ്വിവേചനം കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ വാരിക്കൂട്ടുന്ന കുട്ടിയുടെ മട്ടുണ്ട് കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ രചനാസമ്പ്രദായത്തിന് ” (പി.വി. വേലായുധൻ പിള്ള - ‘പാപബോധത്തിന്റെ കവിത’) എന്ന അഭിപ്രായം കുഞ്ഞിരാമൻ കവിതകൾക്ക് സാമാന്യമായി ചേർക്കാവുന്ന ഒരു അടിക്കുറിപ്പാണ്. എന്നാൽ അതിൽ നിന്നു വ്യതിരിക്തമായ ഒരു നിലപാടുണ്ട് പി. യുടെ ‘കളിയച്ഛൻ’ എന്ന കവിതയ്ക്ക്. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കവിതയാണ് ‘കളിയച്ഛൻ’ എന്ന തിരുപതി കളിയച്ഛന്റെ കവിതയാണ് കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ എന്നു പറയാനാണ് ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നത്.

മിന്നലും മഴയും തിമിർത്തുപെയ്യുന്ന ഒരു കാളരാത്രിയിൽ നിളയുടെ തീരത്തുള്ള വാടകമുറിയിൽ മെഴുകുതിരി വെട്ടത്തിലിരുന്ന് രചിച്ചതാണ് കളിയച്ഛൻ എന്ന് കവി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ('കവിയുടെ കാല്പാടുകൾ') കുഞ്ഞിരാമൻ നായർക്ക് തിരക്കുപിടിച്ച തീവണ്ടിയാപ്പീസിലെ വിശ്രമമുറിയോ, യാത്രക്കിടയിലെ ആശ്തിരക്കിലെ ഏകാന്തതയോ മതി ഒരു കവിതയ്ക്ക് ജൈവരൂപം നൽകാൻ. അത്തരം കവിതകളിൽ നിന്നെല്ലാം വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നു എന്നതാണ് കളിയച്ഛന്റെ സവിശേഷത. പിറന്ന നാടും ഇഷ്ടജനസമ്പന്നമായ തറവാടും കുടുംബവും ഉപേക്ഷിച്ചവന്റെ വിങ്ങലാണ് ഇക്കവിത. പിതൃഘാതകബിംബത്തിന്റെ ശക്തമായ ധാര 'കളിയച്ഛനിൽ' കണ്ട നിരൂപകരുമുണ്ട്. അന്തരാത്മാവിന്റെ നിഗൂഢതകളിൽ വെച്ച് ഈട്ടം കൂടിയ ഒരു വ്യക്തിദുഃഖമാണ് കളിയച്ഛനിലെ സ്ഥായിഭാവമെന്ന് എം.പി. ശങ്കുണ്ണി നായർ (കാവ്യവ്യൂത്പത്തി). ചുരുക്കത്തിൽ, കവിയുടെ വ്യക്തിസത്തയുടെ ശക്തമായ സാന്നിദ്ധ്യമുള്ള കവിതയാണിത്.

ബോധപൂർവ്വമല്ലെങ്കിലും മറ്റു കവിതകളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി കളിയച്ഛനിൽ കാണുന്ന ഒതുക്കം അതിനെ വേറിട്ടുനിർത്തുന്നു. കളിയച്ഛൻ എന്ന തലക്കെട്ടുതന്നെ പ്രതീകാത്മകമാണ്. കളിയുടെ ആശാനെന്നോ ഗുരുവെന്നോ അല്ല കവി പ്രയോഗിച്ചത്; അച്ഛൻ എന്നാണ്. ആ ഒരൊറ്റ പദം കൊണ്ടുതന്നെ കവിതയുടെ ഭാവർത്ഥതലം നീണ്ടുപെരുപ്പം വെക്കുന്നു. ഗുരുനിഷേധം പിതൃനിഷേധമായും അത് അനാദിയായി മനുഷ്യനിൽ കൂടികൊള്ളുന്ന പിതൃഘാതകബിംബത്തിന്റെ ശക്തസാന്നിദ്ധ്യമായും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിന്റെ ഉപക്രമം തലക്കെട്ടിൽ നിന്നാണ്. മൗനശീല്പം എന്ന പദത്തിലാണ് കവിത ആരംഭിക്കുന്നത്. കഥകളിക്ക് കൊടുക്കാവുന്ന ഏറ്റവും ഹ്രസ്വമായ നിർവ്വചനമാണത്. ലോകത്ത് ഒരുപക്ഷേ മൗനഭാഷയിലൂടെ ആശയവിനിമയം സാദ്ധ്യമാക്കുന്ന ഏകകലാരൂപവും കഥകളിയാണ്.

പെരുംകളിയച്ഛൻ, പെരുംകളിയോഗം തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങളും ഇക്കവിതയിൽ കാണാം. കളിയച്ഛൻ എന്ന പദം ഗുരു/പിതാവ് എന്ന തലത്തിൽ നിന്നും വളരുകയും പെരിയ കളിയച്ഛൻ എന്ന വിശേഷണവിശേഷ്യപൊരുത്തത്തിലേക്ക് ചെന്നെത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതലത്തിൽ കൂടികൊള്ളുന്ന മറ്റൊരു അച്ഛനിലേക്ക് നാം എത്തുകയും അത് ഈശ്വരനാണ് എന്നു തിരിച്ചറിയുകയും ചെയ്യുന്നു. പെരുംകളിയോഗം എന്നു കൂട്ടിവായിക്കുമ്പോഴൊക്കട്ടെ, ചിത്രം പരിപൂർണ്ണമാവുന്നു. ഇതേ കളിയച്ഛനെയാണ് ജ്യോതിസദ്രുപൻ, കൃപാറാരിധി, സൽഗുരു, പ്രേമവാൻ. നീലകാന്തംബുദം, ഹിമാംശു, ആർത്തിഹരൻ, ബ്രഹ്മസദ്രുപൻ തുടങ്ങിയ പദങ്ങൾകൊണ്ട് കാവ്യാന്ത്യത്തിൽ

വരച്ചിടുന്നത്. ഇത്തരം ഔചിത്യ പൂർണ്ണമായ പര്യായപദങ്ങളുടെ ആധിക്യത്തിൽ നിന്നാണ് കളിയച്ഛൻ ബഹുമാനിക്കപ്പെടേണ്ട പലതിന്റേയും പ്രതീകമാണ് എന്ന നിഗമനത്തിലേക്ക് നിരൂപകൻ എത്തുന്നത്.

അഹന്തയാൽ അന്ധനായ നടന്റെ / മനുഷ്യന്റെ മാനസികഭാവത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നിടത്ത് കവി ഉപയോഗിച്ച ചില പ്രയോഗങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണ്. ഒരു മനുഷ്യനും സ്വന്തം കർമ്മമണ്ഡലത്തെ നിന്ദിക്കുക പതിവില്ല. ഒരു തച്ചനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തച്ചുശാസ്ത്രമാണ് അവന്റെ ജീവൻ ; ജ്യോതിഷിക്ക് ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം. ഇവിടെ അഹംബോധമുദിച്ച നടൻ സ്വകർമ്മമണ്ഡലത്തെ 'പാഴ്കളി' എന്നാണ് അധിക്ഷേപിച്ചത്. ഗുരുനിഷേധം കർമ്മനിഷേധത്തിലേക്കും കർമ്മ വിമുഖതയിലേക്കും ചെന്നെത്തുന്നു. ആ ഒറ്റപ്പദം കൊണ്ടുതന്നെ നടന്റെ മനസ്സിന്റെ ആഴങ്ങളെ തുറന്നിടാൻ കവിക്ക് കഴിയുന്നു. 'ഭീകര മുൾച്ചെടി' എന്ന പ്രയോഗവും ('തോപ്പിൽക്കിളിർത്തു കളിയച്ഛനോടു ഞാൻ / മാപ്പിരക്കില്ലെന്ന ഭീകരമുൾച്ചെടി') ഇതിനോടു ചേർത്തുവായി കേണ്ടതാണ്. മാപ്പിരക്കില്ല എന്ന ഭീകരമുൾച്ചെടിയാണ് തോപ്പിൽ കിളിർത്തത്. തോപ്പ് മനസ്സാണ് ഉള്ളിൽ ഉയിർക്കൊണ്ട അഹന്തയാണ് ആ മുൾച്ചെടി. എന്താണ് മുൾച്ചെടിയുടെ സവിശേഷത. അതു 'സ്ഥലം മുടക്കിയും' ഉപയോഗശൂന്യവുമാണ്. മാത്രമല്ല, ഉപയോഗമുള്ളവയെ വളരാൻ അനുവദിക്കുകയുമില്ല. മുൾച്ചെടി മനസ്സിനെ തരിശാക്കുന്നു, അനാർദ്രമാക്കുന്നു. ഭീകരം എന്ന വിശേഷണം കുടിച്ചേരുമ്പോൾ പ്രയോഗം സാർത്ഥകമാവുന്നു.

'ഗുരുശാപകാമിലബാധ' എന്നൊരു ദീർഘസമാസമുണ്ട് കളിയച്ഛന്റെ ആരംഭത്തിൽ. മഞ്ഞക്കാമില കരളിനെയും കണ്ണിനെയും ബാധിക്കുന്നു. ശരീരത്തെ ആകെത്തന്നെ ഗ്രസിക്കുകയും അതു തളർച്ചയിലേക്കും തകർച്ചയിലേക്കും എത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കാമില ബാധിച്ചവന് എല്ലാം മഞ്ഞയായിതോന്നും എന്താണ് ചൊല്ല്. ഗുരുശാപമാകുന്ന കാമില ബാധിച്ചവനാകട്ടെ തകർച്ചയുടെ നൈരന്തര്യത്തിലാണ് അകപ്പെടുന്നത്. ശാപഗ്രസ്തതയുടെ പാരമ്യതയെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഈ രൂപകാലങ്കാരപ്രയോഗത്തിന് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'താടിനരച്ച ദുർവാശി', 'ഭാവനാഹുകൃതി കാളസർപ്പംപോലെ' തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങളും സവിശേഷ ശ്രദ്ധാർഹങ്ങളാണ്. 'കാലവിചാരത്തിലുൾപ്പെട്ട ധൂർത്തൻ' എന്ന പ്രയോഗത്താൽ കാവുങ്കൽ ശങ്കരപ്പണിക്കരുടെ ദുരന്തത്തിന്റെ സ്മരണയുണർത്താൻ കവിക്ക് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

കളിയച്ഛനിലെ വാക്യഘടനയുടെ സവിശേഷമായ ക്രമവും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. 'എനിക്ക് ഈ കളിവട്ടത്തിലൊത്തു കളിക്കുവാൻ ഒരിക്കലും ഒക്കില്ല' എന്ന സാമാന്യവാക്യത്തെ "ഒക്കില്ലൊരിക്കലും മേലിലെ നിക്കിനി / യിക്കളിവട്ടത്തിലൊത്തു കളിക്കുവാൻ" എന്ന സവിശേഷവാക്യമായാണ് കവി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇവിടെ കർത്താവ്-കർമ്മം-ക്രിയ എന്ന ഘടനയെ (Pattern) തകിടം മറിക്കുകയും ക്രിയ -കർത്താവ് - കർമ്മം എന്ന ഘടന സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ക്രിയക്ക് ഊന്നൽ കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള രീതിയാണ് കവി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. കർത്താവായ ഞാൻ (കവി/നടൻ/മനുഷ്യൻ/പുത്രൻ) അഹന്തയാൽ അന്ധനായവനാണ്. ഗുരുനിഷേധത്തിന്റെ കാഠിന്യവും അഹംബോധത്തിന്റെ പാരമ്യതയുമാണ് ഉള്ളിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത്. ഗുരുവിനോടൊത്ത് കളിക്കുവാനാവില്ല എന്ന തീരുമാനം അതുകൊണ്ടാണ്. അതിന്റെ തീക്ഷ്ണതയെ പ്രകടമാക്കാൻ ക്രിയാപദത്തിനുകൊടുത്ത ഊന്നൽ കൊണ്ട് സാധ്യമായിരിക്കുന്നു. "മേലാ, ഗുരുപദം പിൻപറ്റിയിക്കലാ /ലോലമാം ജീവിതകാലം തുലയ്ക്കുവാൻ" എന്നിടത്തും ഇതേ രീതി അനുവർത്തിക്കുന്നു.

സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ ക്രിയാപദങ്ങൾക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകുന്ന രീതി കളിയച്ഛനിൽ ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നതുകാണാം. "പോവാതെയായന്നു തെട്ടു ഞാൻ...", "തോറ്റു തുലഞ്ഞു ഹാ...", "പൊട്ടി തെറ്റിച്ചു പ്രതിഷേധഭാഷിതം/കെട്ടേണ്ട വേഷം മുഖശ്രീ തൊടാത്തവൻ", "നോക്കിച്ചിരിപ്പു മറ പിടിക്കുന്നവൻ", "പൊട്ടിത്തഴച്ചു പ്രതിഷേധഗീരുകൾ", "കെട്ടേണ്ട വേഷമീച്ചൊട്ടിയടരുവോൻ", "തിരശ്ശീല തൊടേണ്ടാ കിരീടം ചെരിഞ്ഞവൻ", "പൊട്ടിത്തെറ്റിച്ചു പ്രതിഷേധഗർജ്ജിതം", "കെട്ടേണ്ട വേഷം ഗുരുശാപമേറ്റവൻ", "വേവിച്ചു തീവ്രാനുതാപ, മരഞ്ഞു/വേണ്ടവിധമൊന്നു ചൊല്ലിയാടീല ഞാൻ", "വിട്ടു പോകേണ്ട നീ യോഗം", "ഊരിവലിച്ചെറിഞ്ഞേക്കുക ഭോഷാ, നിന്നാത്മസമർപ്പണ വിഘ്നമികഞ്ചുകം" തുടങ്ങിയവ സവിശേഷ ശ്രദ്ധ പതിയേണ്ടവയാണ്. കർമ്മപ്രാധാന്യമുള്ളിടത്ത് പ്രധാനക്രിയയെ (പൂർണ്ണ ക്രിയ)വാക്യാവസാനത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന രീതിയും കാണുന്നു. "മഞ്ഞിൽക്കുളിച്ചു കുളിരാർന്നൊരാതിര/തെന്തെന്തെന്തെന്നിര യൊന്നു മുക്കരണം" തുടങ്ങിയ വരികൾ പരിശോധിച്ചാൽ അതു ബോധ്യപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ ഏതാനും വരികളിൽ ക്രിയാപദത്തെ വാക്യാന്ത്യത്തിൽ പ്രയോഗിച്ച്, ക്രിയക്കു ഊന്നൽ കൊടുക്കേണ്ട ഘട്ടം വന്നപ്പോൾ "മേലാ, ഗുരുപദം പിൻപറ്റിയിക്കലാ-/ലോലമാം ജീവിതകാലം തുലയ്ക്കുവാൻ" എന്ന് തിരിച്ച് പ്രയോഗിക്കാനും കവി ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്.

കഥകളിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പദങ്ങളുടെ ഉചിതമായ വിന്യാസം 'കളിയച്ഛനിൽ' കാണുന്നു. കളിയോഗം, കളിവിളക്ക്, കഥകളിപ്പന്തി, പുറപ്പാട്, അരങ്ങ്, അണിയറ, തോടയം, പച്ച, കത്തി, താടി, ചൊട്ടി, ചേങ്ങലം, മുദ്രകൾ, കോപ്പുകൾ, പതിഞ്ഞപദം, ചൊല്ലിയാടുക, തുടങ്ങിയ പദങ്ങളുടെ നിണ്ട നിരതനെയുണ്ട്. കഥകളിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിനിന്നുണ്ടുന്ന ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചുചേർക്കുന്നതിലും കവി ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ, കഥകളിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കേന്ദ്രഇതിവൃത്തത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്ന പ്രതിമാനങ്ങൾ കൊണ്ട് നിറഞ്ഞതാണ് 'കളിയച്ഛൻ'.

പ്രകൃതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ബിംബങ്ങളുടെ സമൃദ്ധിയും 'കളിയച്ഛനെ' വേർതിരിച്ചുനിർത്തുന്നു. സന്ധ്യകളും, താരകളും, ഉഷസ്സുകളും, ആഴിയും, ആറും കവിയെ നിരന്തരം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന മുർത്തബിംബങ്ങളായി കാവ്യാരംഭത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. അമൂർത്തമായതിനെ മുർത്തവൽകരിക്കാനും, അചേതനത്തെ മാനവികരിക്കാനും കുഞ്ഞിരാമൻ നായർക്കുള്ള പ്രാഭവം മുന്പേ പ്രകീർത്തിക്കപ്പെട്ടതാണ്. ആലും കുളവും അരയാൽത്തറയും കൈവിട്ടുകൊണ്ടുള്ള ജീവിതം കവിക്കില്ല. അത്തരം ചിത്രങ്ങളുടെ ഗൃഹാതുരത്വപൂർണ്ണമായ ഓർമ്മ ഇക്കവിതയിലും കവി അയവിറക്കുന്നുണ്ട്. ഗുരുശാപമേറ്റ മനസ്സിന്റെ നടുങ്ങുന്ന അവസ്ഥ കാളിമ പുശുന്ന മൂവന്തിയുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. ലൗകികസുഖഭോഗങ്ങളോടുള്ള നടന്റെ ആസക്തി പ്രകടമാവുന്ന "മഞ്ഞിൽക്കുളിച്ചു കുളിരാർന്നൊരാതിര.." എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഭാഗത്തും പ്രകൃതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ദൃശ്യങ്ങൾ കാണാം. കളിവസാനിക്കുകയും ഒരു പുതിയ പ്രഭാതം അരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നിടത്തെ സാക്രമണത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നിടത്ത് കവി മനോഹരമായ ദൃശ്യം കാഴ്ചവെക്കുന്നു. "ശ്യാമളവാനിൻ തിരുമിഴി ചോന്നുപോയ്/താമസമില്ലിനിനേരം പുലരുവാൻ /മെല്ലെത്തിരിക്കുകയായിതാ നക്ഷത്ര/മുല്ലമലരുകൾ ചുടിയ യാമിനി/വ്യോമരജത ദീപത്തിലണഞ്ഞുപോയ് / ഹേമന്തരാത്രിതൻ ശീതളമുത്സവം." "അന്ധകാരത്തിൻ കളികഴിഞ്ഞാടുന്ന/പന്തലുപോലെ കൃഴയുന്നു വിണ്ടലം..." എന്നു തുടങ്ങുന്ന വരികളിൽ കവി കർമ്മത്തിന്റെ ഉദാത്തതയെ സ്പർശിച്ച ഒരാളെ നാം കാണുന്നു. ദൂരനീങ്ങുന്ന കഥകളിപ്പട്ടികളെ നിലാകാശത്തിലെ കാർമേഘങ്ങളോടാണ് കവി ഉപമിക്കുന്നത്. അരങ്ങും അണിയറയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നത് തോടിനെയും ആഴിയെയും ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ്. കവിത അവസാനിക്കുന്നതാവട്ടെ പ്രകൃതി വിലാസങ്ങളുടെ അനിഷേധ്യതയെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ്. ആകാശവും ഭൂമിയും, ഇരുട്ടും വെളിച്ചവും, സൂര്യനും ചന്ദ്രനും, ആറും ആഴിയും, ആലും അരയാലും കവിക്ക് പ്രിയങ്ങളാണ്. അവയുടെ നിറവാർന്ന

സാന്നിധ്യം 'കളിയച്ഛനിൽ' കാണാം. "കേരളീയ പ്രകൃതിയുടെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും ഇത്രയും അഗാധതയിലേയ്ക്കു മലയാളത്തിലെ മറ്റൊരു കവിക്കും ഇറങ്ങിച്ചെല്ലാനും അവിടുത്തെ അമിതമായ അലൗകികസൗകുമാര്യം നിർലോഭം വാരിവിതാനും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല" എന്ന അഭിപ്രായത്തിന് (ഉള്ളാട്ടിൽ ഗോവിന്ദൻ കുട്ടിനായർ - "സൗന്ദര്യാരാധകനായ കവി") ഇവിടെ പ്രസക്തിയുണ്ട്.

ഘടനാപരമായി ഔചിത്യം ദീക്ഷിക്കുമ്പോഴും ദർശനപരമായി ചിലർക്കെങ്കിലും വിയോജിപ്പു തോന്നാവുന്ന ഒരു തലത്തെ ഈ കവിത വിതരണം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പൗരസ്ത്യ മതാധിഷ്ഠിതമായ ഗുരുത്വം x ഗുരുത്വക്കേട്, പാപം x ശാപം, കുറ്റം x ശിക്ഷ എന്നീ ദ്വന്ദ്വങ്ങളെ കവിത അനാവൃതമാക്കുന്നു. തീവ്രമായ പശ്ചാത്താപബോധവും പാപപരിഹാരവും കത്തോലിക്കാമതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്ന് ചില നിരൂപകർ ചൂണ്ടികാണിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ ഓർമ്മിക്കാം. മതപ്രധാനമായ ഒരു സങ്കല്പമാണ് ഗുരുത്വം. സൽഗുണസമ്പന്നനായ ഒരാളെ ഗുരുവായി സങ്കല്പിച്ച് അയാളിലൂടെ ജ്ഞാനത്തിന്റെയും മോക്ഷത്തിന്റെയും പൊരുളറിയുക എന്നത് ഹിന്ദുമതത്തിലേയും ബുദ്ധമതത്തിലേയും വഴികളാണ്. ഗുരുവിനെ ധിക്കരിക്കുന്നവൻ തകർച്ചയുടെ പാരമ്യം കാണുന്നു എന്ന സങ്കല്പം ഇതിൽ നിന്നും വിളങ്ങെ മറ്റൊരു ബോധമാണ്. ഇത്തരമൊരു ദർശനത്തെ 'കളിയച്ഛൻ' കാഴ്ചവെക്കുന്നു.

ഗുരുനിഷേധം ഈശ്വരനിഷേധം തന്നെയാണ് എന്ന തോന്നൽ ഉളവാകും വിധത്തിലാണ് കവിതാവതരണം. കളിയച്ഛന്റെ പര്യായങ്ങളായി ഉപയോഗിച്ച പദങ്ങളെ മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. എല്ലാം ഈശ്വരസാന്നിധ്യത്തിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നവയാണ്. ഗുരുവിന്റെ / ഈശ്വരന്റെ സന്നിധിയിലുള്ള ആത്മസമർപ്പണമാണ് സർവ്വാപരാധങ്ങൾക്കുമുള്ള പ്രായശ്ചിത്തം എന്ന ധാരണ കവിത സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഭാരതീയന്റെ മനസ്സിലുള്ള ഒരു ആദിരൂപത്തിന്റെ (archetype)ചിത്രം പൊലിപ്പിച്ചെടുക്കുന്ന രീതിയിലാണ് ഗുരുസന്നിധിയെ കവി വർണ്ണിക്കുന്നത്. "കാണായ തോൽവിയെന്തെന്നോ, ഗുരുവിന്റെ /കാലുപിടിക്കാതരങ്ങത്തു പോയി നീ", "ബ്രഹ്മസരൂപൻ ഗുരു കനിഞ്ഞീടുകിൽ/ബ്രഹ്മാണ്യമൊക്കെയും നിൻ കളിപ്പന്തൽ - താൻ" തുടങ്ങിയ വരികളിൽ ഒരു ശരാശരി ഭാരതീയന്റെ ആത്മീയതയിലിഷ്ഠിതമായ പാരമ്പര്യബോധമാണ് പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. "കെട്ടുന്ന വേഷത്തിനേതിനുമൊന്നാണു ലക്ഷ്യം- ഗുരുവരാനുഗ്രഹപ്രീണനം" എന്നത് ആ ബോധത്തെ അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുന്നു. പാരമ്പര്യനിഷേധം നാശത്തിന്റെ വഴി തുറക്കുമെന്നും പാരമ്പര്യാനുകരണം മാത്രമാണ് ഏകപോംവഴി എന്നുമുള്ള ബോധമാണ് നമ്മെ കളിയച്ഛനോടടുപ്പിക്കുന്നത്. "കളിയച്ഛന്റെ ജനപ്രീതിക്ക് നിദാനം മലയാളിയുടെ വ്യവസ്ഥാപിതതത്തോടുള്ള വിധേയത്വമാണ്"

എന്ന നിഗമനം (ഇ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ-'ലോലപീതാംബരച്ചാർത്തു കൾക്കപ്പുറം : അനുഭവവും ആഖ്യാനവും') ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതാണ്. "സഹലീകരിക്കപ്പെടാത്ത തൃഷ്ണയും അതിനു കാരണമായ ഗുരു/പിതൃസ്വാധീനവും ഒരു ആത്മീയപ്രത്യയശസ്ത്രത്തിലേക്ക് ആദേശം (Displace) ചെയ്തുകൊണ്ട് കലാകാരൻ തന്റെ ജീവിതത്തെ പുനരാവിഷ്കരിക്കുന്നു. കളിയച്ഛനെ മറികടക്കുവാൻ മറ്റൊരു കളിയച്ഛന്റെ കാൽക്കൽ വിഴുകുക; സർഗ്ഗധിക്കാരത്തെ പാപബോധത്തിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിക്കുവാൻ മറ്റൊരു സർഗ്ഗപ്രക്രിയക്ക് സ്തുതിപാടുക; ഇത് പിതൃരൂപകത്തിന്റെ ഒരു പുനർവ്യാഖ്യാനമാണ്, ദുർവായനയാണ്" എന്ന വി.സി. ഹാരിസിന്റെ അഭിപ്രായം ('കവിയുടെ കുരുത്തക്കേട്: വായനയുടേയും') ഇതിനോട് ചേർത്തുവായിക്കാവുന്നതാണ്.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, കളിയച്ഛനിലെ നടൻ ഗുരുവിന്റെ കാൽക്കൽ സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിച്ചു എന്നോ മാപ്പിറുന്നു എന്നോ കവിത വെളിപ്പെടുത്തുന്നില്ല. അത്തരം ഒരു പോംവഴി നിർദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് കവി മാറിനില്ക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. എങ്കിലും ആ പോംവഴിയാണ് ഏകരക്ഷ എന്ന നിർദ്ദേശത്തോട് പൂർണ്ണമായി യോജിക്കാനാവില്ല. പാരമ്പര്യനിഷേധം പുതുവഴികൾ തുറന്ന സന്ദർഭങ്ങളും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനാവുമല്ലോ. അഥവാ പാരമ്പര്യനിഷേധം എല്ലായിപ്പോഴും തകർച്ചയുടെ വാതിൽപടി തുറക്കുന്നില്ല.

പദങ്ങളുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലും വിന്യാസക്രമത്തിലും കവി താരതമ്യേന ഔചിത്യം ദീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ബോധ്യപ്പെടുന്നു. പ്രതീകാത്മകമായ പദസന്നിവേശത്തിലൂടെ കവിയുടെ ഭാവർത്ഥതലങ്ങൾക്ക് ബഹുസ്വരത (Polyphony) കൈവരുത്തുവാൻ കവിക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവധൂതനെ പോലെ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞ കുഞ്ഞിരാമൻ നായരിലെ പിതൃനിഷേധവും കുറ്റബോധവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്ന ഭാവമാണ്. അതിന്റെ തീക്ഷ്ണമായ ആവിഷ്കാരം 'കളിയച്ഛനി'ൽ പ്രകടമാവുന്നു എന്നുമാത്രം. ഒറ്റപ്പാലം സാഹിത്യപരിഷത്ത് സമ്മേളനത്തിൽ ഈ കവിത വായിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് കവി ആമുഖമായി പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം. "കുഞ്ഞിരാമൻ നായരെന്ന ബാങ്ക് പൊളിഞ്ഞിട്ടേറെ നാളായി. അതിന്റെ പരസ്യപ്പലക ലേലം വിളിക്കാനാണ് ഞാനിവിടെ വന്നിട്ടുള്ളത്." ഒരു കലാകാരന്റെ ധർമ്മസങ്കടം ഈ വാക്കുകളിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ട്.

വായനമുറി

പി.യ്ക്ക് പുതിയ മേൽവിലാസം

എൻ.പി. വിജയകൃഷ്ണൻ

മേഘരുപൻ

(പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരെക്കുറിച്ചുള്ള നാല്പതു കവിതകൾ)

സമാഹരണം : മാങ്ങാട് രത്നാകരൻ

പാപ്പിയോൺ : കോഴിക്കോട്

വില : 50 ഉറുപ്പിക

പി.യുടെ പിൻക്കാലകവികൾ പി.യെ വായിച്ചതിന്റെ പ്രകാരങ്ങളാണ് പി.യ്ക്കുള്ള സമർപ്പണകവിതകളായി എഴുതപ്പെടുന്നത്. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കാവ്യജീവചരിത്രമായി മലയാളത്തിൽ പുതിയ പുസ്തകസരണിയുടെ പിറവിയായി, വേണം പി.യെക്കുറിച്ചുള്ള നാല്പതുകവിതകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന മേഘരുപൻ എന്ന പുസ്തകത്തെ വിലയിരുത്തേണ്ടത്. പി.യുടെ കാവ്യജീവിതസ്വഭാവവും മനുഷ്യസ്വഭാവവും പൊരുത്തക്കേടുകളുമൊക്കെ ഉള്ളടക്കമായിട്ടുള്ള കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ ഛായാചിത്രങ്ങളാണ് ഓരോ കവിതയും. സമകാലികർ മുതൽ പിൻക്കാലകവികൾ വരെ ആരാധനയോടെ നോക്കി

കാണുകയും കുഞ്ഞിരാമൻ നായർക്ക് കാവ്യപുജ നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. മലയാളത്തിൽ വിരളമാണ് ഇങ്ങനെയൊരു പുമുടൽ. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരെന്ന വിഗ്രഹം മലയാളകവിതയിൽ സമഗ്രകാന്തി വിതറി വിരാജിക്കുന്നതിന്റെ, ഏതു പ്രസ്ഥാനത്തെയും പി. കവിത അതിജീവിക്കുന്നതിന്റെ സമാന്തര സാക്ഷ്യമായി ഈ പുസ്തകം നമ്മുടെ മുന്നിലുണ്ട്. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരെ പലകവിതകൾ പല പ്രകാരത്തിൽ കാവ്യാത്മകമായി നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ കാന്തി കാണുക.

കേശാദി പാദം കവിയായ് കാഞ്ഞങ്ങാട്ടു പിറന്നവൻ (അക്കിത്തം) ഏതോ വളകിലുകും കേ-ട്ടലയും ഭ്രഷ്ടുകാമുകൻ (ആറ്റൂർ രവിവർമ്മ) പി: വാക്കുകളുടെ മഹാബലി (കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള) ഉത്രാടനാളിലൊഴിഞ്ഞപത്തായങ്ങൾ മൂക്കുറ്റി രാൻകനകത്താൽ നിറച്ചവൻ (സച്ചിദാനന്ദൻ) അകവും പുറവും സാക്ഷാൽ കവിയായി ജനിച്ചവൻ (കുഞ്ഞുണ്ണി) 'പി'യെന്നെരോകാക്ഷര- ദീപ്തമാം കാവ്യാത്മ്യം (കൃഷ്ണൻ പറപ്പള്ളി) എന്തായിരുന്നു കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ മേൽവിലാസം ? കാഞ്ഞങ്ങാടോ, കൊല്ലങ്കോടോ, തിരുവിലാമലയോ ഗുരുവായുരോ, തിരുവനന്തപുരമോ? പി. സമസ്തകേരളം പി.ഒ. എന്ന കവിതാശീർഷകംകൊണ്ടു ഡി. വിനയചന്ദ്രൻ കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കാവ്യതീർത്ഥാടനത്തെയും നിതാന്തമായ അലച്ചിലിനെയും സ്വാംശീകരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. കെ.കെ. രാജാ മുതൽ ബിജു കാഞ്ഞങ്ങാടുവരെ വ്യത്യസ്ത കാവ്യാഭിരുചികൾ പുലർത്തിയ കവികൾ ഒരേ കണ്ണോടെ കുഞ്ഞിരാമൻ നായരെ കാണുന്നു. പി.യെ സമീപിക്കുന്നതിൽ എല്ലാവർക്കും മുൻ ധാരണയുണ്ട്. പി. സഞ്ചരിച്ച കാവ്യമേഖലകളെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ മിക്ക കവികൾക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ല. പി.കവിതയുടെ ഉപരിതലവായനയിൽ നിന്നുള്ളവായ ആരാധനാകവിതകളും ഈ സമാഹാരം ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ ഒരു ഉന്മാദമായിട്ടാണ് ചില കവിതകളിൽ തെളിഞ്ഞു വരുന്നത്.

മാങ്ങാട് രത്നാകരൻ സംവിധാനം ചെയ്ത ഈ പുസ്തകത്തിന് പ്രസക്തിയുണ്ട്. കാരണം പി.എന്തെഴുതിയാലുമുള്ള ചന്തം പോലെ പി.യെക്കുറിച്ചെഴുതുന്നതിലും ലാവണ്യം അന്വേഷിക്കുന്നവരുണ്ട്. പി.യെപ്പറ്റി പറയുന്നത് കേൾക്കാൻ ഇന്നും കാതുകുർപ്പിക്കുന്നവരെ ഈ കാവ്യസമാഹാരം സന്തോഷിപ്പിക്കും. പി. കവിതകളിൽ ഗവേഷണം നടത്തുന്നവർക്കും ഈ പുസ്തകം അനിവാര്യഘടകമാവുന്നു. തീർച്ചയായും ഈ പുസ്തകം കുഞ്ഞിരാമൻ നായരെ കച്ചവടവൽക്കരിക്കുന്നില്ല. സുകുമാർ അഴീക്കോടിന്റെ അവതാരിക ഹ്രസ്വമെങ്കിലും പ്രൗഢമാണ്.

സാഹിത്യകാരനായ വി.ടി.ഭട്ടതിരിപ്പാട്

സി.എ.വാരിയർ

1896 ൽ പൊന്നാനി താലൂക്കിലെ തൃത്താലഗ്രാമത്തിൽ വെള്ളി അതിരൂത്തി താഴത്തു മനയ്ക്കൽ തുപ്പൻ ഭട്ടതിരിപ്പാടിന്റെ രണ്ടാമത്തെ മകനായി വി.ടി. ജനിച്ചു. നാലുവേളി കഴിച്ച് ഏഴുമക്കളുടെ പിതാവായി നിത്യവൃത്തിക്കു വിഷമിക്കുന്ന അച്ഛൻ. കയ്പും ചവർപ്പും കൂടിച്ചു തീർക്കാനല്ലാതെ ഒരിറ്റു മധുരം നുകരാൻ കഴിയാതിരുന്ന ബാല്യം. അക്ഷരാഭ്യാസം പോലും ലഭിക്കാതെ അജ്ഞതയുടെ പടുകൂഴിയിൽ വളർന്നു. അർത്ഥമറിയാതെ “ഓത്തുചൊല്ലൽ” എന്ന യാത്രിക വേദപഠനം നാലഞ്ചുകൊല്ലം നടന്നു. അതുംവേണ്ടപോലെ മുഴുമിക്കാനായില്ല. ഇല്ലത്ത് മടങ്ങിയെത്തുമ്പോഴാകട്ടെ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ തോറ്റ് സാമ്പത്തികത്തകർച്ചയിലാണ് അച്ഛൻ. അഷ്ടിക്കുപോലും അലഞ്ഞുതിരിയണമെന്ന നില ! അങ്ങനെയിരിക്കെ പതിനേഴാം വയസ്സിൽ അച്ഛൻ തേടിപ്പിടിച്ചു കൊടുത്ത ഒരു ക്ഷേത്രത്തിലെ ശാന്തികൊണ്ട് നിത്യവൃത്തിക്ക് അന്യാശ്രയം വേണ്ടെന്നായി. ഈയൊരവസ്ഥയിൽ, അപ്ഫനായ ഒരു നമ്പൂതിരിയുവാവിന് അക്കാലത്ത് വിധിച്ചിരുന്ന ‘സംബന്ധം’ എന്ന ഗാർഹസ്ഥ്യജീവിതം നയിച്ച് ആരാലും അറിയപ്പെടാതെ കാലയവനികക്കുള്ളിൽ മറയുക എന്നതായിരുന്നു രാമൻ ഭട്ടതിരിപ്പാടിന് സാധാരണഗതിയിൽ ഉണ്ടാകുമായിരുന്ന അന്ത്യം.

പക്ഷേ അതായിരുന്നില്ല ചരിത്രത്തിന്റെ നിയോഗം. അജ്ഞതയുടെയും, അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെയും, അനാചാരങ്ങളുടെയും അന്ധകാരം മുറ്റിനിന്ന നാലുകെട്ടുകളിൽ സ്വയം തടവുകാരായി കിടന്ന നമ്പൂതിരി സമൂഹത്തെ മനുഷ്യരാക്കിമാറ്റാൻ ഒരു വിപ്ലവകാരി ആവശ്യമായിരുന്നു. അന്യാഭ്യശമായ ബുദ്ധിശക്തിയും നേരിടുന്ന ഏതുകാര്യത്തോടും പ്രതികരിക്കുന്ന ഒരു മനസ്സും ഉണ്ടായിരുന്ന വി.ടി. രാമൻ ഭട്ടതിരിപ്പാടിന് സ്വന്തം കഴിവുകേടിന്റെ നേരെയും കണ്ണടയ്ക്കാൻ സാധ്യമായില്ല. ഒരു പത്തുവയസ്സുകാരി “ഈ കണക്കൊന്നു പറഞ്ഞുതരുമോ” എന്നു ചോദിച്ചപ്പോഴാണ് കണക്കുമാത്രമല്ല എഴുത്തും വായനയും അറിയാത്ത ഇരുളടഞ്ഞ ലോകത്തിലാണല്ലോ താൻ എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം വി. ടി. ഒരു ഞെട്ടലോടെ ഓർമ്മിച്ചത് . പിന്നെ താമസിച്ചില്ല. ആകുട്ടിയെ തന്നെ ഗുരുനാഥയായി സ്വീകരിച്ച് എഴുത്തും വായനയും പഠിച്ചു. വായിക്കാനായപ്പോൾ യോഗക്ഷേമവും കേരളപത്രികയും ഒക്കെ വരുത്തി വായിക്കാൻ തുടങ്ങി. വിശാല ലോകത്തിലേയ്ക്ക് കണ്ണു തുറന്നു കിട്ടി.

നമ്പൂതിരി സമുദായത്തിലും കേരളീയ സമൂഹത്തിലാകെയും നടക്കുന്ന പരിവർത്തന പരിഷ്കരണ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞപ്പോൾ

അതിൽ പങ്കെടുക്കാതിരിക്കാനായില്ല. സജീവമായിത്തന്നെ അതോടൊപ്പം അല്പം സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസവും,മാഗളോദയത്തിലും മറ്റുമായിപത്രപ്രവർത്തനവും നമ്പൂതിരി സ്ത്രീകളെ നാലുകെട്ടിലെ അസകാരത്തിൽനിന്നും അടക്കളയിലെ പുകയിൽ നിന്നും പുറം ലോകത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരാനും ,വിധവാവിവാഹം, മിശ്രവിവാഹം, അപ്ഫൻമാർക്ക് സ്വജാതീയ വിവാഹം എന്നിവ നടത്തുവാനും നേതൃത്വം നല്കി. സ്വന്തം ജീവിതത്തിലും വീട്ടിലും അവ പ്രാവർത്തികമാക്കി. സ്വസമുദായത്തിലെ ആശ്വന്മാരുടെ കോപത്തിനു പാത്രമായി.അയിത്താചരണം പോലുള്ള അനാചാരങ്ങൾക്കെതിരെ ഗുരുവായൂരിലെയും പാലിയത്തെയും സത്യാഗ്രഹങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തു. പ്രസംഗത്തിലൂടെയും എഴുത്തിലൂടെയും നാടകത്തിലൂടെയും ആശയങ്ങൾ ശക്തമായി പ്രചരിപ്പിച്ചു. കൊച്ചിരാജാവ് വി.ടി.ക്കെതിരെ അറസ്റ്റുവാറണ്ട് പുറപ്പെടുവിക്കുകയുണ്ടായി!

സാമൂഹിക പരിഷ്കർത്താവ്. സാമൂഹ്യപരിഷ്കർത്താവ്, വിപ്ലവകാരി. പത്രപ്രവർത്തകൻ, രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകൻ, സാഹിത്യകാരൻ, വാശി, കലാ-സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തകൻ എന്നിങ്ങനെ വിവിധ നിലകളിൽ പ്രശസ്തനും സംഭവബഹുലമായ ജീവിതത്തിന്റെ ഉടമയുമായ വി.ടി. ഭട്ടതിരിപ്പാട് എന്ന യുഗപുരുഷന്റെ ജീവിതകഥ പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ 106 പുറങ്ങളുള്ള ഒരു ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒരുക്കിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു- ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ ചരിത്രം ഒരു ചെപ്പിലൊതുക്കിയതുപോലെ ! കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെ 'ഭാരതീയ സാഹിത്യ ശില്പികൾ' എന്ന പരമ്പരയിലേയ്ക്കു വേണ്ടി എഴുതിയതാകയാൽ അവരുടെ നിബന്ധനയ്ക്കനുസരിച്ച് പേജുകൾ പരിമിതപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ടല്ലോ. എങ്കിലും വി.ടി. ഭട്ടതിരിപ്പാടിന്റെ സമഗ്രമായ ചിത്രം ഇതിൽ വ്യക്തമായി വരച്ചുവെയ്ക്കാൻ ശ്രീ. ഗോപാലകൃഷ്ണനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ച് സാഹിത്യകാരനെന്ന നിലയിൽ വി.ടി.യുടെ പ്രാധാന്യം തികച്ചും എടുത്തു കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. പഴയ തലമുറയിലെ പല സാഹിത്യകാരന്മാരുടെയും ലഘു ജീവചരിത്രങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ കൈത്തഴക്കം ഇവിടെ കാണാം. വി.ടി.യുടെ തന്നെ ആത്മകഥാപരങ്ങളായ ലേഖനങ്ങളിൽ നിന്ന് ആവശ്യാനുസരണം ഉദ്ധരണികൾ എടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ളതിനാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മൃതിയും ചടുലവും അനുവാചകനെ ഹഠാദാകർഷിക്കുന്നതുമായ ആവിഷ്കരണരീതി പരിചയപ്പെടുത്താനും, മഹത്തായ ആ ജീവിതത്തിന്റെ തുടിപ്പുകൾ വായനക്കുറിലെത്തിക്കാനും ഗ്രന്ഥകർത്താവിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ●

വി.ടി. ഭട്ടതിരിപ്പാട് - കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
സാഹിത്യഅക്കാദമി, ന്യൂഡൽഹി വില : 25 രൂപ.

പരവതാനി

പി.എൻ. വിജയൻ

ഒരു നെയ്ത്തുകാരന്റെ കഥയാണിത്. പരമ്പരാഗതമായി പരവതാനി നെയ്യുന്ന കുടുംബത്തിലാണ് അവൻ ജനിച്ചത്. ജനിച്ചപ്പോൾ നീല കണ്ണുകളുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അച്ഛനമ്മമാർ അവന് നീലൻ എന്നു പേരിട്ടു. അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ ആകാശത്തിന്റെ നീലിമയുള്ളതായി അവർക്കു തോന്നി. അതിൽ നിന്ന് നക്ഷത്രങ്ങളെ ധ്യാനിച്ചെടുത്താണ് അവർ പരവതാനി നെയ്തിരുന്നത്.

നീലന്റെ അച്ഛൻ നെയ്ത്തുപണിയിൽ വിദഗ്ധനായി. അയാൾ നെയ്ത പരവതാനികൾ കോവിലകങ്ങളിലേയും കൊട്ടാരങ്ങളിലേയും അകത്തളങ്ങളെ അലങ്കരിച്ചു. അയാൾ പട്ടും വളയും നേടി പ്രശസ്തനായി.

തമ്പുരാക്കന്മാർക്കു വേണ്ടി പരവതാനി നെയ്യുന്നതിൽ യുവാവായപ്പോൾ നീലന് താല്പര്യം തോന്നിയില്ല. അച്ഛനും അമ്മയും വർണ്ണനൂലുകൾ വലിച്ചു കെട്ടി വസന്തദൃശ്യങ്ങൾ നെയ്തെടുക്കുമ്പോൾ അവൻ അയൽപക്കത്തെ വീടുകളിലെ പരുക്കൻ നിലങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഓർത്തു വ്യാകുലപ്പെടാമായിരുന്നു.

'നമ്മുടെ പണി ഇതാണ് മോനേ, നമ്മൾ പിറന്നത് ഇതിനാണ് മോനെ'. എന്നു പറഞ്ഞ് അവനെ അമ്മ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. 'നീ മറ്റുകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയൊന്നും ആലോചിക്കേണ്ട' എന്നു പറഞ്ഞ് അച്ഛൻ ഒരിക്കൽ താക്കീതു ചെയ്യുകയുമുണ്ടായി.

പണിസ്ഥലത്ത് ബാക്കി കിടന്ന വർണ്ണനൂലുകളും ചകിരിനാരുകളും ചേർത്തുവെച്ച് നീലൻ ചെറിയ പൊടിക്കൈകൾ കാണിക്കാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ സാധാരണക്കാരുടെ വീടുകളിലും നിറം പിടിപ്പിച്ച വൃത്തങ്ങളും, ചതുരങ്ങളും സ്ഥലം പിടിച്ചു. അവരത് വിശേഷാവസരങ്ങൾക്കായി സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു.

നീലന് ഒരു അനിയൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. പേര് ശ്രീലൻ എന്നായിരുന്നു. നെങ്കിലും അവൻ അത്യാഗ്രഹിയും അസുയാലുവും ആയിരുന്നു. അവൻ കുലത്തൊഴിൽ അഭ്യസിക്കുകയോ, അച്ഛനമ്മമാരെ സഹായിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല.

നീലന്റെ വിരൽത്തുമ്പിലെ മാന്ത്രികസിദ്ധിയെക്കുറിച്ച് അയൽപക്കത്തെ പെൺകുട്ടികൾ പുകഴ്ത്തിപ്പറയുന്നത് ശ്രീലന് ഒട്ടും സഹിച്ചില്ല. അവസാനത്തെ നൂലും പൊട്ടിയപ്പോൾ അവൻ രാജമന്ദിരത്തിലേക്ക് ഓടി. പൊന്നുതമ്പുരാനെ വണങ്ങിനിന്ന് അവൻ പറഞ്ഞതിങ്ങനെയാണിത്. തിരുമനസ്സേ, അരമനയിലേക്ക് വേണ്ടി പ്രത്യേകം നെയ്ത വിശേഷപ്പെട്ട പരവതാനിയുടെ കഷ്ണങ്ങൾ അയൽവീട്ടുകാർക്ക് വിലകുറച്ചു വിറ്റ് നീലൻ എന്നൊരുത്തൻ ഇവിടെ പേരെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്.

ശ്രീലന് തമ്പുരാൻ ഒരു വെള്ളിക്കാൾ എറിഞ്ഞു കൊടുത്തു. അവൻ അത് നക്കിയെടുത്ത് ചുറ്റിക്കറങ്ങി വീടെത്തുന്നതിന്നു മുമ്പെ നീലനെ രാജകീരന്മാർ പിടിച്ചുകൊണ്ട് പോയിരുന്നു. വൃദ്ധരായ അച്ഛനമ്മമാർക്ക് നോക്കി നിൽക്കാനേ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. അവർ പിന്നെ അധികകാലം ജീവിച്ചിരുന്നതുമില്ല.

തടവിൽ കിടന്ന നീലൻ രാജ്യത്തിന്റെ മറ്റുഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും പിടിക്കപ്പെട്ട കുറ്റവാളികളുമായി പരിചയപ്പെട്ടു. തന്നെപ്പോലെ രാജകോപത്തിന് ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ഇരയായവരായിരുന്നു മിക്കവരും. നീലവിലുള്ള എന്തെങ്കിലും നിയമത്തെയോ ആചാരത്തെയോ ആവിഷ്കാരത്തെയോ എതിർത്തവർ. അവരിൽ ശില്പികളും ചിത്രകാരന്മാരും ഗായകരും കവികളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

തടവറയുടെ ഇരുട്ടിൽക്കിടന്ന് നീലൻ വെളിച്ചത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതിരുകളില്ലാത്ത വെളിച്ചത്തിൽ വർണ്ണച്ചരടുകൾ നീളുന്നതും ഭൂമിയും ആകാശവും തെളിയുന്നതും സൂര്യനും ചന്ദ്രനും ഇറങ്ങിവരുന്നതും അവൻ കണ്ടു. എന്നെങ്കിലും പുറത്തുവരുമെന്നും വന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ പരവതാനി നെയ്യുമെന്നും അവൻ മനസ്സിൽ കുറിച്ചിട്ടു.

യാതനാപൂർണ്ണമായ നീണ്ട വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം രാജഭരണം അവസാനിച്ചപ്പോൾ തടവറകൾ തുറന്നു. നീലനും സ്വാതന്ത്രനായി.

ഗ്രാമത്തിലെ പഴയ നെയ്ത്തു തെരുവിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ നീലനെ എതിരേറ്റത് അത്ഭുതകരമായ മാറ്റങ്ങളാണ്. തന്റെ കുടിലിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഒരു മണിമന്ദിരം! സൂർജ കാവൽ നിൽക്കുന്ന ഗെയിറ്റിൽ പിച്ച് ഉത്തകിടിൽ അനിയന്റെ പേര് !

നീലൻ പിന്നെ അവിടെ നിന്നില്ല. അവന്റെ സ്വപ്നങ്ങളിലെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പരവതാനിക്ക് ഇഴപ്പെരുത്തം നൽകാൻ മറ്റൊരു താവളം കണ്ടെത്തുവാൻ അവൻ യാത്രയായി. യാത്രകൾക്കിടയിൽ തങ്ങാനിടയായ

കൂടാരങ്ങളിൽ വെച്ചു ഭക്ഷണം പങ്കിട്ടവർക്കുവേണ്ടി അവന്റെ കൈകൾ ചലിച്ചു. അവന്റെ മുന്നിൽ കെട്ടഴിഞ്ഞ ഓലയും പുല്ലും ചകിരിനാരും പുതിയ വടിവുകൾ തേടി.

നീലൻ ഒരിടത്തും ഉറച്ചുനിന്നില്ല. അവന്റെ വിരൽത്തുമ്പുകളിലെ വിസ്മയം, താൻ തങ്ങിയ തെരുവോരങ്ങളുടെ ആഘോഷമായി. അവന്റെ വർണ്ണ നൂലുകളിൽ കുതിരക്കളമ്പുകളും വാൾത്തലപ്പുകളും, മത്സരിച്ചു കൊണ്ട് ഉയർന്നു. കൈ വിരുതിന്റെ ചാരമുഹൂർത്തങ്ങളിൽ രക്തപുഷ്പങ്ങൾ വിടർന്നു. മുതിരിവള്ളികളുടെ പശ്ചാത്തല സമൃദ്ധിയിൽ വിരലറ്റങ്ങൾ സമതവവും സാഹോദര്യവും നെയ്തു. അതിലേറെ വലിയ വെണ്മയുടെ ചതുരവടിവിൽ നയാഗ്രയുടെ ഉയരം കുറിച്ച് വെള്ളപ്രാവുകളെ പറത്തി. അതിലേറെ വലുപ്പത്തിൽ പട്ടുനൂലുകളുടെ വൈചിത്ര്യത്തിൽ മഞ്ഞനദിയുടെ ഗതിമാറ്റം കുറിച്ചിട്ടു. അതിലേറെ വിശാലമായ വിപ്ലവത്തിന്റെ മൈതാനത്തിൽ മാനവീയതയുടെ നക്ഷത്രത്തിളക്കം തുന്നി ചേർത്തു.

അങ്ങനെ ഏറ്റവും വലിയ പരവതാനി പണിതീർന്നപ്പോൾ ഒരു പൊതുപ്രദർശനത്തിനു സമയമായി എന്ന് നീലൻ മനസ്സിലാക്കി. പിന്നെ അതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളായി.

ക്ഷണിക്കപ്പെട്ട അതിഥികൾ, ആസാദകർ, നിരീക്ഷകർ, വിധികർത്താക്കൾ.. എല്ലാവരും എത്തികൊണ്ടിരിക്കെ തന്റെ സ്വപ്നങ്ങളുടെ സാക്ഷാൽകാരം ആസന്നമായി എന്ന് നീലൻ വിശ്വസിച്ചു.

അപ്പോഴാണ് ഏറ്റവും വലിയതെന്ന് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട പരവതാനിയിലെ ഇഴകൾ പൊട്ടാൻ തുടങ്ങിയത്.

ആഘോഷങ്ങളുടെ പന്തലിൽ നിന്ന് നീലൻ ഇറങ്ങിനടന്നു. പിന്നെ സമാധാനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള നടത്തമായിരുന്നു. നടന്നു നടന്ന് നീലൻ ഇവിടെയാണ് എത്തിയത്. നമ്മുടെ ഇടയിൽ.

ഇപ്പോൾ നീലൻ നമ്മുടെ വലിയ പദ്ധതികൾക്കിടയിൽ അവശേഷിക്കുന്ന ഭൂമിയുടെ വരണ്ടുതുടങ്ങിയ വേരുകളിൽ വെള്ളമൊഴിക്കുകയാണ്. നമ്മുടെ സ്വാർത്ഥതകൾക്കിടയിൽ ബാക്കിയുള്ള മണ്ണിൽ പുല്ലു വെച്ചു പിടിപ്പിക്കുകയാണ്.

നീലന്റെ നീണ്ടവിരൽപ്പാടുകളിലെ നനവ് നാലുഭാഗത്തേയ്ക്കും പരന്നു തുടങ്ങി. ഇതുവരെ നെയ്തു തീർത്തു എല്ലാ പരവതാനികളെയും ചെറുതാക്കിക്കൊണ്ട് ഈ നനഞ്ഞ പച്ചപ്പ് വളരുകയാണ്. വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പച്ചമടക്കുകളുടെ നടുവിലെവിടെയോ ഒരു മുക്കുറ്റി നക്ഷത്രക്കണ്ണ് തുറക്കുവാൻ പോകുന്നു.

ഈ പച്ചപ്പിന്റെ നെയ്ത്തുകാരനെ ഇനി പച്ചൻ എന്നു വിളിക്കാം.

ശമനതാളത്തിന്റെ സ്വരഭേദങ്ങൾ

(അഷ്ടമൂർത്തികഥകളുടെ തനിമയിലേക്ക് അന്വേഷണം.)

എ.എം.ശ്രീധരൻ

കലാക്ഷേത്രം '93' പരമ്പരയിലെ രണ്ടാമത്തെ പുസ്തകമാണ് 'കഥാസാരം'. അഷ്ടമൂർത്തി എന്ന കഥാകൃത്തിന്റെ ജീവിതകഥാസാരം. അംഗോപാംഗ പൊരുത്തം നഷ്ടപ്പെട്ട വർത്തമാനകാലജീവിതത്തിന്റെ പരിചേരദം. ഭൂതകാലത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളിൽ നിന്നുമുയിർക്കൊള്ളേണ്ടുന്ന ഇന്നിന്റെ പ്രതുപരിണാമങ്ങളുൾക്കൊണ്ട അനുഭവസമ്പത്തും വിഹ്വലതയും നിറഞ്ഞ മനസ്സിന്റെ പന്ത്രണ്ട് വെളിപാടുകൾ. ഇവയെ കോർത്തിണക്കുന്ന തനതും പൈതൃകത്തിന്റെ വേരറുക്കാത്തതുമായ ദർശനം അനുഭവങ്ങളുടെ നൂതനമായ തുരുത്തുകളന്വേഷിക്കുന്ന കഥാകൃത്തിന്റെ സമഗ്രതയിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശുന്നു.

ദുർഘടമായ മേഖലകളിലൂടെയുള്ള ഒരാത്മാവിന്റെ വിഭ്രമകമായ അന്വേഷണത്തിന്റെ പര്യവസാനമാണ് കഥാസാരത്തിലെ ഓരോ കഥയും. വസ്തുതകളുടെ ഉപരിതലത്തിൽ നിന്ന് സ്വാന്യുഭവത്തിന്റെ അടരുകൾ ഒന്നൊന്നായി അടർത്തിക്കാണിക്കുന്ന ധ്വനിസാന്ദ്രമായ സൂചകങ്ങളും സന്ദർഭങ്ങളും വികാരവിചാരങ്ങളുടെ തലങ്ങളെ ഒരേ സമയം തൊട്ടുണർത്തുന്നു. ലോകാന്യുഭവങ്ങളോടും, സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തോടും നാഗരികതയോടും ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന ഈ കഥകൾ വീടുവിട്ടുപോയി മറ്റൊരു താവളം കണ്ടെത്താതെ അശരണരായ ഒരു തലമുറയുടെ സാക്ഷ്യപത്രങ്ങളാകുന്നു. വർത്തമാനകാല ദുരന്തങ്ങളെ സ്വാന്യുഭവത്തിന്റെ സാധ്യവൃത്തത്തിലുന്നിക്കൊണ്ട് ചിത്രീകരിക്കുമ്പോൾ അന്യഭവമണ്ഡലം സുവിശദമായി, ഉയിർക്കൊള്ളുന്ന ദുരന്താവബോധത്തിൽ നിന്ന് നൂതനവും സുവിശേഷവുമായ ജീവിതബോധത്തിന്റെ ഉടമകളായിത്തീരുന്നു വായനക്കാരൻ. ജ്ഞബദ്ധമായ സമൂഹത്തെ (Committed society) സൃഷ്ടിക്കുക എന്ന പുതിയ എഴുത്തുകാരന്റെ മഹത്തായ ലക്ഷ്യത്തിന്റെ വക്താവും പ്രയോക്താവുമായിത്തീരുന്നു ഇതിലൂടെ എഴുത്തുകാരൻ. പുനഃസൃഷ്ടിയുടെയും പുനരുത്ഥാനത്തിന്റെയും തലങ്ങളുടെ സമൂഹായ സമ്മേളനമെന്ന സുസാധ്യമല്ലാത്ത കർത്തവ്യത്തിലൂടെ മാത്രമേ ഈ തലത്തിലേക്ക് എഴുത്തുകാരന് വളരുവാൻ സാധിക്കുന്നുള്ളൂ. കഥാകൃത്തെന്ന നിലയിൽ അഷ്ടമൂർത്തിയുടെ വിജയം ഈ ചുറ്റുപാടുകളിലാണ് വിലയിരുത്തപ്പെടേണ്ടത്.

ഇത് അമ്പരപ്പിന്റെ യുഗമാണ്. പ്രലോഭനവിധേയരായി മനക്കരുത്ത് നഷ്ടപ്പെട്ട് സംസ്കാരലോപം ബാധിച്ചു നിസ്സഹായരായിത്തീർന്ന സമൂഹം. ഈ നിസ്സഹായതയിൽ നിന്ന് ജന്യമായ അമ്പരപ്പിനാൽ അനിയന്ത്രിതാത്മാക്കളായി മാറിയവരാണ് അഷ്ടമൂർത്തിയുടെ കഥാപാത്രങ്ങൾ. ത്രികാലങ്ങളെയും മാനവാസ്തിത്വത്തെയും പറ്റി സംശയാത്മകളായിത്തീർന്നവർ. ജീവിതം പലപ്പോഴും ഒരു പ്രദ്രവ്ഗ്നം പോലെ ഇവർക്കുമുമ്പിൽ സങ്കീർണ്ണമായിവർത്തിക്കുന്നു. അക്ഷരങ്ങൾക്ക് കള്ളികളിൽ നിയതരൂപം സിദ്ധിക്കുന്നതുപോലെ ജീവിതത്തിന് നിയതരൂപം നൽകാൻ ഇവർ ശ്രമിക്കുന്നു. കൂടുതൽ പദസമ്പത്തും പ്രത്യുല്പന്നമതിത്വമുള്ളവൻ പദപ്രശ്നത്തിലെന്നപോലെ അനേകം അറകളും പുതിയ കാലത്തിന്റെ പദബോധമുള്ളവനുമായ മനുഷ്യൻ അനായാസേന ജീവിത വിജയം കൈവരിക്കുന്നു. ഈ അറകൾ വർത്തമാന കാല ജീവിത ദുരന്തത്തിന്റെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ കാരണമാണ്. ജീവിതത്തെ സാർത്ഥകമാക്കുന്ന എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളും തന്നിൽനിന്നകലുമ്പോൾ കാലഘട്ടത്തിന് അന്യഭവവേദ്യമാകുന്ന ദുരന്തമാണിത്. ഈ

ദുരന്തബോധത്തിന്റെ ഛവിയാണ് കമാസാരത്തിലെ മിക്കകഥകളെയും ശ്രദ്ധേയമാക്കുന്നത്.

രാജ്യത്തേയും കാലത്തേയും ആഴത്തിൽ സ്പർശിക്കുന്നതാണ് ഉദാത്തകല. പുതിയ കാലത്തിന്റെ ദുരന്തങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന 'കമാസാര'ത്തിലെ കഥകൾ സമകാല സമൂഹത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്കിറങ്ങി, ആർഷമായ പാരമ്പര്യവബോധത്തിന്റെ അഭാവമാണ് ഇന്നിന്റെ അപചയത്തിന് കാരണമെന്ന സത്യത്തിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. ബോംബേയുടെ കുറ്റൻ കെട്ടിടത്തിന്റെ 21ാം നിലയിൽ നിന്നുലഭിച്ച ജീവിതത്തിന്റെ സാക്ഷ്യദർശനം തന്റെ ഗ്രാമത്തിലെ പരങ്കിമാവിൻ ചോട്ടിലേക്കാണ് കമാകൃത്തിനെ നയിച്ചത്. നഗരം നൽകിയ സന്തോസവും വിഭ്രാന്തിയും ഒട്ടൊന്നുശമിച്ചപ്പോൾ ജന്മംകൊണ്ട ഈ കഥകൾ വിഹ്വലതയുടെ ദ്രുതതാളത്തോടൊപ്പം ശമനതാളത്തിന്റെ വിദൂരധാനികളും സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

ഇതിൽ നിന്ന്, അഷ്ടമൂർത്തിക്കഥകൾക്ക് രണ്ട് മുഖങ്ങളുണ്ടെന്നു വരുന്നു. 1. പുതിയ കാലത്തിന്റെ വിഹ്വലതയുടെ മുഖം 2. വിഹ്വലാത്മാവു കൊതിക്കുന്ന പ്രശാന്തതയുടെ മുഖം. അഷ്ടമൂർത്തിക്കഥകളിലെ ആനുകാലികത എന്ന് ഇതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. സക്രിയമായ പുതിയ ജീവിതദർശനത്തിലാണിതുണ്ടെന്നത്. ജീവിതം അവസാനിക്കാത്ത റിഹേഴ്സൽ ക്യാമ്പാണെന്നും രംഗത്തുള്ള വിജയം അപൂർവ്വമാണെന്നും ഈ കഥാകൃത്ത് മുമ്പേ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

ജീവിതത്തെ അസംബന്ധങ്ങളുടെ (Absurd) ശൃംഖലയാക്കി മാറ്റിയ ആധുനിക ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളുടെ നേർക്കുള്ള കലാപം ഈ കഥാകൃത്തിന്റെ കഥകളുടെ സവിശേഷതയായി ഗണിക്കാം. വന്യവും നിഗൂഢവുമായ അനേകം 'അറകളുടെ' സംഘാതമാണ് വർത്തമാന കാലമനസ്സ്. ബാഹ്യലോകത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദത്താൽ സ്വയംസൃഷ്ടമായ ഈ അറകളുടെ സംരക്ഷണവ്യഗ്രതയാണ്ട മനുഷ്യമനസ്സ് ആത്യന്തിക സത്യഗ്രാഹിത്വത്തിൽ നിന്നകലുന്നു. ഈ അകറ്റി നിർത്തൽ എത്രമാത്രം ഭീതിദവും നിരാശാജനകവുമാണെന്ന തിരിച്ചറിവിലേക്കാണ് കഥാകൃത്ത് നമ്മെ നയിക്കുന്നത്. വർത്തമാനകാല പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ നിന്നുള്ള കുതിച്ചുചാട്ടം അനിവാര്യമാണെന്നും അത് ഭൂതകാലത്തിൽ ചുവടുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണമെന്നും ഈ കഥാകൃത്ത് വിശ്വസിക്കുന്നു. വിപ്ലവ പ്രതിവിപ്ലവങ്ങളുടെ വക്താക്കളെന്ന് സ്വയം വിശേഷിപ്പിക്കുകയും, അതേ സമയം ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന പ്രശ്നങ്ങളിൽ നിന്നകലുകയും, ബാഹ്യവും സ്ഥാപിതവുമായ നേട്ടങ്ങൾക്കു

വേണ്ടി രംഗത്തിറങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന ഭരണകൂടത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പല ഭാഗങ്ങളിലേക്കും അക്ഷരങ്ങൾ ചേർത്തുവെച്ച് പുരിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടുന്ന പദപ്രശ്നം പോലെ അവശേഷിക്കുന്നു, ജീവിതം.

'കാമത്തേയും തപസ്സിനേയും സംയോജിപ്പിക്കുന്നതിലാണ് ജഗന്മംഗള'മെന്നത് അതിജീവന സമർത്ഥമായ ഒരു സിദ്ധാന്തമാണ്. എന്നാൽ ഭോഗവൃത്തിയിൽ കാലംതെറ്റി ജീവിക്കുവാനുള്ള താര മനുഷ്യന് നൈസർഗ്ഗികമാണ്. യുവത്വം വാർദ്ധക്യത്തെ എന്നും പൂർണ്ണത്തോടു കൂടിയേ നോക്കിക്കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. 'സൗഹൃദത്തിന്റെ വേരുകൾ മാവിൻ ചോട്ടിൽ പടർന്നു നിൽക്കുന്നു'. എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം ഗ്രഹിക്കുവാൻ കാലം ഏറെ പിടിക്കുന്നു. വാർദ്ധക്യവും മരണവും അനിവാര്യമാണെന്ന സത്യത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരം മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ പുതിയതല്ല. എന്നാൽ ഭോഗസക്തിയുടെ പാരമ്യത്തിലുള്ള അഹന്തയും, ചുറ്റുപാടുകളോടുള്ള പൂർണ്ണവും ആർത്തിരമ്പിയിരുന്ന മനസ്സിനെക്കൊണ്ട് പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യിച്ചവർ ഏറെയില്ല. 'പി'യുടെ കളിയച്ഛനുശേഷം ഇതേപ്രമേയം ശക്തമായി അവതരിപ്പിച്ച പുതിയ എഴുത്തുകാരനാണ് അഷ്ടമൂർത്തി. 'അർദ്ധവിരാമ' എന്ന കഥയിലെ 'ശ്രീധരൻ', 'തിലകൻ മേനോൻ', 'പണിക്കർ', 'തമ്പുരാൻ' ഇവരെല്ലാം ഭോഗപരതയുടെ ആലസ്യത്തിൽ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ അംഗീകരിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചവരായിരുന്നു. "പണ്ട് ഉദ്യോഗം കിട്ടി ഈ പട്ടണത്തിൽ വന്നപ്പോൾ ആദ്യം ശ്രദ്ധിച്ചത് ഈ മാവിൻ ചുവട്ടിലെ വൃദ്ധന്മാരെയാണ്. അന്ന് തനിക്കു അവരോട് തോന്നിയവികാരവും പൂർണ്ണമായിരുന്നുവല്ലോ. ഒരു പണിയുമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് പരദൃഷ്ടനും പറയാൻ ഒത്തുകൂടുന്ന വയസ്സന്മാർ". എന്നാൽ ഇതൊരനിവാര്യതയാണെന്ന സത്യം അംഗീകരിക്കാൻ നേരത്തേ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ കാലം ഏറെ പിടിക്കും. യൗവനത്തിന്റെ തിളപ്പ് ക്ഷണികമാണ്. ശമനത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ അത് പ്രകടമാക്കിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും.

"ഞാനെന്തെഴുതുവോഴും അതു പണ്ടെഴുതിയ കഥകളുടെ ആവർത്തനമോ അവയുടെ ബാക്കിയോ ആണ്" 'യയാതി' എന്ന കഥ ഈ പ്രസ്താവനയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ വേണം അപഗ്രഥിക്കുവാൻ. 1989 ൽ എഴുതിയ 'അർദ്ധ വിരാമ'ത്തിന്റെ ബാക്കിയാണ് 'യയാതി'. ശുഭാശുഭങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത ജീവിതാന്ത്യത്തിൽ ആവശ്യമില്ലെങ്കിലും, അപ്പോൾ മാത്രമാണ് പ്രസ്തുത ചിന്ത നമ്മിൽ അങ്കുരിക്കുന്നത് എന്നത് അനിഷേധ്യമായ പരമാർത്ഥമത്രെ. ജീവിതത്തിന് അന്ത്യമുണ്ടെന്നത് ഞെട്ടിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ഭോഗേച്ഛ അതിന്റെ സമസ്ത പ്രഭാവത്തോടും കൂടി നമ്മെ അപ്പോൾ ആകുലമാക്കുന്നു.

വാർദ്ധക്യത്തിൽ മകന്റെ യൗവനത്തെ കാംക്ഷിച്ച 'യയാതി'യുടെ ചരിത്രമിതാണ്. യാത്രയയപ്പിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വിരചിതമായ ഈ കഥ കഥാപാത്രത്തിന്റെ അന്തർമണ്ഡലത്തിന്റെ വിശകലനത്തിലാണു ന്നിയിട്ടുള്ളത്. യാത്രയയപ്പ് തിരിച്ചറിവിന്റെ മുഹൂർത്തമാണ്. താൻ വൃദ്ധനായിരിക്കുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിവിന്റെ മുഹൂർത്തം. "അപ്പോഴാണ് അയാൾ പെട്ടിയുടെ ആകൃതി ശ്രദ്ധിച്ചത് അതിന് ഒരു ശവപ്പെട്ടിയുടെ രൂപമായിരുന്നു. പെട്ടി തുറക്കാൻ തുടങ്ങിയ അയാൾ അങ്ങനെതന്നെ നിന്നു. അയാൾ ആകെ വിയർത്തുകൂലിച്ചു. മനം പുരട്ടുന്നതു പോലെ തോന്നി..... ആകെ തളർന്നിരുന്നു അയാൾ. താൻ പെട്ടെന്നു വൃദ്ധനായതുപോലെ അയാൾക്കുതോന്നി."

ജീവിതത്തിലെ ദാരുണവും അനിഷേധ്യവുമായ സത്യത്തിലേയ്ക്കാണ് പ്രസ്താവന നയിക്കുന്നത്. വാർദ്ധക്യവും, മരണവും ശാശ്വത സത്യമാണെന്നും, ജീവിതത്തിൽ അന്യമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംഗീതം വീണ്ടെടുക്കുവാനുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ ശ്രമമാണാവശ്യമെന്നും കഥാകൃത്ത് നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

ഉപഭോക്തൃസംസ്കൃതിയുടെ ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ഏറെ വിദഗ്ദ്ധമായി കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടേണ്ട ഒന്നാണ് ജീവിതം. ഇരട്ടവേഷങ്ങളണിയാൻ പ്രാഗത്ഭ്യമുള്ളവർ ഈ രംഗത്ത് അനായാസേന വിജയം കൈവരിക്കുന്നു. നമ്മിൽ ആശ്ചര്യമൂലവാക്കിക്കൊണ്ട് ഈ മുഖങ്ങൾ മുഖമില്ലായ്മയുടെ ദുരന്തം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. മുഖമില്ലാത്ത പ്രച്ഛന്ന വേഷങ്ങൾ സമ്മാനാർഹരായിത്തീരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് അക്ഷരങ്ങൾ കൂട്ടി വായിക്കാനറിയാത്ത രാമൻ 'പീറ്റർ ബ്രൂക്കും', 'ഗ്രോട്ടോവ്സ്കിയും', 'പുവർ തിയേറ്ററും', 'തെരുവുനാടകവും', ഒരുപോലെ വഴങ്ങുന്ന സ്യൂഡോബുദ്ധിജീവിയായി വിലസുന്നു. ആക്ഷേപഹാസ്യത്തിന്റെ കുർത്തമനകളേല്പിക്കുന്ന ഈ കഥ ഏറെ ശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്നു. "ഇന്ന് നാടകരംഗത്തെ ഗ്രസിച്ചിരിക്കുന്ന രോഗങ്ങളിൽ ഒന്ന് മോഷണമാണ്. ആശയചോരണം മറ്റേതു മോഷണത്തേക്കാളും നിന്ദ്യവും ഹീനവുമാണ്. ഇവിടെ കണ്ട മൂന്നു നാടകങ്ങളിലേയും ആശയം മോഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതോ, കടം വാങ്ങിയതോ ആയതുകൊണ്ട് രചനയ്ക്ക് ആർക്കും സമ്മാനം കൊടുക്കേണ്ടതില്ല എന്ന തീരുമാനത്തിലാണ് ഞങ്ങൾ എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുള്ളത്". രചനയല്ല, അഭിനയമാണ് പ്രധാനം. അഭിനയിച്ചു ഫലിപ്പിക്കുന്നതിലാണ് വിജയം. രാമന്മാർ 'ജയരാമന്മാരായിത്തീരുന്നതും ജീവിത നാടകത്തിന്റെ വിധികർത്താവായി വിധിപ്രസ്താവന നടത്താനുള്ള അർഹത നേടുന്നതും ഇവിടെയാണ്. സ്വന്തം ജീവിതവും അനുഭവങ്ങളും വിധി നിർണ്ണയത്തെ എളുപ്പമാക്കുന്നു.

ഇത് മുരടിപ്പിന്റെ യുഗമാണ്. ഇതികർത്തവ്യതാമൂലമായി തീർന്ന ശിഥിലാത്മാക്കളുടെ യുഗം. കുറ്റൻ മതിൽക്കെട്ടുകൾക്കുള്ളിൽ താഴിച്ചു പുട്ടിയ വീടുകളിൽ ബാഹ്യലോകബന്ധവിമുക്തരായിക്കഴിയുന്ന തലമുറ. സ്വകാര്യതയിൽ നിന്ന് ദേശീയധാരയിലേക്ക് സംക്രമിപ്പിച്ചപ്പോഴാണ് യുഗസംക്രമങ്ങളുണ്ടായത്. ചലനമാണ് ജീവിതം. ദിശാബോധം നഷ്ടപ്പെടുന്ന ജനതയ്ക്കുള്ളതാണ് പ്രളയത്തിന്റെയും ഉയർത്തെഴുന്നേൽപ്പിന്റെയും കഥകൾ. ഋതുക്കൾ വിടരുന്നത് അവർക്കുവേണ്ടിയാണ്. എല്ലാ വാതിലുകളും ഋതുശോഭ നുകരുന്നതിനായി തുറന്നിടണമെന്ന് 'ദേശാടകന്റെ വഴി' നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

സർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള പ്രഭാപൂർണ്ണവും ഉന്മത്തവുമായ വഴി അന്വേഷിക്കുന്ന നവസംസ്കൃതിയുടെ വക്താക്കൾക്ക് സുശക്തമായ വ്യക്തിബന്ധങ്ങൾ അന്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ക്ഷണികമായ ജീവിതദർശനത്തിലൂടെ ചുറ്റുപാടുകളുടെ നേർക്ക് നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വം വളർത്തിയെടുത്ത സ്നേഹബന്ധങ്ങളുടെ ഉടമകളായി മാറിയിരിക്കുന്നു നാം. നിർമ്മലമായ ബന്ധങ്ങൾ നമുക്ക് അന്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു ചടങ്ങുപോലെ അടുക്കുകയും അകലുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യർക്കിടയിൽ ബന്ധത്തിന്റെ കണ്ണികളായി ചില സൂചകങ്ങൾ മാത്രം അവശേഷിക്കുന്നു. സൂചകങ്ങൾ നൽകുന്ന ബന്ധങ്ങൾക്കപ്പുറം മറ്റൊരു ബന്ധമില്ല. മനുഷ്യനെ സംബന്ധിക്കുന്ന എല്ലാ ക്ലാസിക്ക് സങ്കല്പങ്ങളും നഷ്ടമാവുകയും വസ്തുക്കളുടെയും, ആവശ്യങ്ങളുടെയും പേരിൽ വ്യക്തികൾ സ്മരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന മുതലാളിത്ത ഉപഭോക്തൃസങ്കല്പങ്ങൾക്കൊരു താക്കീതാണിക്കഥ. കാലത്തേയും കഥാപാത്രങ്ങളേയും അപേക്ഷിച്ച് അനുവാചകഹൃദയത്തിൽ ഉൽപ്പന്നമാകുന്ന നിസ്സഹായാവസ്ഥയാണ് ഇത്തരം കഥകളെ ശ്രദ്ധേയമാക്കുന്നത്.

ദീർഘകാലജീവിതത്തിൽ നിന്ന് ഊറിവരുന്ന സംസ്കാരത്തേയാണ് നാം പാരമ്പര്യം എന്നുവിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. നാഗരികജീവിതത്തിന്റെ ചൈതന്യരഹിതമായ പുതുസാംസ്കാരിക ധാരകളാൽ പാരമ്പര്യം വികലമാക്കപ്പെടുമ്പോൾ വ്യഥിതാത്മാക്കളായിത്തീരുന്ന 'സലേക്കർ'മാർ നമുക്കു ചുറ്റും ഏറെയാണ്. അത്യന്തം മോഹജനകവും വിഭ്രമകവുമായ നാഗരികതയുടെ മോഹവലയത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്രാപിക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ 'ഞാനെന്നും ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലേ' എന്ന് അത്ഭുതം കുറുന്നു. നാട്ടിൽ പോയി രാജാവായി വാഴാനുള്ള സാഹചര്യമുണ്ടായിട്ടും നഗരത്തിന്റെ അടിമയായിക്കഴിയാനാണ് തന്റെ വിധി എന്നുതിരിച്ചറിയുന്ന 'രാം ചന്ദ്രസലേക്കർ' കഥാകൃത്ത് തന്റെ ഉള്ളിൽ നിന്ന് ഭാവനാസ്പർശമില്ലാതെ പഠിച്ചുനട്ട കഥാപാത്രമാണ്.

സ്ത്രീ ഒരു ആപ്പറ്റൈസറാണ്. ജീവിതമധ്യ ആകെന്റും മുകരുന്നതിന് രുചിഭേദത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത തലങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ അവൾക്കുസാധിക്കും. ഇത് വളരെ പഴയതും എന്നാൽ വളരെ പുതിയതുമായ കാഴ്ചപ്പാടാണ്. ചാരിത്ര്യം എന്ന ത്ര്യക്ഷരി അവളുടെ നിഘണ്ടുവിലേയ്ക്കുള്ള പൂരുഷമേധാവിത്വത്തിന്റെ നിരങ്കുശതാം സ്ത്രീയെ പലപ്പോഴും പിന്നിലാക്കുന്നു. ശരണാഗതമായ ഒരു സമൂഹത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന ഇത്തരം 'വിപരീത ചിഹ്നങ്ങൾ' സാമൂഹ്യമായ ഭാഷയിലൂടെയാണ് കഥാകൃത്ത് വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നത്.

കഴിഞ്ഞകാലത്തിന്റെ 'നാൾവഴി പുസ്തകം' വല്ലപ്പോഴുമൊന്ന് മറിച്ചുനോക്കുന്നത് പുതിയ നാൾവഴികൾ എത്രമാത്രം നിരാശാജനകമാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക് നമ്മെ നയിക്കുന്നു. രുചിഭേദത്തിന്റെ മോഹനമായ ഏടുകൾ ശിമിലബന്ധങ്ങളുടേയും ആത്മവഞ്ചനയുടെയും കഥകൾ പറയുമ്പോൾ 'അച്ഛന്റെ നാൾവഴി പുസ്തകം' സഹനത്തിന്റെയും, സ്നേഹത്തിന്റെയും ആത്മാഭിമാനത്തിന്റേയും ശോണതലങ്ങൾ അനാവരണം ചെയ്യുന്നു. ഒരിടത്ത് ആത്മപീഡനത്തിന്റെ ദുരന്തമാണെങ്കിൽ മറ്റൊരിടത്ത് ആത്മപീഡനത്തിന്റെ സുഖമാണ് അനുഭവഭേദമാകുന്നത്. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ നിന്നുകൊണ്ടേ "പുത്തൻ പുരക്കൽ നാരായണൻ നായർക്കൊരു കുറ്റപത്രം", 'സ്വയം വരത്തിനു മുമ്പ്' ഇത്യാദികഥകൾ രചിക്കുവാനൊക്കൂ. കാലത്തിന്റെ നേർക്കുള്ള കൂർത്തപരിഹാസശരങ്ങൾ എന്നതുപോലെ ജീവിതദുരന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ആത്മീയ സമസ്യകളുടെ കലാത്മകമായ ആഖ്യാനം കൂടിയായിവ.

'സമൂഹത്തിലെ അംഗമെന്ന നിലയ്ക്കുള്ള എഴുത്തുകാരന്റെ അസ്തിത്വവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർഗ്ഗസത്തയും (Creative Self) ഭിന്നമാണെന്നുള്ള ഉപദർശനം നവീനവിമർശനത്തിന്റേതാണ്. എന്നാൽ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധനായ പുതിയ എഴുത്തുകാരൻ ഈ ദർശനത്തിന്റേഹന്താവാണ്. എഴുത്തുകാരന്റെ സ്വത്വവും സർഗ്ഗസത്തയും സമനായിക്കുന്നേടത്താണ് പുതിയ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉൽപത്തി. ഈ തലത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടുവേണം, അഷ്ടമൂർത്തികഥകളെ സമീപിക്കുവാൻ.

പകൽപ്പാടം

മലയത്ത് അപ്പുണ്ണി

നദികളിലെയുറവവറ്റി
എരിപൊരികൊണ്ടിടും കാലം
കതിരുണ്ടു കളംപാടിയ
കിളികൾക്കു കഷ്ടകാലം.
മലരുകൾ തൻ നിറക്കൂട്ട്
കണ്ടു കാൽതരിച്ചവരേ
മഴവില്ലിൻ ചാരുതയിൽ
മനം നട്ടു നിന്നവരേ
അറിഞ്ഞില്ലാ നിങ്ങളുഖിലം
ക്ഷണികമെന്ന പരമാർഥം
അണഞ്ഞീടും മന്നിലൊരുനാൾ
പൊരിയുന്ന ഗ്രീഷ്മമെന്നും
ഋതുചക്രമുരുളുന്നു -
ണ്ടിടവേളയറ്റു നിത്യം
അതിന്റെ മാറ്റൊലി മർത്തു -
ഹൃദയത്തിൻ തുടിപ്പത്രേ.
കാലമെന്ന പെരുന്തച്ചൻ
പണിയുന്നു പ്രപഞ്ചത്തെ
ഏതുനാൾ തൊ, ട്രിനിയെന്ന് -
പണിതീരാ പ്രപഞ്ചത്തെ
കടലലറിക്കയർത്തിട്ടും
കരനൊന്തു കരഞ്ഞിട്ടും
കുലുങ്ങാതെ നിയതി, കത്തി -
യെരിയുന്നു പകൽപ്പാടം.

ഞാനൊറ്റയ്ക്കാണ്

ലിയോപോൾഡ് സെഡർ സെൻഘർ (Leopold Sedar Senghor) എന്ന ആഫ്രിക്കൻ കവിയുടെ 'ഞാനൊറ്റയ്ക്കാണ്' (I Am Alone) എന്ന മനോഹരകവിത. ചുരുക്കം വാക്കുകളിലവതരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ഭാവപ്രപഞ്ചം. മുർത്തവും തീക്ഷ്ണവുമായ ബിംബത്തിൽ, ആഴത്തിൽ കോറിയിടുന്ന ഏകാന്തതയുടെ ഒരു ദീപ്തചിത്രം. വാക്കുകൾക്കിടയിൽ ശൂന്യത നിറച്ചുവെയ്ക്കുകയും, വായനക്കാരനെ പരിപൂർണ്ണവിശ്വാസത്തിലെടുത്ത്, ആ ശൂന്യതകൾ സ്വാന്യഭവസമ്പത്തുകൊണ്ട് നികത്തിയെടുക്കാൻ അവൻ അവസരം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് ഉത്തമ കവിതയുടെ രചനാതന്ത്രത്തിലെ മികവ്, ഇക്കാര്യത്തിൽ കൃതഹസ്തനാണ് സെൻഘർ. ഏകാന്തത ഒരനുഭവമായി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല കവിതകളിലും ഉറന്നൊഴുകുന്നുണ്ട്. മിക്ക കവിതകളും, തികച്ചും വ്യക്തിപരമായ അനുഭവങ്ങളുടെ പലപ്പോഴും ഏറെ സ്വകാര്യങ്ങളായ അനുഭൂതികളുടെ ആവിഷ്കാരങ്ങളാണ്.

തീർത്തും തിരക്കുപിടിച്ച ഒരു ഔദ്യോഗികജീവിതമായിരുന്നു സെൻഘർ നയിച്ചിരുന്നത് എന്നത് നിറഞ്ഞ വൈപരീത്യമായിത്തോന്നാം. ഫ്രഞ്ച് അധീനതയിലായിരുന്ന 'സെനഗൽ' (Senegal) "ജൂൾ" (Joal) എന്ന കടൽത്തീരപ്പട്ടണത്തിലാണ് സെൻഘർ ജനിച്ചത്. സെനഗൽ, ഫ്രഞ്ചധീശത്വത്തിൽ നിന്ന് മോചനം നേടിയപ്പോൾ, സെൻഘർ, തന്റെ രാജ്യത്തിലെ ആദ്യത്തെ പ്രസിഡണ്ടായി. രണ്ടുദശാബ്ദക്കാലം ആ പദവി അലങ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രസിഡണ്ട് പദവിയിലെത്തുന്നതിനു മുൻപ്, ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള പല ഔദ്യോഗിക സ്ഥാനങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ജോലി ചെയ്തിരുന്നു. ഫ്രഞ്ച് അക്കാദമിയിലേയ്ക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുമ്പോൾ, ആ ബഹുമതി ലഭിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ കറുത്ത ആഫ്രിക്കക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അധ്യാപകവൃത്തിയിലാണ് അദ്ദേഹം ജീവിതമാരംഭിക്കുന്നത്. രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധക്കാലത്ത് ഫ്രഞ്ച് കൊളോണിയൽ സേനയിലും സേവനമനുഷ്ഠിക്കേണ്ടിവന്നു. ഇക്കാലമത്രയും, ആഫ്രിക്കൻ സാഹിത്യം ലോകജനതയുടെ ശ്രദ്ധയിലെത്തിക്കുന്നതിനുള്ള തീവ്രയത്നത്തിലായിരുന്നു, സെൻഘർ, ആഫ്രിക്കൻ സംഗീതോപകരണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനപരമായ പര്യക്കൻ താളം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾക്ക് ചൈതന്യം പകരുന്നു.

കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ

I am Alone

Leopold Sedar Senghor

I am alone in the plains
 And in the night
 With trees curled up from the cold
 And holding tight, elbow to body, one to the other.

I am alone in the plains
 And in the night
 With the hopeless pathetic movements of trees
 That have lost their leaves to other islands.

I am alone in the plains
 And in the night.
 I am the solitude of telegraph poles
 Along deserted
 Roads.

സംസ്കൃത കവിത

വ്യാമഖാനം

കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയർ

ഉച്ചഭാഷണയന്ത്രേണാ-
ഖ്യാപിതം " സർവ്വയാത്രികാ:
ലഭേരൻ ത്വരിതം തേഷാം
വിമാനാരോഹ ചീടികാ:"

ദത്യാമേ ചീടികാം ദീർഘാം
കാര്യകർത്താ ന്യവേദയത്-
"യദ്യസ്തി ഗുരുസാമഗ്രീ
തർഹിസാ ത്യജ്യതാമിഹ".

ശീർഷസ്യ കമ്പനദാരാ
നാസ്തിത്യഹ മസ്യചയം;
വിഹായ ഭാരവച്ചിത്തം
കിം വസ്തു കവിനാ ഭൃതം?

"സുരക്ഷായ: പരീക്ഷാർത്ഥം
ഗമ്യതാമദ്യ യാത്രിഹകൈ:"
ഏതദ്യത്ഘോഷണം കിഞ്ചിത്-
കാലമധ്യേ മയാശ്രുതം.

ലഘുസ്യുതം മാമകിനം,
തഥാപി ഹൃദയം മമ
ഉദ്ഘാട്യാദർശയം സ്പഷ്ടം
രക്ഷിണം സമവേഷിണം.

ഹന്തും പിപീലികാം ചാപി
ശക്തം ശസ്ത്രം സുനിശ്ചിതം
സ്യുതാന്തർഗ്ഗതകാവേഷു
മച്ചിന്തേ വാ ന വിദ്യതേ.

സ്ഥിരപ്രസാരിതൗ പക്ഷൗ
ധാരയത്ഖഗസന്നിഭം
വിശ്രാന്തീംതു കരോതി സമ്
വിമാനം വിപുലാങ്ഗണേ.

നാനാപ്രകാരസേവാസു
നിരതാ: പരിചാരകാ:
പാർശ്വസ്ഥ ശ്രേണിമാരുഹ്യ
മയാ പ്രാപ്തം ഖഗോദരം

ആകാശ വാസിനി ചന്ദ്ര-
വദനാ മേഘകുന്തളാ
കാചിഭാഗത്യ മിഷ്ടാന്നം
വ്യഭജത് ചാരുഹാസിനി.

മാ ഗർവ്വോസ്തുർവ്വശീരംഭാ-
മേന കാദ്യപ്സര :സ്ത്രീയ:
ഭുജാതമുഗ്ദനാരീഭി:
വിജിതം ഗഗനം ഖലു.

കവാടം വിഹിതം പാർശ്വ-
ഘടിതം സേവകാ ഗതാ:
മന്ദരീത്യാക്ഷിതൗ സ്യുതാ
പരിവൃത്യത:പരം

രേഖാങ് കിതേന മാർഗ്ഗേണ
വിമാനം ചലിതം ദ്രുതം;
വായുപുത്ര സമം പ്രാപ്നോ-
ദംബരം നിമിഷാന്തരേ.

ചർമ്മമേഖലയാ പിഓ
സ്വയംബദ്ധാ ചകർണ്ണയോഃ
തുലഖണ്ഡം നിവേശ്യാഹം
ഉപവിഷ്ടോ മമാസനേ.

കാചയുക്ത ഗവാക്ഷേണ
യദാഹം ദൃഷ്ടവാൻ ബഹിഃ
നീചൈഃശേതേ ഭൂതയാത്രീ
വിവർണ്ണാ ശുഷ്ക രൂപിണി

ഉപര്യഹം വിമാനേന
വിഹരാമി വിഹായസി;
നീരദസ്യകരം ധൃതാ
വായുനാ സഹ പര്യടൻ

ഇന്ദ്ര ചാപസ്യവർണ്ണാഭാം
പാർശ്വേ സ്ഥിതാവ ലോകയൻ
അട്ടഹാസേന സഹിതം
വിദ്യുത്പാണിം വിചാലയൻ

മൃദുലം താഡനം കൃതാ
താരാ ജാഗരയന്നപി
ഹിമാംശുഹാലം ചുംബിതാ
ശിതീകൂർവ്വൻ ച മാനസം

യക്ഷ കിന്നര ഗന്ധർവ്വ-
ദേവൈഃസഹ നഭസ്ഥലേ
സ്വച്ഛന്ദം ചരിതും ബാല്യാ-
ഭാരദ്യാസ്തിമമേപ്സിതം .

ബാലിശം ചിന്തനം യദ് വാ
സ്യാദിതം കവി കല്പനം ;
ജീവനം ഭൂവി നിർവ്വോഢ്യം
അഭ്യ ഖേ മയി ഗച്ഛതി

ആത്മസംതൃപ്തിമ പ്രാപ്യ
പുനശ്ചാഭിലാഷാമൃഹം -
"വ്യോമയാനേന മച്ഛിത്തം
യഥാതൈമുന്നത്യമാപ്നുയാത്".

കൗമുദീകവനങ്ങളിലൂടെ

കലേശർ

പുതുമയിലും പഴമയിലും അന്ധമായി മുറുകെപ്പിടിക്കുന്ന രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളാണല്ലോ ആധുനിക മലയാളകവിതയിൽ രംഗം കയ്യടക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഒന്നുകിൽ കുറുപ്പിന്റെ നെഞ്ഞത്ത് അല്ലെങ്കിൽ കളരിക്കു പുറത്ത്. രണ്ടിൽ നിന്നും നല്ലവശങ്ങൾ എടുത്തു വിളക്കിച്ചേർക്കാൻ കഴിയുന്നവർ വിരലിലെണ്ണാവുന്നവരേ ഉള്ളൂ എന്നതാണ് മലയാളത്തിന്റെ വർത്തമാനകാലദുരന്തം.

കവനകൗമുദി പന്ത്രണ്ടാം ലക്കത്തിൽ മേലത്ത് ചന്ദ്രശേഖരന്റെ തിരുമുവിൽ എന്ന ആദ്യത്തെ കവിത ആധുനികതയുടെ മുഖപടം എടുത്തണിയാനാഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതെങ്കിലും വേണ്ടത്ര ഫലപ്രദമാകാതെ പോകുന്നു. ശങ്കരക്കുറുപ്പിനെ അനുസ്മരിക്കുന്ന കവിതയിൽ വശ്യവാക്കായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല കവിതകളെക്കുറിച്ചും പരാമർശമുണ്ട്. മുതസ്താതമർത്തുതയ്ക്ക് ആഴിയുടെ അടിത്തട്ടിൽ നിന്നു മുത്തുവാരുവാനാകില്ല എന്ന് ആദ്യഭാഗത്തു തന്നെയുണ്ട്. പുല കുളിച്ച മർത്തുത എന്നർത്ഥം വരുന്ന ഇതുപോലുള്ള ചില അലിയാത്ത വാക്കുകൾ ആധുനികമാണെന്നു വരുത്തിത്തീർക്കാൻ മുൻഭാഗത്ത് തുക്കിയ ബോർഡുമാത്രമേ ആവുന്നുള്ളൂ.

കേകയിൽ വിശ്വദർശനം തേടിയ ആ മഹാകവി പറന്നു പോയിട്ടു വർഷങ്ങളായി. അത്ഭുത ഭാവത്താലെ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തെ വീണ്ടെടുത്തു മർത്തുമാക്കിയ നൽകിയും (സമുച്ചയം അനാവശ്യം തന്നെ) മറഞ്ഞു. വെളിച്ചം വിശ്വസ്പന്ദമാണെന്നു പഠിപ്പിച്ച അദ്ദേഹം മധുരവും സൗമ്യവും ദീപ്തവുമായ ജീവിതം മനുഷ്യനു നൽകി. നീരസ്രനീലജലദപ്പലകപ്പുറത്തു വാരഞ്ചിടുന്ന വളർവിലു വരച്ചു മായ്ക്കുന്ന ദശമലപ്രകൃതിയെക്കണ്ടു വിസ്മയിച്ചു. മേഘം, ആകാശം, താരാവലി (ആകാശതാരാവലിയല്ല ഭംഗി) മുതലായവയിൽ അഭിരമിച്ച് ഒടുക്കം മുരളീരാഗ ലോലൻ (മധുമുഖയാത്രികൻ അവ്യക്തമായി) വന്നപ്പോൾ വാതിൽപോലും പുട്ടാതെ ഇറങ്ങിപ്പോയി. ആ പൂർവ്വികന്റെ (പൂർവ്വികൻ പിശകാവും) പാദധൂളിയെ ശിരസ്സിലേറ്റി (ശിരസ്സേറ്റിയെന്നതു നല്ല പ്രയോഗമല്ല) മാനവപുരാവൃത്തം പാടുകയാണ് ഇവിടെ കവി.

പി.കേശവൻ നമ്പൂതിരിയുടെ മുത്തശ്ശിക്കു പുതുമയിലേയ്ക്കാണു ചായ്വ്. അതുമുഴച്ചു നിൽക്കുന്നില്ല എന്നതാണതിന്റെ മേന്മ. ഒരുനുള്ളു നിലാവായ് പിറന്ന പുതു നാമ്പിന്നു. വയമ്പുകൊടുക്കുമ്പോൾ നെറ്റി ചുളിച്ചു കോട്ടുന്ന മുഖം കാണുന്നു. മൂന്നു പതിറ്റാണ്ടുമുൻ മുഖദർശനം നടത്തിയതും മന്ത്രകോടിയുയർത്തി കുറി തൊടുവിച്ചതും മറ്റും ഓർത്തുപോയി. ഇതുപോലെ അന്യാരണ്യത്തിൽ തുടർന്നിരിക്കുകയായിരുന്നല്ലോ അന്നും. പിന്നിടുള്ള ജീവിതത്തിൽ കിങ്ങിണി നാദമുതിർത്തു കൊണ്ട് കണ്ടെത്തിയ പൊൻകനികളേയും സ്മരിച്ചുപോയി ഒരു നിമിഷം. തളരുമ്പോൾ പിതാമഹന്റെ കൊടിയടയാളം കല്ലേറ്റു തുടർന്നോടാൻ കണ്ണുമിഴിച്ച കണ്ണണിയുടെ തുടുകാലടി

കൾ മോഹകം തന്നെ. നാം രണ്ടുപേരും ഇവളിലനുഗ്രഹമായി പൊഴിയുക എന്ന വാക്കോടെയാണ് മുത്തച്ഛന്റെ പൗത്രീവാത്സല്യം ഒഴുകിയെത്തുന്നത്.

ഡോ.എം.എസ്.ടി. നമ്പൂതിരിയുടെ കൊഴിഞ്ഞുപോയ അകാലത്തിൽ അന്തരിച്ച എൻ.മോഹനനെ അനുസ്മരിക്കുന്നു. മോഹനസാഹിത്യപുഷ്പം കൊഴിഞ്ഞു എന്നാണ് പരാമർശം. നാലുപതിറ്റാണ്ട് മുമ്പ് ആ കഥാകൃത്തും ഈ കവിയും ഒന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു മിന്നൽ പോലെ പൊടുന്നനെ ജീവിതത്തിന്റെ യവനിക വീണപ്പോൾ ഓർമ്മകൾ നീണ്ടുപോയി. കാലടിയിലെ അദ്വൈത നദിയിൽക്കുളിച്ച് ആദിഗുരുവിന്റെ ആശ്രമം ദർശിച്ചത് ആദ്യകാല ഓർമ്മയിൽ വാടാതെ നിൽക്കുന്നു. കലാലയ ജീവിതത്തിൽ അന്തർമുഖനായിരുന്ന കഥാകാരന്റെ ദൃഷ്ടി ദൂരെയുള്ള ഹരിതവനങ്ങളിലായിരുന്നു എപ്പോഴും. ശാശ്വതമെന്നേ ദുഃഖം എന്ന ജി.യുടെ വരികൾ നെഞ്ചിലേറ്റിക്കൊണ്ടു നടന്നിരുന്ന കാലം. നിന്റെ കഥ എന്റെ കഥയാണ് എന്ന കണ്ടെത്തലിലാണ് കവിത ചെന്നെത്തുന്നത്.

ഒരു സാധാരണ കവിത എന്നേ ഇതിനെ വിലയിരുത്താനുള്ളൂ. കവിയുടെ ദുഃഖം അനുവാചകനിലെത്താതെ വാഗ്ജാലമായി അവശേഷിക്കുന്നു എന്നതാണ് ഇതിന്റെ കുറവ്. കുന്നിൻ ചെരിവിലൊഴുകുന്ന അരുവിയിലെ താമരമൊട്ടിന്റെ വിലാപങ്ങൾ, ആറ്റിൻ കരയിൽ ഈറൻ തുണി ചുറ്റി നോറ്റിരിയ്ക്കുന്ന പെൺകിടാവിൻ കദനങ്ങൾ മുതലായവരികൾ ചലനമറ്റുകിടക്കുകയാണ്. അനുഭൂത ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു സജീവാനുഭവവും പങ്കുവെയ്ക്കാതെ.

രാധാകൃഷ്ണൻ ഇളയിടത്തിന്റെ 'തോഡി' അവസാനിക്കുന്നത് 'കിളയ്ക്കാം നമുക്കിപ്പോൾ തോഡി തൻ മരുപ്പുറം' എന്നായത് അന്വർത്ഥമായി എന്നു പറയണം. തോടിയെന്ന ഭാഗത്തെ 'തോഡി'യാക്കിയതും വരികളിൽ പാദാദിപ്പൊരുത്തം ദീക്ഷിക്കാത്തതും നെറ്റിച്ചുളിപ്പിക്കും. ജി.യുടേയും വൈലോപ്പിള്ളിയുടേയും കൈകളിൽ വരെ തലയെടുപ്പോടെ ഒഴുകിയെത്തിയിരുന്ന കേക ആധുനികരുടെ കയ്യിലെത്തിയപ്പോൾ കോലം കെട്ട് ദുർഭഗമായിരിക്കുന്നു. നിയതമായ ഒരർത്ഥത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന വാക്യഘടനയ്ക്കു പകരം എങ്ങനെയും വ്യാഖ്യാനിക്കാവുന്ന രീതിക്കാനിതിൽ പ്രാമുഖ്യം.

ആരു പാടിത്തീർക്കുന്നു നാദഭൂപടം എന്ന ആദ്യവരികളിൽത്തന്നെ അസാരസ്യങ്ങൾ തുടങ്ങുന്നു. പാടിത്തീർക്കുക എന്നതു മനസ്സിലാമനസ്സോടെ വഴിപാടായി പാടുന്ന ഭാവവും ജനിപ്പിക്കുന്നു. നാദത്തിനും ഭൂപടത്തിനും അദ്ദേഹം കൽപിച്ചത് ഏതുഭാവ ദീപ്തിലക്ഷ്യം വെച്ചാണെന്നു വ്യക്തമാവുന്നില്ല. രുജതീരം എന്നല്ല രുജാതീരം എന്നാണ് സമസ്തപദം വരുക, അടയിരുന്നായരാൻ ചിത്രജാലകക്കിളി എന്നതിലും അവ്യക്തതയുടെ ചുവയുണ്ട്. അടയിരുന്നിട്ട് ഉയരാൻ എന്നും ഉയരാൻ അടയിരുന്നു എന്നും ഇന്നത്തെ രീതിയിൽ അർത്ഥം കൽപിക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടാമത്തേത് സമീചിനമല്ലെങ്കിലും, മുക്തിതൻ വഴിക്കായി എന്നതിലെ വാക്കുകൾ മനസ്സിലാവും. പക്ഷേ എങ്ങനെ എങ്ങോട്ട് അന്വയിക്കണമെന്നു സംശയിച്ചുപോകും. തോടിയുടെ പുറംതോടു കിളിക്കാം, അതു മരുപ്പുറമാണെങ്കിൽ വൃഥാവായാമമാവുമെന്നതാണുസങ്കടം.

എവിടെപ്പോകുന്നു എന്ന പറവൂർ ബി.ലതികാ നായരുടെ കവിതയിൽ വരികൾ പലവട്ടം ആവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവ ഒഴിവാക്കിയാലും കുറവൊന്നും വരാനില്ല. മുറുക്കം കൂടും താനും തനിയെ നടക്കുമ്പോൾ എവിടെപ്പോകുന്നു എന്നു പലരും ചോദിക്കുന്നു എന്ന ആദ്യഖണ്ഡത്തിൽ നിന്നുകൊള്ളുത്തിയ ചോദ്യമാണ് മുഖേ പോയവരെങ്ങു മറഞ്ഞു എന്നത്- ഭൂമി ഏഴായി വിഭജിച്ച് അവയ്ക്കു പേരു നൽകിയത് മനുവിന്റെ പുത്രനായ പ്രിയവ്രതനാണത്രെ. ആ പ്രിയവ്രതനും മറഞ്ഞു. എവിടെ ? മതിമാന്മാരും തേജസികളും മറഞ്ഞുപോയി. എവിടെയെന്നറിയില്ല - ഇന്നു കണ്ടവർ നാളെ മരയാതിരിയ്ക്കില്ല എന്ന സത്യമാണ് അടിയിൽ. ചോദ്യത്തിന്റെ അപ്രസക്തിയിലേക്കും കടാക്ഷമുണ്ട്. ഈ ആഴക്കു വറ്റ് ഏഴെട്ടിടഴി വെള്ളത്തിലാണെങ്കിൽ മടുക്കുമല്ലോ.

പണ്ടു സ്വായംഭു എന്നതിലെ 'സ്വ'യും പ്രിയവ്രതനിലെ 'വ്ര'യും കൂട്ട ക്ഷരമാണെന്നു ഗണിക്കാതെയാണ് പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതു വരികളിൽ തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

ഇന്നിന്റെ ചടുലത കൊണ്ടും മുറുക്കാ കൊണ്ടും ധന്യന്മകതകൊണ്ടും പി. വിജയകുമാറിന്റെ അസ്തമയം ശ്രദ്ധേയമായിട്ടുണ്ട്. ഫാഷനായി അങ്ങിങ്ങു വന്നിട്ടുള്ള ചില അവി്യക്തതകൾ ഒഴിവാക്കിയാൽ കൂടുതൽ സുഗ്രഹവും ഹൃദ്യവുമായേനെ, 'ൽ' കഴിഞ്ഞുവരുന്ന 'ശ' (ശുഭ്രകാലം) ഇരട്ടിക്കണം. ഇവിടെ ഇരട്ടിച്ചാൽ വൃത്തത്തിൽ കഴമുഴകൾ വരുകയും ചെയ്യും. ഈരടി ഒറ്റയിലവസാനിക്കുന്നതും ഒഴിവാക്കാമായിരുന്നു. വൃത്തത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കുമ്പോൾ ഇക്കാദ്യവും നിഷ്കർഷിക്കണമല്ലോ.

പകലിന്റെ തീ ആറിത്തുടങ്ങിയെങ്കിലും വേനലിന്റെ താപം ജലിക്കുന്നുണ്ട്. അതും കൂടിച്ചുകൊണ്ട് കടൽത്തീരത്തുനിന്നു മടങ്ങുകയായിരുന്നു കവി. തിരക്കിൽ തട്ടിത്തടഞ്ഞു നടക്കുമ്പോൾ വേദനയിൽ പുളയുന്ന ആരുടേയോ ഞരക്കം, രോദനം. തളരുന്ന വെളിച്ചത്തിൽക്കാണുന്നത് അല്പം ഖദറിൽപ്പൊതിഞ്ഞ ഒരാൾ രൂപം വീണു കിടക്കുന്നതാണ്. ചവിട്ടിക്കടന്നുപോവുന്നവർ പുലഭ്യം ചൊരിയുന്നു. നീങ്ങാൻ സ്ഥലമില്ല. ആകാശവിശാലതയിൽ നിന്ന് പ്രകാശരശ്മികളുടെ അവസാനക്കതിരും അസ്തമിക്കുമ്പോൾ നടക്കുന്ന കവിയുടെ കാലിൽ വീണുടഞ്ഞ കണ്ണടച്ചില്ലുകൾ തടയുന്നു. ഒപ്പം ഗീതയുടെ ഏടുകളും മൺതരികൾ രക്തം കൂടിച്ചുലഞ്ഞാടുന്നു. ഹേ രാമ എന്ന് അന്തരാത്മാവു മന്ത്രിക്കുന്നു.

പുതുമയുടെ അമൂർത്തമായ നൃത്തത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു സി.പി. സുഭദ്രയുടെ നിശാപർവ്വം. ഇരുട്ടു പരക്കുന്നു, വറ്റാൽ ചിരകിട്ടടിക്കുന്നു, എന്തോ കരിഞ്ഞു നാറുന്നു. ഇതു കഴുകന്മാരുടെ യാമം, നിശാപർവ്വം, വഴിയിലെ പിണങ്ങളിൽ കാലിടറുന്നു. വഴിയിൽ വഴുക്കൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന നിണത്തിനു ഇപ്പോഴും ചൂട്. ഇതുരൂധിരപർവ്വം, ഉള്ളിൽ കനിവിനുപകരം പുക പുകയുന്നു. ഇതു വറുതിയുടെ പർവ്വമാണ്. മണ്ണുഗന്ധരഹിതമാവുന്നു, മന മരിക്കുന്നു പുവിന്റെ ചന്തം കൊഴിയുന്നതോടെ ഭൂമി ചൂടുകാടാവുന്നു. കബന്ധങ്ങൾ തുള്ളുന്നു. ഇതു നടന പർവ്വം.

പുതുമയുടെ അവ്യായവ്യയമായ ഒരു ലഘുപരിമളം ഈ നിശാപർവ്വ നൃത്തത്തിനു ആഹാര്യ ശോഭയണയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ആന്തരസൗന്ദര്യം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ പുറംമോടിക്കു കഴിയില്ലല്ലോ.

പഴയ രീതിയിൽ സംസ്കൃതത്തിലെഴുതിയതാണ് കെ.രാമകൃഷ്ണ വാരിയരുടെ സുവർണ്ണ സ്തുതി. ആ രീതിയുടെ സ്വഭാവമായ സ്പഷ്ടവാദിത എന്നഗുണം ഇതിലും തെളിഞ്ഞുകാണാം. ഇരുട്ടു മുടിക്കിടക്കുന്ന ഭൂമിയിലും അതേ വിധത്തിലുള്ള എന്റെ മനസ്സിലും വെളിച്ചം പകരാൻ വേഗം വന്നാലും എന്നാണ് തുടക്കം. പദ്മ നേത്രങ്ങൾ അടച്ച് തിരകളാകുന്ന അധരം ചലിപ്പിച്ച് ഭൂമി രാത്രി മുഴുവൻ അങ്ങയെ ധ്യാനിച്ചു എന്ന വാചകം മാത്രം ഭൂതകാലത്തിലാണ്. കോടിക്കണക്കിനു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ്, അങ്ങയുടെ ശരീരത്തിൽ നിന്നാണ് ഈ ഭൂമി ഉണ്ടായതെന്നു ശാസ്ത്രകോവിദന്മാർ പറയുന്നു. പുത്രിയായ ഭൂമിക്കു വേണ്ടതൊക്കെ അങ്ങ് യഥാകാലം നൽകുന്നുമുണ്ട്. ഭൂമി പിതാവിനെ ദേവനെന്നു തന്നെ കരുതി ഭക്തിപൂർവ്വം പ്രദക്ഷിണം വെയ്ക്കുന്നു. മുത്തച്ഛന്റെ മാഹാത്മ്യവും മുത്തച്ഛനുൾക്കൊള്ളുന്ന വിസ്മയാവഹമായ ശക്തിയും ദൗഹിത്രർക്കജ്ഞാതമാണ്. ഒരു കണക്കിനതു നന്നായി. മുഴുവൻ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ആ അപരിമേയ ശക്തിയും സംഭരിച്ച് യുദ്ധത്തിനുപയോഗിക്കുമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ കൽക്കരി കത്തിച്ചും വൈദ്യുതി ഉല്പാദിപ്പിച്ചും അണുവിസ്മോടനം നടത്തിയും അവൻ ശക്തി ധർമ്മത്തിനായി നല്ലൊരു പേരാണിട്ടു മരം വെട്ടി മഴയ്ക്കു തടസ്സമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സുഖദുഃഖമഗ്നരായ ഈ മനുഷ്യർ ഭൂമിയിലുള്ളതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങയ്ക്ക് ഇതിനോട് പ്രത്യേകവാത്സല്യം. ഞങ്ങൾ അങ്ങയുടെ പാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിയ്ക്കുന്നു, അനുഗ്രഹിച്ചാലും.

വിചാരവ്യാഃ എന്നതിന്റെ പിന്മുറ സന്ദർശനം വിസ്മയം പോവാതെ നിർത്തിയതു നോട്ടപ്പിശകു കൊണ്ടാവും.

വർഷകാലത്തെ നദിയെപ്പോലെ ഒരിടത്തും നിൽക്കാതെ കൂലംകുത്തിപ്പായുകയാണ് ആർ. ഗോപിനാഥന്റെ നദി. വെയിലിന്റേയും നിലവിന്റേയും കൈകളിൽ ഓളത്തിന്റെ താളമേന്തിയും വനതടത്തെ ഉള്ളിൽ സ്വപ്നം കണ്ടും കരളിൽ വയലുകൾ മലരിടുന്ന കതിരിന്റെ ആശയുമായി പാഞ്ഞെത്തുകയാണ് നദി. വഴികൾ തേടിക്കൊണ്ട്, സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടാണതിന്റെ യാത്ര. ആകാശത്തിന്റെ നീല വിരിപ്പിൽ ഉറങ്ങാനാണതിനാഗ്രഹം. ആവേശത്തുള്ളിൽ ചാടിയും തുള്ളിയുമാണതിന്റെ കുതിപ്പ്, ചുഴികളിൽ ചുറ്റിയും ഇടറിമാറിയും മുന്നോട്ടൊഴുകുമ്പോൾ സംഹാരതാണ്ഡവത്തിന്റെ തിരകളൊതുക്കി ചിലങ്കകളാക്കി കരകളിൽ നൃത്തം ചവിട്ടാനും സമയം കണ്ടെത്തുന്നുണ്ട്. അനന്തമായ കാലംതന്നെയാണ് ഈ തീവ്രപ്രവാഹം. കലയിലെ ആത്മാവായ കവിതതന്നെയാണ് നദിയായൊഴുകുന്നത്.

കണ്ണും മൂക്കുമില്ലാത്ത വൃഷത്തിന്റെ കാടുംപടലും കലക്കവും നീങ്ങി രൗദ്രത്തിൽ നിന്നു ശാന്തിമന്ത്രത്തിന്റെ നൃത്യത്തിലേക്കിറങ്ങി തെളിനീരൊഴുകിക്കൊണ്ടാവട്ടെ നദിയുടെ സ്വച്ഛന്ദസഞ്ചാരം.

കവി, വിമർശകൻ, സിദ്ധാന്തങ്ങൾ

പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

**ഞങ്ങളുടെ കൂഞ്ഞട്ടൻ : എൻ.വി.രാമവാരീയർ
ലൈഫ് ബുക്സ്, തൃശൂർ.
വിതരണം: കറന്റ് ബുക്സ് കോട്ടയം, വില - 110**

എൻ.വി.യുടെ വലിയമ്മയുടെ ദൗഹിത്രനായ രാമവാരീയർക്ക് എൻ.വി.യെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണകൾ അടുക്കിച്ചിട്ടപ്പെടുത്തി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു ഈ പുസ്തകത്തിൽ. കൂങ്കുമം വാരികയിൽ 23 ഖണ്ഡങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു പരമ്പരയുടെ രൂപത്തിലാണ് ആദ്യം ഈ കൃതി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. അധ്യായങ്ങളുടെ ക്രമം പുനർവിന്യസിച്ചും ആവശ്യമായിത്തോന്നിയ സംക്ഷേപണ വിപുലനങ്ങൾ വരുത്തിപ്പരിഷ്കരിച്ചുമാണ് പുസ്തകം പ്രസാധനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. കൂടാതെ എൻ.വി. പലപ്പോഴായി തനിക്കയച്ച കത്തുകൾ ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഒന്നോ രണ്ടോ വാക്യങ്ങളിൽ ഒരുങ്ങുന്നവ മുതൽ രണ്ടോ മൂന്നോ പേജുവരെ വിസ്തരിച്ചുള്ളവവരെ പല വലിപ്പത്തിലുള്ള ഈ കത്തുകൾ എൻ.വി.യെ അറിയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് വളരെ വിലപ്പെട്ട രേഖകളാണ്.

എൻ.വി.യുടെ ബാല്യകാലത്തെക്കുറിച്ചും വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചുമൊക്കെയുള്ള, ഇന്ന് പലർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത, നിരവധി വിവരങ്ങളും വാരിയരുടെ പുസ്തകത്തിലുണ്ട്. എൻ.വി.യുടെ സന്തതസഹചാരിയായിരുന്ന രാമവാരീയർക്ക് ഏറ്റവും ആരാധ്യനും മാതൃകാപുരുഷനുമായിരുന്നു ഈ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരൻ. മാത്രമല്ല, തന്റെ ജീവിതത്തിന് ദിശാബോധമുളവാക്കി തന്നെ വഴിതിരിച്ചുവിട്ടതും ഈ ജ്യേഷ്ഠനായിരുന്നുവെന്ന് ഗ്രന്ഥകാരൻ വാക്യമായും, പദ്യമായും അനുസ്മരിക്കുന്നു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കത്തിലെ മൂന്നുനാലു ദശകങ്ങളിൽ ഇവിടുത്തെ ഉൾനാടൻ ഗ്രാമങ്ങളിൽ സ്പന്ദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ജനജീവിതത്തിന്റെ യഥാതഥമായ ചിത്രവും നമുക്ക് ഈ കൃതിയിൽ നിന്നു ലഭിക്കും.

എൻ.വി.യുടെ ബാല്യകാലജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് എടുത്തു പറഞ്ഞു എന്നേയുള്ളൂ. അതുമാത്രമല്ല ഈ കൃതിയിലെ പ്രതിപാദ്യം. കൂടും ബവിവരങ്ങൾ, വായനാശീലം, ഉൽപതിഷ്ണത, സ്വാതന്ത്ര്യസമരപ്രവർത്തനങ്ങൾ, സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾ, മാതൃഭൂമിയുടേയും കൂങ്കുമത്തിന്റേയും പത്രാധിപത്യം എന്നിങ്ങനെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതാന്ത്യം വരെയുള്ള പല സംഭവങ്ങളും വ്യക്തി സവിശേഷതകളും ഈ സ്മരണകളിലൂടെ വിടർന്നുവരുന്നത് ഹൃദ്യമായ ഒരു കാഴ്ചതന്നെയാണ്.

**മാരാരുടെ കൂടെ : വി.വി. ഗോവിന്ദൻനായർ,
മാരാർ സാഹിത്യപ്രകാശം, കോഴിക്കോട്. വില 83.00 ക.**

കുട്ടികൃഷ്ണമാരാരെക്കുറിച്ച് ഗോവിന്ദൻ നായർ എഴുതുന്ന രണ്ടാമത്തെ പുസ്തകമാണിത്. ഗുരുദക്ഷിണ എന്ന പ്രഥമഗ്രന്ഥത്തിനുശേഷം, അതിനോടനുബന്ധിച്ചും അല്ലാതെയും മാരാരെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് പലരും ഉന്നയിച്ച ഖണ്ഡനങ്ങൾക്ക് പ്രത്യാഖ്യാനം എന്ന നിലയ്ക്ക് എഴുതപ്പെട്ടവയാണ് ഇതിലെ മിക്ക പ്രബന്ധങ്ങളും. പ്രൊഫ. എസ്. ഗുപ്തൻ നായരുടെ മനോഹരവും സാരവത്തുമായ അവതാരിക, ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം ഉത്സാഹപൂർണ്ണമാക്കുന്നു.

ഡോ. എം.ടി.സുലേഖയുടെ 'മാരാർ - വിമർശനത്തിന്റെ പ്രകാശഗോപുരം' ഡോ. എൻ.വി.പി. ഉണിത്തിരിയുടെ 'മാരാരുടെ സാഹിത്യനിരൂപണം'. ഡോ. എം. ലീലാവതിയുടെ 'വിഗ്രഹാരാധന, വിഗ്രഹഭഞ്ജനം', ഡോ. എം.എൻ. കാരശ്ശേരിയുടെ 'മാരാരുടെ കുരുക്ഷേത്രം', എം.കെ. മേനോന്റെ 'നമ്മുടെ സംസ്കാരലോപം' തുടങ്ങിയ പ്രബന്ധങ്ങളിലെ മാരാർ വിരുദ്ധ നിലപാടുകളുടെ മറുവശങ്ങളിലേക്ക് വെളിച്ചം പ്രസരിപ്പിച്ചുകാട്ടുക എന്നതാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ദൗത്യം. മാരാരുടെ ചിന്താപദ്ധതിയും വീക്ഷണവും അടുത്തറിഞ്ഞ് വേണ്ടത്ര സജ്ജീകരണത്തോടെ വളരെ യുക്തിയുക്തമായ രീതിയിലാണ് ഗോവിന്ദൻ നായരുടെ പ്രതികരണം. മാരാരുടെ അതിമനോഹരവും മർമ്മസ്पर्ശിയുമായ ഭാഷാശൈലിയും ഇദ്ദേഹം അസുയാർഹമാംവണ്ണം സ്വായത്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

**വക്രോക്തി : കാവ്യജീവിതം : ഡോ. എൻ.വി. പി. ഉണിത്തിരി,
കേരളാഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം. വില 55.00ക.**

രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലായി സംവിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ട ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ, ആറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഭാമഹൻ മുതൽ 12-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ അപ്പയ്യ ദീക്ഷിതർ, ജഗന്നാഥപണ്ഡിതർ വരെ, കൃന്തകന്നു മൂവ്വം പിമ്പുമുള്ള ആലങ്കാരികന്മാർ വക്രോക്തിയെ ഏതെല്ലാം വിധത്തിലാണ് പരിഗണിച്ചതെന്ന് അന്വേഷിക്കുകയാണ് പൂർവ്വഭാഗം കൊണ്ട് സാധിക്കുന്നത്. രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ, വക്രോക്തിയാണ് കാവ്യജീവിതമെന്നു സിദ്ധാന്തിച്ച കൃന്തകന്റെ 'നിലപാടുകളെ വിശദീകരിക്കുന്നു. ആറുതരം വക്രതകളെക്കുറിച്ച് സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചശേഷം, വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ 'ഋഗ്യശൃംഗനും അലക്സാണ്ടറും' എന്ന കൃതിയെ സമ്പൂർണ്ണാവലംബമാക്കി അപഗ്രഥിച്ചുകൊണ്ട്, ആ സിദ്ധാന്തത്തെ സരളമായ രീതിയിൽ വിശദീകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ആധുനിക കവിതയിൽ വക്രോക്തിസിദ്ധാന്തത്തിനുള്ള പ്രസക്തിയെന്ന് എന്ന് ആധുനിക പക്ഷത്തു നിന്നു പൊന്തിവരാവുന്ന സംശയത്തെ തീർത്തും പരിഹരിക്കാൻ ഈ പ്രയുക്ത നിരൂപണരീതി പര്യാപ്തമായിരിക്കുന്നു.

**കാവ്യമീമാംസ- ഡോ. ചാത്തനാത്ത് അച്യുതനൂണി.
കറന്റ് ബുക്സ്, തൃശൂർ വില 50.00 ക**

ധനിദർശനം, സ്നേഹം രീതിയും, ശൈലിവിജ്ഞാനം, വക്ത്രാകതി, രസസിദ്ധാന്തം ഒരു പുനർവിചാരം, ധനി-ആധുനികകവിതയിൽ, കവിതയിലെ പ്രരൂപങ്ങൾ, അസംബന്ധകവിത, ഉത്തരാധുനികതയും ഭാരതീയ സാഹിത്യമീമാംസയും എന്നിങ്ങനെ ഒമ്പതു കനപ്പെട്ട പ്രബന്ധങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ വിശിഷ്ടകൃതി, പാശ്ചാത്യവും പൗരസ്ത്യവുമായ കാവ്യമീമാംസകളുടെ ഒരു താരതമ്യപരിപ്രേക്ഷ്യമാണ്. കൂടാതെ കാവ്യരംഗത്തുവന്നുചേർന്ന രൂപഭാവപരിണാമങ്ങളെ കുറിച്ചു വിവരിച്ചശേഷം ആധുനികഘട്ടത്തിലെ കൃതികളെ മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രാചീനസിദ്ധാന്തങ്ങളെ എങ്ങനെ എത്രത്തോളം ഉപയോഗപ്പെടുത്താമെന്ന സംഗതിയും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചർച്ചാവിഷയമാക്കുന്നുണ്ട്. ഭാരതീയകാവ്യമീമാംസയുടെ ഉപചയം ആനന്ദവർധനാചാര്യരുടെ കാലത്തിനു ശേഷം നിശ്ചലാവസ്ഥയിലായിരുന്നു, എന്നും അപചയിച്ചുപോയി എന്നും പല പണ്ഡിതന്മാരും വാദിച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അക്കാലത്തിൽ തർക്കത്തിന് അവകാശമില്ലതാനും. എന്നാൽ എന്തുകൊണ്ട് അങ്ങനെ സംഭവിച്ചു എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഏറെയാരും ചിന്തിച്ചു കണ്ടിട്ടില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അത്തരമൊരു അന്വേഷണത്തിന്റെ ആരോഗ്യകരമായ തുടക്കം കാണാം. വിചിത്രമണിയമായ അനുഭൂതി വിശേഷങ്ങളുടെ ചലനാത്മകമായ ഒരു ജൈവശില്പമാണ് സാഹിത്യം എന്ന വസ്തുത വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടതാണ് മുൻ പറഞ്ഞ അപചയത്തിനു മുഖ്യകാരണമായി ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. തത്ത്വജ്ഞാനത്തിന്റെ ഏകാന്താദായ ശാന്തി ഭൂവിലേക്ക് മാറ്റി പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ യത്നിക്കുകവഴി, അഭിനവഗുപ്തനെപ്പോലുള്ള ആചാര്യന്മാർ സാഹിത്യത്തിന്റെ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിന് സാരമായി സങ്കോചം വരുത്തി എന്ന നിരീക്ഷണം. സയുക്തികമാണ്. അധ്യാത്മതത്ത്വചിന്ത, രസാനുഭൂതിയെ പരമവിശ്രാന്തി പദമായി അധ്യാരോപിച്ചതുകൊണ്ട് സാഹിത്യവും ആസ്വാദനവും ഒരു തരം നിശ്ചലാവസ്ഥയിൽ പെട്ടുപോയി. നിരന്തരാനവേഷണം എന്ന സഹജസ്വഭാവം അവയ്ക്ക് ഇതോടെ നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇതിനെ വീണ്ടെടുത്തുകൊടുക്കുകയാണ് സാഹിത്യപ്രണയികളുടെ അടിയന്തിരകർമ്മവും എന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതോടൊപ്പം, നിദർശകമായി പ്രയുക്തവിമർശനം വഴി അതിന്നൊരു ശ്രമം നടത്തി മാതൃക കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു ഈ ഗ്രന്ഥം. ഭാവുകത്വ നവീകരണത്തിന് അനിവാര്യമായ സജ്ജീകരണങ്ങളിൽ പലതിനെക്കുറിച്ചും അവബോധം സൃഷ്ടിക്കാൻ ഈ ചെറുപുസ്തകം ഉപകരിക്കും.

സാഹിത്യവിഷയകമായി ഉപരിപഠനത്തിനോ ഗവേഷണത്തിനോ ഉദ്യമിക്കുന്നവർക്ക് ഡോ. ചാത്തനാത്തിന്റേയും, ഡോ. ഉണിത്തിരിയുടേയും ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വളരെ സഹായകമാകുമെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല.

ആകാശ സംബോധന

കെ.സി.എൻ. വാഴുന്നവർ

വിശിഷ്ടതത്ത്വങ്ങൾ വിളഞ്ഞിടുന്ന
വിശാലമാമാശയ വായ്പിനാലേ
അശേഷലോകത്തെയുമാശുതൻകി -
ഴടക്കുമാകാശ!ഭവാൻ ജയിപ്പൂ !

ദേഹങ്ങൾ തോറും ദഹനാഖ്യയോടു -
മുൾപ്പുക്കു നി മാനസഭിത്തിതന്മേൽ
വൃത്യസ്തചിത്രങ്ങൾ വരപ്പൂ നിത്യം.
വ്യാഹാരമാത്രം വിഷയോപഭോഗം.

നേപഥ്യമുൾപ്പുക്കു മൃദുസ്വരത്തിൽ
ഹൃൽഗായകൻ പാടിനപാട്ടിനൊപ്പം
ജന്തുവ്രജത്തിൻ ചെകിടാമരങ്ങിൽ
നൃത്തം ചവിട്ടും നടനല്ലയോ നി?

തീവണ്ടി പോരാഞ്ഞു കുരുത്ത വിദ്യു -
ദ്യന്ത്രത്തിനാൽ തൻവിരിമാറിടത്തിൽ
കൊണ്ടൽക്കരിമ്പാറകളേറ്റുടൻ ത -
ച്ചുടച്ചു നീയേതൊരു 'രാമമൂർത്തി'?

നിമേഷമില്ലാത്ത വിലോചനങ്ങൾ -
ഉളരായിരത്തിൽ കുറവില്ലനികൽ;
അനന്തമാഹാത്മ്യമെഴും ഭവാന -
ല്ലഹലുയെപ്പുൽകിയ ഹീനസത്വൻ.

വെളിച്ചവും കുരിരൂളും കലർന്നു
വിമിശ്രമായ്ത്തീർന്നൊരു നിൻവിരിപ്പിൽ
കിടാവിനേപ്പോലെ കിടന്നുരുണ്ടു
ഞങ്ങൾക്കുനി കൗതുകമേകിടുന്നു.

അംബോധിതൻ കൈകുഴയുന്നമട്ടി -
ലരച്ചുരുട്ടീടിന ചന്ദനത്താൽ
നിലാവെളിച്ചത്തിനു നിൻ വപുസ്സിൽ
നിത്യം വരച്ചൽക്കുറി നി തൊടുന്നു.

ബ്രഹ്മാണഡപിണ്ഡങ്ങൾ കുഴച്ചുരുട്ടി -
ബ്ദക്ഷിക്കയാകുന്നു ഭവാനജസ്രം;
അജീർണമങ്ങേയ്ക്കു ശമിക്കുവോള -
മാമാശയത്തികലവയ്ക്കുവാസം.

ആദിത്യബിംബസ്ഫടികാഗ്രൂപാത്രം -
കൊണ്ടാച്ചുടും കാപ്പി കുടിച്ചനികൽ
സ്ഫുരിച്ചിടും സ്രോടകണങ്ങളുണ്ടു -
ജീവിച്ചുപോരുന്നു ജഗത്തശേഷം.

മുരാന്തകൻ തൻ പദമാണുപോൽ നീ;
പുരാരിതൻ കേശവുമാണുപോൽ നീ;
യാഥാർഥ്യമാർക്കാണറിയാവ; തേതോ
ലംബോദരൻ തൻ വയർ തന്നെയോ നീ?

---

*“കവനകൗമുദി” പുസ്തകം 21-1101 എടവം, നമ്പർ 8.

വൈദ്യരത്നം പി.എസ്. വാരിയരുടെ

കോട്ടയ്ക്കൽ ആര്യവൈദ്യശാല

ആതുരസേവനത്തിന്റെ ഒരു നൂറ്റാണ്ട്

ആർഷവും പുരാതനവുമായ ആയുർവേദപാരമ്പര്യത്തെ കാലാനുസൃതമായി നവീകരിച്ചതിൽ അദിതീയ പങ്കാണ് വൈദ്യരത്നം പി.എസ്. വാരിയർ വഹിച്ചത്. അദ്ദേഹം 1902-ൽ സ്ഥാപിച്ച കോട്ടയ്ക്കൽ ആര്യവൈദ്യശാല ഇന്ന് ലോകപ്രശസ്തമായ ആയുർവേദസ്ഥാപനമാണ്.

ആര്യവൈദ്യശാലയുടെ പ്രധാന പ്രവൃത്തിമണ്ഡലങ്ങൾ

- ☞ ആധുനികരീതിയിൽ നടത്തുന്ന രണ്ടു ചികിത്സാകേന്ദ്രങ്ങൾ കോട്ടയ്ക്കലും ഡൽഹിയിലും
- ☞ അഞ്ഞൂറിലേറെ ശാസ്ത്രീയൗഷധങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്ന രണ്ടു നിർമ്മാണശാലകൾ - കോട്ടയ്ക്കലും കഞ്ചിക്കോട്ടും
- ☞ ആയുർവേദവികസനത്തിനായി വിദ്യാഭ്യാസം, ഗവേഷണം, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണം, ഔഷധസസ്യതോട്ടങ്ങൾ എന്നിവ.
- ☞ അർഹരായ രോഗികൾക്കായി ധർമാശുപത്രി
- ☞ കഥകളിയുടെ ഉന്നമനാർത്ഥം പി.എസ്. വി. നാട്യസംഘം

ഞങ്ങൾ നേരിട്ടു നടത്തുന്ന ശാഖകൾ

കോഴിക്കോട് * പാലക്കാട് * തിരുർ * എറണാകുളം * തിരുവനന്തപുരം * ആലുവ * ചെന്നൈ * കോട്ടയം * കണ്ണൂർ * കോയമ്പത്തൂർ * ന്യൂഡൽഹി * കൊൽക്കത്ത * സെക്കന്ദരാബാദ്

ഇന്ത്യയിലങ്ങോളമിങ്ങോളം ആയിരത്തോളം അംഗീകൃത ഏജൻസികൾ

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക് ബന്ധപ്പെടുക : ജനറൽ മാനേജർ

വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയരുടെ
ആര്യവൈദ്യശാല
(ഒരു ചാരിറ്റബിൾ ട്രസ്റ്റ്)
കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503 (കേരളം)

Vaidyaratnam P. S. Varier
1889 - 1944

ഫോൺ : (0493) 742216 ഫാക്സ് : (0493) 742572, 742210

Website: www.aryavaidyasala.com

E-mail : kottakal@vsnl.com/kottakal@md3.vsnl.net.in